

NEVOLJE

Mirko Vučilovski

Copyright © 2013

Kristova pentekostna crkva

Eugena Kvaternika 9

31551 Belišće

www.pentekost.hr

Glava I

- *Utvrdivali su duše učenika i opominjali ih na ustrajnost u vjeri učeći ih da nam treba kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božje. /Dj.14.22/*

- *Mnoge nevolje ima pravednik ali ga Gospodin od svih izbavlja. /Ps.34.20/*

- *Ali tko ustraje do konca, bit će spašen. /Mt.24.13/*

Iz dana u dan! Iz okolnosti u okolnost, nevolje! Iz vana i iznutra, nevolje! U svijetu i u crkvi, nevolje! Nevolje! Sama riječ kaže da su to stanja koja ne volimo i teško prihvaćamo, stanja koja nam se ne mile. Kad smo primili Krista vjerom i postali kršćani, ponadali smo se da je nevoljama došao kraj. Sve ono što ne volimo, ne priželjkujemo, kršćanstvom bit će strano u praktičnom životu ili u najmanju ruku neće se moći nas doticati pa ni ticati. Ipak, istina je sasvim drukčija. Nevolje su učestale žestoke... više ili manje vrlo bolne. Očekivali smo da će nas Bog izvaditi iz rijeke, a On to nije učinio. Tek što čini, daje nam snagu da plivajući se održimo. Pošli smo na put Kristov, na put u vječnost s Bogom. Odabrali smo kraljevstvo Božje kao svoj strateški cilj. Put i odabir davali su nam pravo na lakše, bezbolnije... bar tako smo si umišljali. Hoćemo biti pravedni, pred Bogom ispravni i mi bi to sigurno postigli samo da nema nevolja. Nevolje nam postaju izlikom za sve poraze, neuspjehe, promašaje, promašene ciljeve. Za svu umornost, razdražljivost, nezadovoljstvo... ogorčenost. Svemu su uzrok i posljedice nevolje. Postajemo i ljubomorni kad vidimo da bezbožnici oni koji se Boga ne boje imaju sreće, napreduju, a mi...?? Apostoli su učili, još u početku učenike, da ih očekuju mnoge nevolje i da im kroz mnoge nevolje valja ući u kraljevstvo Božje. To je Biblijsko učenje, ali to učenje teško postaje stavom naše vjere. Apostoli su opominjali na ustrajnost u vjeri koja nam je doista potrebna, danas, mnogo, mnogo više nego

prije. Oni su znali u Duhu da tko ustraje u vjeri do konca, postići će cilj svoje vjere, spasenje svoje duše.

- ... *Ustrajno trčimo na utakmicu koja nam je određena. /Heb.12.1/*

Potrčali jesmo, primitkom Isusa postali smo sinovi Božji. Utakmica je počela. Rezultat je ovisan o našoj ustrajnosti. Ustrajno trčanje do konca, jer nažalost, mnogi su svoje utakmice izgubili u samom završetku. Nisu ustrajali do kraja, do posljednje minute, do zadnjeg zvižduka suca. Iako nam je sve to poznato, ne vladamo se baš po poznanju, već više po mišljenju ili osjećaju. Ipak, trku dobivaju samo oni koji, prođu kroz ciljnu ravninu. Ta istina je prva koju moramo vjerom usvojiti – kad smo primili Isusa trka je tek počela, bitka je tek krenula. To nas ne smije obeshrabriti jer smo primajući Isusa, bez obzira na borbe, primili i ishod, pobjedu krvlju Krista stečenu! On je pobijedio za nas. Vjerom u Isusa, Pobjednika, pobjedničkim Duhom mi sudjelujemo u borbama i sjajno nadvladujemo po Onome Koga vjerujemo.

- *Ne znate li da u, trkalištu svi trkači trče, ali samo jedan dobiva nagradu! Tako trčite da je odnesete. /1.Kor.9.24/*

Trkači trče i mi smo jedan od njih. Trčimo ustrajno, ne kao u nepoznato već poznato. Prepreke u vidu nevolja su kao prepone u nekim atletskim disciplinama. Ideš na njih. Ponekad zapneš, posrneš, izgubiš ritam, pa čak i padneš. Ustaješ i ideš dalje, ka cilju svoje vjere, ka cilju svoga nebeskog zvanja. Svaki trkač ima trenera, a maratonci imaju i pomagače uz put. Trener osposobljava trkača savjetima, Riječju, kako u kojoj prilici izaći kao pobjednik. Uz put pomoćnici, anđeli, koji ohrabruju, koji nude energetska osvježenja da možemo ono što hoćemo, unatoč iskušenjima, problemima i raznim nedaćama... doći do kraja.

- ... *Zaboravljajući što je nazad, ispružajući se prema onome što je naprijed, trčim prema cilju da postignem nagradu – nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu. /Fil.3.13-14/*

Teško nam je zaboravljat pa nam sjećanja na nevolje u prošlosti ne služe motivirajuće, već depresivno. Iz prošlosti više pamtimo poraze nego pobjede. Više vidimo što nam se događalo nego da smo iz toga izašli. Više vidimo da su nas nevolje lomile, nego da smo iz njih izašli još jači. Ono što nas nije slomilo ono nas je ojačalo. Ispružaju se naprijed unatoč raznim ne voljenim situacijama, dajemo svjedočanstvo o vitalnosti naše vjere. Nevolje ne smiju biti razlogom da trku ne trčimo, da ne sežemo ka cilju, da postignemo nagradu – nebesko stanje. Biti kao On. Na raspolaganju imamo puninu milosti puninu nezaslužene dobrote. Ako i posrnemo, On je sa nama. Ako napuknemo kao napukla trska, On nas neće slomiti i poništiti. Ako jedva gorimo, kao stijenj što još tinja On nas neće ugaziti. On obnavlja našu snagu, On vraća duhovnu vitalnost. Doista možemo vjerovati da je istina – kakvo vrijeme, takva i sila, takva i oprema. On od nas ne očekuje nemoguće, ali daje snagu da ono što je nama nemoguće postane Njemu moguće. I htjenje i djelovanje dolazi od Njega. Želja da Mu se dopadnemo i snaga da to ostvarimo, sve je od Njega. Mi se opremamo za boj, ali On daje pobjedu u boju. Rat je Njegov. Naše su bitke. Kad shvatimo da izbor nije stvar ni onoga koji hoće, ni onoga koji trči, već Boga Koji se smiluje, nevolje otkrivaju da one za nas nemaju tjelesnu ili duševnu dimenziju, već za kršćane nevolje imaju duhovnu dimenziju. Kako ćemo se nositi sa problemima, nedaćama, lošim financijskim situacijama, sa poremećenim odnosima u obitelji, sa napetostima u crkvi, sa nepravdama ljudi iz našeg bližeg i daljeg okruženja, ovisi o našem duhovnom stanju. Duhovno stanje diktira i naš odnos. Kršćani mogu biti tjelesni, duševni ili duhovni. Nažalost stanje po njih nije jasno, jer se ono mora uz pomoć Duha Svetoga prosuđivati. Duhovni kršćani prosuđuju sve. Oni imaju, oni posjeduju Kristovu misao. Zemaljski, tjelesni kao i duševni to teško razumijevaju. Njima nevolje uvijek su stanja koja ne vole, a samo njihovo prisustvo kod njih izaziva bolno nezadovoljstvo, neprestano rogovorenje, učestale gorčine, bune rato-

ve. Stalno su nečim i nekim razočarane te nemaju mjesta za radost, radost spasenja, za ulje radosti. Tjelesni kršćani uvelike imaju svoju vlastitu percepciju o tome što je to prava i valjana pobožnost. Oni su sami sebi najčešće ogledalo i mjera, tako da se ne voljna stanja ne mogu uklopiti u njihove vlastite predodžbe o kršćanstvu. Zato djeluju bez osjećaja obzirnosti, tvrdo i bezobzirno. Izdižu sebe iznad drugih. Njihovi interesi su prevažni pa im u ostvarenju tih interesa nije bitno što će se desiti sa crkvom ili sa nekim djelom crkve. Ističu sebe do te mjere da im nije strano ni prepiranje, ni svađe, pa ni strančarenja i raskoli. Ne voljene stvarnosti izbjegavaju do te mjere da su spremni naći učitelje koji će im na mjesto Istine govoriti bajke. Nauke koje škakljaju uši, kao da pravi kršćani ne smiju imati nevolje, njihov su smiraj i zadovoljština. Nažalost, svakodnevna praksa to vrlo lako i vrlo često demantira. Danas su tjelesni kršćani, zbog duhovnog oportunitizma, dominirajući u mnogim crkvama. Kad bi Gospod uzeo svoju milost i svog Duha mnogima od njih to ne bi značilo mnogo, štoviše, ne bi ni primijetili.

Drugi tip kršćana koji zauzima značajni prostor u kršćanstvu, su takozvani duševni kršćani. To su ljudi razbora ljudi koji sve prosuđuju svojim umom i snagom svoga razbora. Cijene svoje umne mogućnosti i najsigurniji su u prilikama kad se u cijelosti mogu osloniti na njega. Pošto je ljudski um vrlo ograničen te nemoćan da razlikuje i objasni prirodne stvari, natprirodne stvari mu ostaju u domenu otajstva. Za razliku od tjelesnih i duševnih kršćana, duhovni kršćani nevolje doživljavaju kao prepone koje valja napadat, preskakat... Duhovno stanje im omogućuje izgradnju suživota sa nevoljama. Simbioza duhovnih kršćana sa nevoljama otkriva snagu Boga i Njegovu prisutnost. Kralj je naložio da se peč užari sedam puta jače od uobičajenog. Tri mladića ulaze povezana. U sedam puta jače užarenoj peći događa se duhovna istina, Gospod otkriva svoju nazočnost.

- Zato uživam u slabostima, u uvredama, u nevoljama, u progonstvima, u tjeskobama koje podnosim za Krista, jer kada sam slab onda sam jak. /2.Kor.12.10/.

Nevolje nisu bile razlogom odustajanja od vjere. Ako bi nevolja završila kao u slučaju Stjepana koji je bio kamenovan kome od nas ne bi odgovaralo da vidi otvoreno nebo, slavu Kristovu gdje stoji Bogu s desne strane. Zato ustrajno trčimo u utakmici u koju smo postavljeni. Prepone mogu izgledati nepremostive, mi možemo izgledati nemoćni ne da ih svladamo, već da pokušamo da idemo na njih. Snaga nije u našem tijelu, već u Duhu Njegovom Koji nam je dat upravo za tu svrhu. Kada je Gospodin govorio Zerubabelu, ono što je njemu rekao, to je moto kršćana jučer i danas i sutra.

- Evo riječi Gospodnje Zerubabelu: Ne silom niti snagom, već Duhom Mojim! – Riječ je Gospodina nad vojskama /Zah.4.6/

Glava II

- *Što je rođeno od tijela, tijelo je i što je rođeno od Duha, duh je. /Iv.3.6/*

- *... Naloži im da se ne udaljavaju od Jeruzalema, već da ondje čekaju obećanje Očevo, 'obećanje za koje ste čuli od mene: Ivan je krstio vodom, a vi ćete domalo biti kršeni Duhom Svetim. /Dj.1.4-5/*

- *I ne opijajte se vinom, jer u tome leži propast, već se napunite Duhom! /Ef.5.18/*

- *Obucite se u bojnu opremu Božju da se možete suprotstaviti đavolskim napadima! /Ef.6.11/*

Pisati o nevoljama, govoriti o nevoljama može biti korisno. Pošto mi nismo stručnjaci u psihologiji, psihijatriji ili nekoj sličnoj disciplini, već kršćani, duhovni ljudi, mi ćemo nevolje promatrati u svijetlu Duha Svetosti, u vodstvu Duha Slave. Da bi to uopće bilo moguće nama treba vodstvo Duha Svetoga. On nas mora uvesti u tu istinu, On nas mora poučiti preko te istine. Sa poznavanjem iste o nevoljama On nam mora biti duhovna podrška, nutarnja snaga, Branitelj, Odvjetnik, Savjetnik, Pomocnik... i sve što je potrebno da se možemo oduprijeti svakom obliku nevolja u dan zli, i kad nadvladamo da se možemo održati ne samo u postojećem stanju, nego i izrasti u zreliju i duhovniju osobu. Svaki napor osposobljava nas da smo kondiciono sposobniji za veće i teže izazove. Bilo bi vrlo neozbiljno od nas shvaćati da nam kroz mnoge nevolje valja ući u kraljevstvo Božje, a da Onaj Koji nas je pozvao na taj put ne brine i o opremi potrebitoj da bi se taj put savladao. Prvo sa čim se suočavamo je nanovo rođenje. Ono se promatra teološki na razno razne načine, ali u praktičnom kršćanstvu ono ima osobiti značaj. Za mnoge stvari u životu se kaže, moraš biti rođen za to! Isto pravilo se može primijeniti i u kršćanskom životu, da bi se nosio sa nevoljama moraš biti rođen od Boga. Tko nije rođen ne može vidjeti kraljevstva Božjega, taj ne može ući u kraljev-

stvo nebesko, taj ne može na određenoj nam utakmici izdržati dvoboj. U svijetu ćete imati patnju – riječi su Kristove ali ohrabrite se: Ja sam pobijedio svijet! To je duhovna istina i samo pomoću Duha Božjega može postati naša istina. Kad smo vjerom prihvatili Isusa i pošli u svijet praktičnog kršćanstva, združili smo se s Gospodinom Isusom Kristom, a kad smo se združili postali smo s Njim jedan duh, postali smo jednodušni. Otac je Njega pomazao, a On je Očevu obećanje izlio na nas da bismo bili kao On. On je savršena slika Oca, objava Očeva, kao što smo mi po Duhu Njegovom slika Njegova i objava Njegova. Mi smo svjetlo svijetu. Mi smo sol zemlji. Miris spoznaje Krista ljudima oko nas. Ali, sve je to moguće samo u Duhu Božjemu. Prije nego su krenuli u eter, apostoli i svi sudionici u gornjoj sobi, morali su čekati na opremu. Oprema je podrazumijevala nadnaravnu silu, snagu pošto Duh Sveti siđe na njih. Nadnaravna sila je bila snaga njihovog svjedočanstva među svim narodima bez obzira na prepreke koje su se pojavljivale gotovo uvijek samo u različitom intenzitetu.

O Isusu se priča, raspravlja, polemizira ali malo mari na Njegovu krstiteljsku zadaću: On će vas krstiti Duhom Svetim. On će vas uroniti u najdublje dubine duhovnog Jordana da biste primili snagu pošto svaki dio vašeg života bude nakvašen vodom života. Što je to krštenje dogmatski? Nemam za cilj se baviti tim problemom, već reći da je krštenje oblačenje u odore u kojima nam valja hodati do konca. Neki su uvjereni da je to iskustvo samo prve crkve. Ja bih trebao biti uvjeren da je samo prva crkva imala nevolje i da je snaga iz tih razloga bila potrebna samo njima. Učenje Riječi da je taj Očev obećani dar namijenjen (njima) i njihovoj djeci daleko kao i svima koliko god ih pozove k sebi Gospodin, naš Bog, daje mi za pravo da u toj priči vidim i sebe. Bog me je pozvao, Duh Sveti me je nanovo rodio za novi život, a Isus me je krstio za praktično svjedočanstvo riječima i djelima Krista Isusa. Svojim Duhom me je učinio svojim vjernim svjedokom u dobru i u zlu. Petar i Ivan izlaze iz tamnice uz strogu zabranu da o Isusovom Imenu govore i uče. Pušteni na slobodu odlaze k svojim, duhovnoj

braći i sestrama. Nakon izvješća o svemu što im se dogodilo, i oni koji su to čuli, jednostavno su podigli svoj glas k Bogu da pogleda na sve prijetnje pa slugama svojim podari da ponovo mogu neustrašivo govorit. Prvi puta, nakon što su bili napunjeni Duhom Svetim, neustrašivo su govorili o Isusu. Molili su da se stvar ponovi i doista se ponovila. Dok su molili, potreslo se mjesto na kojem bijahu sakupljeni, Duh Sveti se izlio i svi se napuniše Duha Svetoga te neustrašivo počеше navješćivati Riječ Božju. Prijetnje, tamnice, zli govori... nisu ih mogli zaustaviti da odustanu od trke unatoč svim preprekama. Da li je tajna bila u snazi njihovih karaktera. Ne! Očito da ne! Tajna je bila u ispunjavanju Duhom Svetim. Apostoli su vrlo odvažno svjedočili za uskrsnuće Gospodina Isusa i velika Božja milost bila je nad njima svima u Osobi Duha Svetoga. Tajna onda, tajna danas. Dogmatski govori o Duhu Božjem ne mijenjaju ništa naročito. Pokoravanje Bogu, podređenje u smislu reda koji je On kao Bog reda i mira ustrojio otvara vrata primanju Duha Svetoga. Oni su se ispunjavali i mi danas imamo za potrebu da se ispunjavamo Duhom Svetim. Oni su prolazili kroz mnoge raznovrsne nevolje i mi prolazimo kroz nevolje. Pišući Timoteju drugu poslanicu, apostol ga upozorava da primi na znanje, da će u posljednje doba, u zadnje dane pred Kristov dolazak, nastati teška vremena, teška za snosit, teška za podnositi. Zar upravo ta istina ne otvara vrata istini o neizmjernej velikoj potrebi ispunjavanja Duhom Svetim da bismo uspjeli opstat. Prije dolaska antikrista pojavit će se veliki otpad. Otpad je stanje kad više nismo ono što smo bili. Bili smo pricijepljeni, crpili smo snagu iz samog čokota. Sad to više nije tako. Instinktivno nastojim da barem prividno sačuvamo prvotno stanje pa se grčevito borimo da opstanemo u vanjskom obliku pobožnosti. Danas taj vanjski oblik pobožnosti egzistira u razmjerima koje samo Bog vidi. Mnogi se nazivaju dobrim ljudima i svoje kršćanstvo urešuju atributima svoga ljudskog duha. Tko će naći vjernoga? Dali ću naći vjere na zemlji? Dali ću naći pouzdanja u ljudi koji se nazivaju vjernima. Vanjski oblik pobožnosti odbacuje ili se odriče njezine sile. Sila pobožnosti,

sila posvećenja, snaga duhovnosti je u punini Duha. Gubitkom sile ljudi odlaze u tjelesnost. Djelovanje Duha Svetoga zamjenjuju svojom duševnošću. Oni nastoje izgledati kao kršćani ali to čine svojim naporima, svojom umnošću i svojim emocijama. Svojom suosjećajnosti nastoje izgledati kao originali Svetoga Duha. Prepoznat ćete ih po njihovim rodovima. Rodovi Duha Svetoga su rodovi koji nastaju kroz dostojanstvo obraćenja. Rodovi koji se promiču razno raznim oblicima humanizma i suvremene kulture, nisu rodovi koji uzvisuju Boga, nego čovjeka. Svjedočanstvo Kristovo je vrlo jasno: A kad dođe On, Duh Istine... On će Mene proslaviti... Zar nismo svjedoci te istine. Jedini Koji u nama doista proslavlja Isusa je Duh Sveti. Sjećam se službe molitve kad je sila Duha Svetoga sišla na molioce. Svi su bili potreseni, plakali su, neki su se tresli... cijela zajednica je obožavala Krista. Pored mene je klečao jedan dječak možda sedam, osam godina, u bijeloj košuljici. To dijete je plakalo, podiglo je svoje ruke ka nebu i vikalo! Isus, Isus, Isus!!! Grijech se doista raširio. Ljubav je doista ohladnjela. Mjesta za Duha Svetoga je sve manje. Duh se trudi oko ljudi, oko zajednica... ali mnogi Mu oponiraju. Crkve su krhke. Često se čuje o razdorima naročito u crkvama koje nemaju iza sebe jake vladajuće aparate. Antagonizmi među vjernicima dosežu takve razmjere da je najbolje kloniti se. Krvnik ljudski zna da bez Duha Svetoga nema za vjernika opstojnosti zato nastoji da ogoli, da ga izvuče iz stada, da ga otkine sa trsa. Nalog da se obučemo u bojnu opremu Božju, često puta izgleda nemoćan iz dogmatskih razloga dok jednoga dana Krist mi nije progovorio. Nije problem u dogmi koliko je problem da vjernici sami ne žele pomazanje Duha Svetoga. Ako prime pomazanje morat će umrijeti sebi, a oni to ne žele. Ako prime pomazanje morat će biti drukčiji a oni ni to ne žele. Nije njima do starog duhovnog Evandjelja. Kako je teško shvatiti da je Svijetlo došlo na svijet, a ljudi su više voljeli tamu nego svjetlo... ljudi više vole rastave brakova, vanbračne veze nego biti u službi Kristu pod pomazanjem Njegova Duha. Ljudi više vole suditi, opadat, tračati... govoriti stvari koje ne znaju ili koje ne

razumiju, nego biti u vodstvu Duha Svetoga. Ljudi više vole iznositi svoja mišljenja ili svoje stavove nego da Duh Sveti govori ljudi tolika toga vide, tolika toga im je otkriveno samo ne vide sebe i nije im otkriveno njihovo stanje. Jedini koji to može učiniti je Duh Sveti. Kako će On to učiniti kad mu vrata srca nisu otvorena. Dobro ste trčali. Što se desilo da više ne trčite? Tko ili što vas sprečava da se i dalje ne pokoravate istini? Razumijete li poticaje koji dolaze od Boga od onih koja dolaze sa raznih drugih strana. Duhovni kršćani pod vodstvom Duha na osnovi vjere očekuju nadu opravdanja. Oni razlikuju sveto od svijeta. Puni Duha oni ne bježe od izazova nevolja. Duh im otkriva da će imati mnoge nevolje, ali ih Duh ohrabruje da će im Gospod priskakati u pomoć i izbavljati ih iz raznih okolnosti. Duh Sveti ih uči da ako s' Kristom trpe s' Kristom će i kraljevati. Duh Sveti ih' poučava da ovo što za neko vrijeme podnose nije ništa naspram onoga što ih očekuje u nebesima. Klicat ćete od veselja neizrecivom i proslavljenom radosti kad postignete cilj svoje vjere i spasenje duše. Bez Duha čovjek ne može biti duhovan ni u riječi ni u djelu. Bijeg od nevolja produkcija je naše tjelesnosti i duševnosti. Svi oni koji razumiju da posljednji sati dolaze znaju da đavo ima još malo vremena i znaju da će njegova nervoza potresati svijet. Oni razumiju ulogu Duha Svetosti u životu koji prolazi kroz mnoge nevolje. Duhovni kršćani znaju da se ne mogu osloniti na snagu mišice ili snagu razbora, već jedino na Očevo obećanje, Duha Slave. Razumjet nevolje bez svijetla Duha Svetoga bio bi hod po mraku. Bio bi to pokušaj stvaranja još jedne ovozemaljske čovjekove umotvorine. Neka Bog pomogne da na kraju ovoga poglavlja padnemo na koljena i priznamo: tako nam treba obilje od Tvoga Duha! Želimo biti duhovni! Elizej je želio obilje Duha Koji je bio u Iliji. Da bi Ga dobio morao je vidjeti Ilijino uznesenje. Da mu to ne promakne nije smio spuštati pogled sa Ilije. Čekao je netremice gledajući. Dočekao je i vidio. Ilija mu je ostavio svoj plašt. Uze Elizej plašt i udari po vodi rijeke Jordana, a ona se razdijeli na dvije strane i Elizej prijeđe. Zar nam danas nije potreban plašt Kristov da se odjenemo u svu

Njegovu puninu i da provjerimo kako sve možemo u Njemu jer nam On daje snagu za to.

Glava III

- A i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će progonjeni /2.Tim.3.12/

Progon zbog uvjerenja ili progon zbog duhovnog stanja. Duhom ispunjeni vjernici svoju duhovnost su plaćali progonima. Progoni su uvijek inicirani od onih koji ispovijedaju vjeru ali bez sile. Prisutnost Duha Slave uvijek je bila tretirana kao potencijalno opasnost promjena ili otkrivenja. Bio sam duboko duhovno potresen u svojoj nutрини slušajući progon kroz ismijavanje naših starih dobrih duhovnih pjesama koje govore o nevoljama, umoru, teškom putu kojim svaki duhovni kršćanin mora prolaziti. Ismijavanje je dolazilo sa propovjedaonice, od propovjednika koji u ova bolna vremena umjesto da hrabre i uče neminovnost prolaska kroz mnoge nevolje, ismijavaju umornog putnika. Njima je smiješno i ludo da umorni putnik ide, na brdo penje se, na ljetnoj pripeci, znojan premoren noseći terete svoje svakodnevnice. Potišten u srcu pitao sam se zašto su njima te pjesme postale neprihvatljive. U sebi, ustao sam i prkosno govorio: ja hoću pobjedu i sjajnu krunu i pobjede palmu u svojim rukama. Hoću staro Evandjelje. Hoću originalnog Isusa. Mene ne može zadovoljiti zamjenski Isus niti zamjensko bogoštovlje kao što ni svako dijete ne mogu zadovoljiti zamjenski roditelji. Mene ne mogu zadovoljiti zamjenske istine premda nude prosperitet. Ja hoću Isusa Golgote. Hoću da budem u stadi onih koji su prognani jer su drukčiji, jer su drugog duha, jer su Kristova Duha. Hoću Isusa Krista, Isusa vičnog boli, Isusa koji se umarao, Isusa smrtne borbe u Getsemaniji. Hoću Isusa na Kojem ne bijaše ljepote ni sjaja da bi se u Nj' zagledali, ni ljupkosti da bi nam se svidio. Hoću Isusa prezrenoga, odbačenoga prognanoga od farizeja, saduceja, pismoznanaca i njihovih sljedbenika. Još uvijek hoću Isusa utjelovljenog Boga, čovjeka boli, vičnog patnjama, od koga svatko lice zaklanja. Hoću Isusa koji može suosjećati s mojim

slabostima jer je u svemu iskušan kao i mi samo što nije pogriješio. Hoću Isusove sljedbenike koji su iskusili mnoge pogibli. Udarce, kamenovanje, šibanje, glad, nespavanje, žeđ... koji su prognani lutali pustinjama, skrivali se po špiljama, katakombama, zamjenskim pukotinama... i nisu imali mira ni danju ni noću. Oskudni, nevoljni, zlostavljeni... hoću biti dio njih. Svi koji su duhovni, ljudi drugoga duha prolazili su kao i apostol Pavle... u progonstvima, u patnjama koje su ga zadesile u Antiohiji, u Ikoniji, u Listri. Kakva li je progona podnosio. Sami ali nisu bili sami. Ostavljeni ali nisu bili zaboravljeni. Gospodin je pritjecao u pomoć. Gospodin je jačao. Gospodin je izbavljao. Gospodin je zatvarao lavovima usta. Gospodin je čuvao od svih zlih pothvata i sačuvati će za svoje nebesko kraljevstvo. Bili su proganjani ne zato što su drugačije mislili ili drugačije govorili. Uzrok progona je bio jer su bili Kristovi, jer su bili hramovi Kristova Duha. Mi srećemo mnoge ljude koji drugačije misle i drugačije govore, to ne smeta knezu ovoga svijeta. Raznim kompromisima i tolerancijama to se snosi. Kompromisa i tolerancije u vjeri u Isusa nema. To pakao ne prihvaća.

- Vrijedaju nas, a mi blagosiljamo; progone nas, a mi strpljivo podnosimo; ocrnjuju nas, a mi uzvraćamo lijepim. Postali smo kao smeće svijeta, kao izmet sviju sve do sada. /1.Kor.5.12-13/.

Zašto? Zbog stvarne vjere! Danas prevladava želja da se bude vjernik ali bez nevolja. Ne voljene situacije se tretiraju kao posljedice bolesti u vjeri. Mi znamo da nas je Njegova božanska snaga po Duhu Svetome obdarila svime što je potrebno za život, pobožnost. Obdarenim smo skupocjenim i najvećim obećanim dobrima, da po njima, umaknemo svakoj pokvarenosti opake požude u svijetu i da možemo postati dionici božanske naravi. Sin, koji je odsjaj Očeve slave i otisak Njegove biti nastanio se u nama da bismo i mi bili odsjaj Njegove slave i otisak Njegove biti.

- Ali ovo blago nosimo u zemljanim posudama da se ova izvanredna uspješnost pripisuje Bogu, a ne nama. U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi; ne znamo kamo bi se okrenuli, ali ne očajavamo; progone nas, ali nismo ostavljeni u pogibli; obaraju nas na zemlju, ali nismo uništeni. Mi uvijek i svuda na svome tijelu nosimo smrtne patnje Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov. /2.Kor.4.7-10/.

Hoćemo Isusa! Hoćemo Njegovog Duha! Hoćemo zajedništvo sa Njim u životu i smrti! Hoćemo na svojim tijelima nositi biljege vjere u Isusa. Trpimo nevolje zbog žive vjere. Ima nevolja iz mnogih drugih razloga. Naše nevolje, naši progoni uzrokovani su ispunjavanjem u Duhu Svetosti, životom u Kristu. Zato nismo u tjeskobi. Zato ne očajavamo. Nismo depresivni. Ne uzvraćamo zlim. Ljubimo a ljubav ne čini bližnjemu zla. Strpljivi smo. Podnosimo stojeći. Sve to možemo u Isusu, u Duhu Svetome koji nam daje snagu. Silaskom Duha Svetoga primili smo snagu i to svjedočimo. Naše svjedočanstvo otkriva narav Kristovu u nama. Nije lako biti proganjen. Nije lako slušati ocrnjivanja. Nije lako podnositi i trpeti do te mjere da ne znaš kamo bi se okrenuo. Nasrtanja, bezobrazluci, bezobzirnosti... obaranja, biti kao izmet... doista nije lako. Svatko tko je u nevolji mora znati zašto je u nevolji. Ja ovdje govorim o nevoljama koje su uzrokovane našim predanjem Isusu Kristu. Ja ovdje govorim o progonima zbog žive vjere u Isusa, zbog posvećenja u našem životu koje ostvaruje Duh Svetosti. Ja govorim o bolovima koje podnosimo i o slavnoj pomoći koju stvarno primamo po Isusu Kojeg iz dana u dan pomno promatramo. On je od grešnika podnio takvo protivljenje protiv Samog Sebe, da mi ne sustanemo i ne klonemo duhom. On je začeo dobro djelo u nama, On je kadar da ga i dovrši. Uprimo pogled upravo u Njega, Začetnika i Završitelja vjere, u Isusa, koji i sam na mjesto određene mu radosti podnese Križ ne mareći za sramotu. On je upravo uzrokom i posljedicom da i mi možemo biti kao On. Da Ga možemo nasljedovati na zemlji i na nebu.

Ako želimo živu vjeru bit ćemo živi i u nevolji i u snazi navlade. Problem nastaje u tjelesnom i duševnom kršćanstvu. Nastoji se sačuvati vanjski oblik pobožnosti, ali bez sile. Poznata nam je priča o mudrim i ludim graditeljima. Ludi su slušali Kristove Riječi ali ih nisu izvršavali. Bila je to gradnja duhovne kuće na pijesku. Udariše pljuskovi, navališe potoci, dunuše vjetrovi i nasrnut će na tu kuću i ona se sruši. Velika je bila njezina ruševina. Zašto? Zato jer je Isus postavljen za kamen kraj ugaoni na kojem valja graditi kroz poslušnost, pokornost, poniznost i podređenost vezivom koje se zove Duh Slave. Priča o pet ludih i pet mudrih djevice govore o istom. U dan dolaska Zaručnika, Gospodara, Gospodina one su bile djevice. Razlika nije bila u posjedovanju svjetiljki već u sadržaju. Mudre su u svojim svjetiljkama ili kako ponekad kažemo, lampama imale ulja. Njihove svjetiljke u dan Gospodnji se nisu gasile. U ponoć, kad je odjeknuo glas da Zaručnik dolazi, i lude i mudre su se hvatale za svoje svjetiljke, ali lampe koje nisu imale ulja počele su se gasiti. Progoni, zlostavljanja nisu nikada mogli zaustaviti duhovne kršćane da putuju kroz noć, ali ako nisu ispunjavale svoje lampe novim uljem, put bi postajao sve teži i sve nesnosniji. Nije lako u posljednjim danima posljednjeg vremena odolijevati bez ulja. Uvijek me iznova impresionira slika Ilije u kući udovice iz Sarepte Sidonske. Kad je presušio izvor potoka Kerita, Ilija je bio upućen na vrč i ćup u udovičinoj kući. Gospodin je govorio: U ćupu brašna neće ponestati, ni vrč se s uljem neće isprazniti, bez obzira na okolnosti sa kojima su se suočavali. Ogrnut Ilijinim plaštem i Elizej je prorokovoj udovici pomogao na vrlo neobičan način. Reci mi što imaš u kući? Ništa, osim vrč ulja. Idi i posudi od svih svojih susjeda praznih posuda, ali neka ih ne bude premalo. Žena je tako i učinila. I dirljive li slike. Sin daje prazne sudove, a ona ih nalijeva iz vrča. Kad je sin pružio zadnji sud i ona ga je napunila, a onda: Dodaj mi još jedan sud! Nema više sudova – odgovori dijete. Ulja nije ponestalo, ali sudova nema. Bog nije ograničio svoje obećanje ali su se sudovi ispunili zemljom i zemaljskim stvarima pa nema mjesta za ulje. Kako Bog ne bi

dao Duha onima koji ištu. Oni koji bi možda i uzeli, ali teško ispražnjuju sudove, a nekima ulje uopće i ne treba. Kako trčat i istrčat, kako vjeru sačuvati i očuvati, kako se boriti i plemenitu bitku dobiti, bez ulja nikako. Motori bez ulja zaribaju, stanu i postanu neupotrebljivi. I kršćani bez ulja prolaze kao i motori, idu neko vrijeme a onda ih prve uzbrdice sahrane. Živimo u više ili manje demokratskim društvima pa se stvara privid da progone ne postoje. Farizeji nisu umrli. I saduceji se šeću našim ulicama. Juda i danas ima napretek. Svećeništvo, pismoznanci, revnitelji raznoraznih zakona i pravila pobožnosti i danas viču: Ovoga smakni, a pusti nam Barabu. Svijetlo istinito, koje rasvjetljuje svakog čovjeka dođe na ovaj svijet ali Ga njegovi ne primiše. Razmahalo se bezakonje. Ljubav je u mnogih ohladnjela. Mnogi su posrnuli u vjeri, česte su i međusobne mržnje i zavisti. Mi smo svijetlo svijetu, sveto kraljevsko svećenstvo. Sveti puk, narod određen za Božju svojinu, određen da razglašujemo slavna djela koja Bog po Isusu učini. Naše svjetlo treba da zasja tako da ljudi vide naša djela ljubavi te slave našeg Oca nebeskog. Toga ima sve manje. Takvi su proganani ili se proganjaju. U jednom crkvenom raskolu promatrao sam aktere raskola. Djelovali su bez i malo obzirnosti prema nejakima ili onima koji nisu u tom htjeli sudjelovati. Bili su zadojeni mislju da to oni čine u ljubavi, da u ljubavi ali u ljubavi samog sebe. Oni su krajnje ljubili sebe, a bili su bez ljubavi za ostale. Jedan duhovan brat bio je jako žalostan, jer je doživio progon. Zajednica se raspala. Imao je puno poteškoća u nevjernoj obitelji. Da im je rekao da se zajednica raspala možda bi likovali. On je odlučio da ništa ne govori već je u vrijeme za zajednicu odlazio od kuće i tražio Boga po ulicama, livadama ili obali lokalne rijeke. Potresao me taj progon i doista je istina da svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će proganjeni. Svi koji žele živjeti okupani rosom sa Hermona, koji žele slijediti Galilejca bit će proganjeni. Uzalud uvjeravanja Duha da će nebo i zemlja proći, a da će Riječ Gospodnja ostati. Uzalud govorimo da modernog kršćanstva nema jer za moderno su potrebne stalne promjene. Niti se Otac mijenja,

niti se Duh Sveti mijenja, a Isus ostaje isti jučer i danas i zauvijek će biti isti. Dobio sam pismo jedne osobe koja mi je očitala lekciju o svojoj trideset pet godina zabludi da vjeruje u Pentekost. Napala me riječima da u meni vidi duh nekih ružnih zločinaca. Vidio sam da je taj progon udar na Duha Svetoga. Vidio sam da to žalosno i teško protivljenje usmjereno je na Kristovog Duha. Sjetio sam se Ananije i Safire. Strah me i pomišljat na posljedke onih koji se suprotstavljaju i progone one što se ispuniše Kristom i Duhom Njegovim. Progoni sa razno raznih nivoa, ali uvijek sa istim ciljem da se otupi oštrica djelovanja Duha Svetoga, da se neutralizira Njegov rad kroz potrese srca i duša, kroz ostavljanja svijeta i potpunog predanja kroz nanovo rođenje krštenje u Duhu je napadnuto. Stvarnost Krista je u progonu. Pognimo svoje glave, molimo za one vjetrove Evandelja što su puhali Kristom i apostolima. Tražimo ispunjenje u Duhu da bi sa što više ulja u lampama mogli iščekivati pojavu sjaja velikoga Boga, Isusa Krista. Čuj molitvu posvećenih! Duh i zaručnica vele: Dođi! Pazi! Dolazim uskoro... Isus će doći. Svako dijete Božje može imati svjetiljku ispunjenu uljem. Ono mora do kraja ostati u toj punini. Svakodnevno, svakog sata i svake minute Isus može doći, a svjetiljke moraju biti ispunjene. Svaki trenutak svoga života moramo živjeti u punini Duha Svetoga da ne popustimo pred progonima, nevoljama i razno raznim napastima koje imaju za cilj da nas razoružaju naše ubojito oružje je punina Duha Svetoga. Borba protiv nevolja ne donosi pobjedu već život u punini Duha Svetoga. Nismo dužnici zemaljskoj naravi da po zemaljskoj naravi živimo, jer ako po tjelesnom hodimo, umrijet ćemo. Nevolje, progoni raznorazni đavolski nasrtaji porazit će nas. Ako ispunjeni Duhom Svetim usmrćujemo i odbacujemo poticaje zemaljske naravi bez obzira na svu žestinu njihovog napadanja, živjet ćemo. Kad otkrijemo nedostatak ulja u lampi uložimo svu duhovnu revnost da se odmah ispunimo. Nemojmo odustat dok ne vidimo da ne preljeva iz našeg suda. U jedinstvu s' Duhom molimo odgovorno jedni za druge kako bi svi u sve vrijeme bili ispunjeni Duhom Svetim. Ne smijemo biti sebični i

samo sebi priželjkivat obilje Duha Slave, jer u progonima duhovnih najčešće prednjače oni koji su s nama a nisu ispunjeni, nemaju pomazanje i vodstvo Duha Milosti. Kad bi znali kako je bitno danas, ovoga časa dok ovo čitamo, biti ispunjen da o dolasku Kralja i Zaručnika lampe ne počnu da se trne. Svi znamo da Isus dolazi i ne vidimo više ništa što Ga sprečava, ali ne želimo da znamo da u mraku ovog eona sve manje svjetiljki se vidi da svijetli. Sve je manje zvijezda usred ovog pokvarenog i zabludenog naraštaja. Nemojmo se zadovoljit ničim manjim do pune jer On nam nudi punu okrjepu po Duhu Svetom. Nemojmo pripadati noći niti dajmo tami da ima mjesta oko nas. Ne spavajmo kao mnogi već bdijmo i budimo trijezni. Progonit će nas. I onako moramo ostaviti Egipat i ići u obećanu zemlju. Proganjat će nas jer imamo ulja u lampama, ali kako ići naprijed ako to ulje ne da svijetlo putu našem i ne bude žižak nozi našoj. Pustite da Duh Sveti vodi naše živote pa sigurno nećemo podlijegati moćima i utjecajima grešnoga tijela i grešnih požuda.

Glava IV

- Mnoge nevolje ima pravednik, ali ga Gospodin od svih izbavlja /Ps.34.20/

Kao oni koji se drže fundamentalističkog duhovnog učenja Riječi Božje, shvaćamo da čovjek ovoga posljednjeg vremena pokazuje konstantno moralno padanje. Svojevremeno su nas učili da će sa umnažanjem znanja moral biti u porastu. Mi smo svjedoci da je tehnika doista uznapredovala, ali smo također svjedoci erozije na svim područjima morala. Perverznosti su se razvile u svim segmentima života i jedino što izgleda neiscrpno je ljudska glupost. Znanje se napuhalo, a ljubav koja bi trebala izgrađivati se ohladnjela. U Noino doba nije bilo čovjeka koji nije zlo mislio. U Lotovo vrijeme, izopačenost je bila krajnja. Danas vidimo istu sliku. Nikada čovječanstvo nije imalo toliko znamenitih znanstvenika, nobelovaca... akademika u svim disciplinama, da bi u isto vrijeme tako snažno rulalo ka ponoru uništenja. I najoptimističniji velikani vremena u intimnim ispovijedima svjedoče nemoć pred ljudskom pohlepom i arogancijom. Bahatost, oholost, razne bolesne veličine hodaju ulicama, uredima pa i crkvama. Malo, malo pa nas zapljuskuju nove žute stranice, užasavaju nove crne kronike. Bez toga bi život bio užasno monoton i dosadan. Po crkvama niču novi pravci, pojavljuju se nova otkrivenja, isplivavaju neke nove istine, nova mišljenja, neki novi oblici pobožnosti. Oni razbijaju monotoniju praznine, a često pokreću nove ratove raskola i sukoba. Emotivni osjećaji zadovoljstva postali su gladni tako da proždiru sve što bi moglo bar za kratko utažiti glad za raznim zadovoljštinama. Duhovno zahvaćanje uma i srca, sigurnost spasenja kroz potvrdu Duha Svetoga sve više postaju rudimentarni ostaci na tijelu zvanom crkva. Zadovoljstvo traži pozitivne pojmove ne birajući hranu, a spoznanja Istinitog traži pozitivnu promjenu u smislu života. I to je uzrok nevolja. To dovodi duhovno kršćanstvo u mnoge ne voljene

situacije. Duhovni su doista ljudi drugog duha i njihova je sudbina da imanju mnoge nevolje, ali je i njihova sreća da ih Isus Krist, Gospodin izbavlja. To je poznao Jošua kad je zajedno sa Kalebom govorio Izraelskoj zajednici: Samo, nemojte se buniti protiv Gospodina! Ne bojte se naroda one zemlje: ta on je zalogaj za nas. Oni su bez zaštite, a s nama je Gospodin! Ne bojte ih se! Oni nisu uvjerali ljude na nema Anakovih potomaka, da oni narodi nisu dobro organizirani i da im gradovi nisu utvrđeni. Ni mi danas ne možemo nikoga uvjeravati da neće imati mnoge nevolje, mnoga protivljenja... progone, neuspjehe i slično. Ono što je važno s nama je Gospodin. Gospodin nije sa našim protivnicima. Naši protivnici nemaju zaštitu. Oni nas mogu napadati i mnoge uvrede i povrede nam nanositi ali s nama je Gospodin koji nas od svih izbavlja. Kad se oko nas klima, potresa, ono što se ne smije klimati ni potresati je istina: Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta. Ja sam s' vama na zemlji, na moru i u zraku. Ja sam s' vama kad zemlja podrhtava, kad more bjesni ili kad olujno vrijeme i munje na nebu paraju. Ja sam s' vama kad narodi bjesne na vas, kad vam zamke, spremaju, kad vas namjeravaju poništiti.

- Da mi Gospodin ne pomaže, brzo bih sišao u mjesto tišine. /Ps.94.17/

- Bog je sred njega, poljuljat se neće, o rane zore Bog mu pomaže /Ps.46.6/

- Božje obećanje slavim, u Boga ja se uzdam i neću se bojati: što mi može učiniti smrtnik. /Ps.56.5/

Strah je veliki neprijatelj čovjeka. Da bi se oduprli strahu ono što mi trebamo nije ljudska snaga. Strah je znak da nam nedostaje puno više Božje sile. Trebamo božansku pomoć, rijeku života ili vodu koja život znači, Duha Svetog u punoj mjeri. Prije nego su krenuli na bespuća zemlje ili se otisnuli u olujna mora Bog je podario Pedesetnicu. Izlio je snagu svoga Duha. Petar je za pedesetnicu tvrdio: Isus, sad uzvišen Božjom

desnicom, pošto je od Oca primio obećanog Duha Svetog, izlio je ovo što sami vidite i čujete. Vidite neustrašivost onih koji govore, vidite one što su u srcu duboko potreseni, a što su slušali. Vidite rađanje nove topline Svijetla koje siđe sa neba. Novo duhovno stanje donijelo je nove promjene iz vana, mnoge nevolje. Psalmista je pisao da pravednik ima mnoge nevolje. Mnogima kršćanima nije logično da pravednik, ako je pravednik, ima mnogo nevolja. Mnogima kršćanima nije logično da te nevolje dobivaju zamah kad se krstiš u Duhu. Često postavimo pitanje, kako to da od trenutka kad si ispunjen Duhom Svetim počinju nevolje, progonstva, neprijateljstva? Zar nije bilo tako i sa samim Gospodinom, Isusom Kristom? Nije li On bio Pravednik? Dali je zemlja tako imala ikada na svome licu većeg pravednika od Njega? Kad čujemo Evandjelja mi spoznajemo nevolje i progonstva nakon izlivanja Duha Svetoga. Kad Ga Otac pomaza Duhom u obliku goluba, kad je Duh Sveti sišao i ostao na Njemu, počela je Njegova duhovna služba. Počeo je propovijedati u svome gradu i odmah su Ga htjeli baciti sa stijene. Isto se događalo i apostolima. Ista je stvar bila i sa svima koji se ispuniše Duhom Svetim. Puni Duha i snage, puni vjere u žaru nebeskom, govorili su i djelovali, a doživljavali su zatvore, tamnice. Izvodili su ih pred lokalne i državne vlasti. Škrgutanje zubi, mržnja, javno i glasno iskazivana neprijateljstva. Zašto? Samo zato jer su bili hramovi Duha Svetoga, zato što su primili u srca Krista i On se po Duhu nastanio u njih. Sotona i ljudi religije na čelu sa tjelesnim svećenstvom će uvijek kao što su i uvijek bili, iznova i iznova iskazivati neprijateljstvo i veliko protivljenje prema svima koji su primili Duha i čine djela u sili Svetoga Duha. Kako nam je teško prihvatiti blagoslov nevolje uzrokovane time što Duh slave prebiva u nama. Teško nam je prihvatit istinu da sa željom da budemo puni Duha moramo i možemo računati sa stvarnim neprijateljstvima, progonima i nevolja mnogih raznih vrsta. Mi umišljamo da kroz puninu Duha postajemo bolji i da to drugi moraju vidjeti i cijeniti. Zaboravljamo da đavo ne voli Isusa, da je on krvnik ljudski i da je on vječiti neprijatelj i da se nikada ne

može promijenit. Kad nas on mrzi, mrze nas i svi oni koji su poradi svoje nevjere u vlasti njegovoj. Ako ostajemo usidreni u Isusa i ako se dan na dan ispunjavamo Duhom Njegovim i revnujemo živeći dostojno poziva kojim smo pozvani, stalno ćemo biti na nišanu neprijatelja i vojske njegovih podanika. Ja sam sa vama u sve vrijeme! Mnoge nevolje ima pravednik, ali ga Gospodin od svih izbavlja. Sigurnost u Gospodinu je dimenzija Duha. Duh Sveti svakodnevno oblikuje u nama pouzdanje, povjerenje, sigurnost da je Gospodin naš Izbavitelj. Mnogi se čude zašto u sebi nemaju snažnije pouzdanje, veću sigurnost. Petar je izlićem Duha dobio sigurnost. Dobio je snagu da ne uzmiče pred nevoljama, već da neustrašivo ide na njih. Kršćani ispunjeni duhom imaju i snagu i sigurnost da se suprotstave đavolu i da đavo mora pobjeći. Kršćani u sigurnosti po Duhu mogu vjerovati da sve brige stave na Gospodina i da se On brine za njih. Ako se ne ispunjavamo Duhom Kristovim ispunjavat ćemo se strahom, nesigurnošću, očajem jer sve što vidimo i imamo, mnoštvo je nevolja. U ljubavi nema straha. Kaleb je ušutkavao preplašeni narod oko Mojsija: krenimo, ne oklijevajući i zauzmimo je, jer je možemo nadvladati! Oni su bez zaštite, a s' nama je Gospodin! Ne bojte ih se! Savršena ljubav isključuje strah. Ona izgoni strah iz nas. Ta ljubav Božja je izlivena u naša srca po Duhu Svetome. Strah u mnogim nevoljama ima velike oči. U strahu mi ne vidimo Boga koji čini čuda, već vidimo svoje poraze, kazne, neuspjehe i ne voljene okolnosti. I upravo to je razlog da se đavo i cijeli pakao bori protiv želje kršćana da se krste u Duhu. Isus je Krstitelj i On nas želi uroniti u svu puninu Svoga Duha da i mi u pomazanju možemo živjeti nebeskim životom. Krštenjem u Svetome Duhu mi ulazimo u područje prosvjetljenja i otkrivenja sile Svetoga Duha u nama. On nam otkriva križ, krv, Golgotu.. i sve što je Isus učinio za nas. Za one koji propadaju, govor o križu je ludost, a nama koji se spašavamo sila je Božja. Propovijedanje u to vrijeme nije bilo na razini govorne mudrosti, jer bi tada gubila se sila križa Kristova. Upravo kad sam primio krštenje u Duhu, primio sam govor u jezicima kao znak, ali ono

što je zagospodarilo mojim srcem, primio sam silu križa Kristova, primio sam silu Božju, primio sam snagu da ne živim više ja nego Krist u meni. Tom snagom svijet je bio razapet meni i ja svijetu. Ništa me više nije oduševljavalo ni naročito privlačilo a što je pripadalo svijetu. U Duhu sam shvatio svoju prolaznost, svoje proputovanje zemljom. Sve što pamtim u svezi sa zemljom su mnoge nevolje. Kad sam tražio krštenje u Svetom Duhu i kad sam to primio, nisam ni slutio da ulazim u stanje u kojem ću imati progonstva, velike probleme i mnoge nevolje. Nisam vjerovao da će me moji najbolji prijatelji napustiti, pa čak i oni koji su me uvjerovali u svoje kršćansko opredjeljenje. Oni su se zadovoljavali površnom pobožnošću. Njima je bilo važno kako izgradit vanjski oblik pobožnosti i da to bude viđeno i da oni u tome budu uviđajni. Meni treba sila pobožnosti. Ja želim kao Kaleb, biti čovjek drugog duha. Stjepan je bio odabrani đakon, ali obučen u silu sa visine, u božanstvenost. Puni vjere i sile, veliki znaci u čuda su bila učinjena kroz njega. Imamo je život u Svetom Duhu otkrivenja, neustrajivosti i spremnosti da umre za Onoga koji je umro za Njega! Ta sila, to pomazanje bila je jedina sigurnost opstanka. U svom životu mnogo puta smo stavljeni u različite položaje, ali ta sila Svetoga Duha osposobljava nas da otkrijemo svu silinu Njegove moći na nama, oko nas i u nama. Bog koji čini čuda, čuda koja mi ne možemo razumjeti, ali čuda koja nas provode kroz nemoguće i oslobađaju od strašnog i užasavajućeg. Bio sam vrlo mlad čovjek, petnaest šesnaest godina. Živio sam u vrlo skromnim uvjetima. Jedino što me činilo sretnim, volio sam život. Uživao sam u životu. Rosa na travi, zimske noći i dugi ljetni dani davali su mi povoda da živim i uživam u ljepoti života. Mnoge nevolje, poteškoće i mnogi razni problemi bili su samo oblaci koji bi neki dan ili za neko vrijeme sakrili sunce, ali ne i ugasili dan. Nisam imao pravu spoznaju Boga, ali sam išao putem koji je sigurno vodio k Njemu. On je vidio moje srce i to smatram najvažnijim u svačijem životu. Odnos sa Bogom se gradi na činjenici da On vidi naše srce. Gledajući sa svoga prijestolja vidio je da moje srce treba i traži u istini

Njega. Mama mi je bila teško bolesna. Bilo me strah da neće umrijeti. Mislio sam, bolje da ja umrem nego ona. Bolest je napredovala vrlo brzo. Povlačio sam se u samoću i dao sam si zavjet da ću svaku veće izmoliti deset očenaša za njeno ozdravljenje. Činio sam to vrlo savjesno i odgovorno. Svakim danom, postojao sam sve svjesniji da ona gubi trku sa životom. Želio sam što više znati o njoj. Malo je preostalo vremena, pa sam je ispitivao, a ona je pričala sa mnogim suzama u očima. Teško je bilo gledati suze, a još teže slušati kroz što sve je ona prolazila. Bolest se pogoršavala do te mjere da je postala strogo vezana za krevet. Imala je tumor u glavi. Pojedini dijelovi tijela su joj počeli gubiti funkcije. Paralizirani dijelovi su se sve više iskrivljavali kao i cijela lijeva strana lica. Bolovi su iz dana u dan bivali sve ne podnošljiviji tako da sam bio sretan što idem u školu i za to vrijeme ne moram slušati ni gledati ono kroz čega je prolazila. U školi nisam ništa govorio. Ujutro bi ušao u razred, sjeo, a po završetku nastave ustao i pošao kući. U to vrijeme život mi se sveo samo na голу egzistenciju. Kad bi došao kući mama me zamolila da je malo nosim na rukama. Pored bolova od bolesti puno je trpjela i od toga što je nepokretno ležala u postelji. Uzeo bih ju u naručje i nosao ju po sobi. Bila je već prilično lagana. Suhim rukama držala se meni oko vrata. Jedva je mogla više i govorit. Srećom nije mogla podizati glavu da vidi moje lice. Grizao sam usne da zadržim bol, a suze su ne zaustavljivo tekle. Tih dana sam se isplakao. Dijete nosi svoju majku! Položio bih je u krevet i otišao van. Petak, pred svitanje, otac je ušao u sobu. Jedva je uspio drhtavim glasom izgovoriti – mama je umrla. Nisam razumijevao Božja čuda, ali danas znam. Bilo je to veliko Božje čudo. Suze su presušile, mir koji nadilazi razum i čuva srce, ispuno je moju nutrinu. Imao sam snage da sve umirujem. Propovijed svećenika – duboko mi je ostala urezana u srce. Govorio je o Jobu i njegovim mnogim i vrlo teškim nevoljama. Bio je pravednik unatoč tome, puno je trpio i mnoge nevolje sručile su se na njegov pravednički život. Dok sam stajao pored mjesta svoje majke i slušao tu propovijed nisam ni slutio da će to

biti bogato i duboko iskustvo u mom životu. Nisam slutio da ću i sam imati mnoga iskustva u stvarima i okolnostima koje su od nas nevoljene. Smrt je sahranila samo jedan dio, a život je otvorio vrata mnogim novim dijelovima. Bio sam najstarije dijete a pritom odgovoran i savjestan, pa je veliki dio kućanskih poslova pao na mene. Kuhao sam i prao. Pekao kruh, kolače i umjesivao tjesteninu. Živjeli smo na selu na tipičnom seoskom imanju. Brinuo sam o svemu što je hodalo, mukalo ili letjelo. Pošao sam na studij. Nisam mogao studirati što sam želio, već što sam mogao. Za prve godine studija, sreo sam Boga. Ono što me je posebno fasciniralo bio je osobni odnos s' Bogom. Iz dana u dan pio sam iz Riječi. Gutao sam istine i hranio gladno srce. Jedino Ime dano ljudima da se mogu spasiti, ime Isusa Krista uvelo me u odaje Očeve slave. Oživio sam i doista znao – sreća je imati život. Nepostojeći i umrli Boga ne mogu slaviti. Ja slavim Boga. Imam život da bih Boga proslavio. Ubrzo je došlo i krštenje u Duhu. Vidio sam ispred crkve mlado stablo. Imalo je gole grane i grančice. Vidio sam ispruženu ruku sa kantom zaljevačom. Kad se voda izlivala, grane i grančice su olistavale. I dok sam gledao kako je mlado stablo olistalo, čuo sam da govorim u novom jeziku kako je Duh davao da govorim. Slavio sam Boga i nisam prestajao. Sam dolazak Božje Riječi u naše živote puno puta biva kroz mnoge nevolje. I Solunjani su u mnogoj nevolji prigrlili Riječ s radošću Duha Svetoga, i postali uzorom svim vjernicima. Rađanje života biva u bolnim i mnogim trudovima. Za fizički život bol podnose naše majke, a za duhovni život bol je podnio Krist na križu. Za svakodnevni rast u mjeru veličine Kristove bol podnosimo mi, ali s' radošću po Duhu Svetom. Da nema Duha Svetoga mnogi porođajni bolovi bi nas slomili. Preobražavanje u sliku Krista slavnu i sve slavniju, puno puta je vrlo bolno, ali uz pomoć Duha Svetoga lik koji odražavamo sve jasnije čini nas sve sretnijima i sretnijima. Obraćanje je došlo kao odgovor na glad srca za Bogom. Sa obraćenjem je došlo i rođenje po Duhu i od Duha. U nanovo rođene bebe Isus je izlio Duha, krstio je duhovne bebe silom za život. U našoj je naravi da

kroz obraćenje očekujemo da zauvijek od nas budu udaljeni trpljenje i nevolje. To je krivo očekivanje. Kroz mnoge nevolje valja nam ući u kraljevstvo Božje. Bog nije dao ono što smo očekivali već nam je dao nešto bolje. Po staroj kineskoj poslovici – gladnome nemoj dati ribu nego mu daj udicu i nauči ga pecati. Bog nam je po Isusu dao svoje obećanje, Duha Svetoga. Imamo toliko nevolja da bi u fizičkom smislu mogli biti kronični bolesnici i ovisnici o bolnici. Bog nam je podario život i Duha Svetoga kao anti-nevolja lijek. Imam mnogo nevolja, ali još više imam života kojim uzvisujem Boga. Zato pognimo svoje glave i priznajmo istinu: Naš Bog je Bog koji čini čuda. Mi smo jedno veliko Božje čudo. Mi smo djelo Njegovog Svetog Duha.

Glava V

- ... Da vas utvrdi i ohrabri u vašoj vjeri, da se nitko ne pokoleba u ovim nevoljama. Sami naime znate da su one naša sudbina, jer kad smo bili kod vas, više smo vam puta unaprijed govorili da će nam trebati podnositi nevolje, baš kao što se dogodilo i kao što znate. /1.Sol.3.2-4/

Nevolje u prošlosti, sadašnjosti kao i u budućnosti su kršćanska sudbina. Boraveći u Ateni, u brizi za stanjem crkve u Solunu, braća šalju Timoteja, brata i suradnika Božjeg u Kristovoj radosnoj vijesti, da utvrdi i ohrabri u vjeri, da potakne na ustrajnost da se nitko ne pokoleba u nevoljama. Valjalo je raspuhati Duha d se ne oslanjaju na vlastite sile i snage. Odgovornost opstojnosti u nevoljama važi za nas kao i za mnoge kojima smo uzori vladanja u vjeri. I doista oni su postali duhovni uzori svima vjernicima u Makedoniji i Ahaji. Držeći Riječ života, ispunjavajući se u Duhu bez obzira na vanjske okolnosti i danas se daju svježiji primjeri mnogim vjernicima. Žao nam je što takvih primjera ili takvih uzora ima sve manje. Tjelesnim i duševnim kršćanima teško je prihvatiti nevolje, trpljenja i strpljenja, razne oblike neuspjeha i boli kao svoju sudbinu. Bez Duha to se ne može i to se ne želi. Duhovni kršćani znaju da su u Kristu raspete i sve njihove nevolje. One su pobijedene, poražene, nadvladane i silom križa Kristova mi smo uzdignuti iznad njih. Duhovni kršćani ne mogu i ne žele nevolje ignorirati, nego živeći Bogu, silom Njegovog Duha oni ih nadvlađuju, kako njih tako i posljedice njihovih učinaka. Nevolje su doslovce naša sudbina, sudbina svih koji hode za Isusom ili hodaju sa Njim. Od samog početka koji pođoše za Isusom rečeno im je da će imati protivljenja i neprijateljstva od strane ljudi.

- Ovo vam rekoh da u Meni imate mir. U svijetu ćete imati patnju. Ali ohrabrite se: 'Ja sam pobijedio svijet!'

Nigdje u Novom Zavjeti ne čitamo za neko komotno kršćanstvo bez borbe. Kršćanska sudbina da prolaze putem trpljenja kakvog ga je prolazio i vrlo dobro poznao i sam Gospod Isus Krist. Njegovi sljedbenici trebaju da koračaju Njegovim tragom. Ako nisu štedjeli Njega neće ni nas. Zar sama slika Krista ne govori o velikoj patnji i velikom trpljenju. To je bila Njegova ovozemaljska sudbina. Svojim učenicima je govorio da mora ili u Jeruzalem, gdje će mnogo trpjeti od starješina, glavara svećeničkih i književnika. Umjesto da budu neka duhovna vertikalna, svi oni su postali izvorom mnogog trpljenja za Sina Čovječjeg. Upravo oni su Ga odbacili. Sve što su čitali, sve o čemu su govorili, nisu htjeli prihvatiti vjerom. I Petar još ne ispunjen Duhom Svetim, pozvao je Isusa sa strane da bi Ga odvratio od takvih misli i takvih govora. I danas svi duševni i tjelesni kršćani čine isto i sebi i druge odvrćaju od podnošenja nevolja, od istine da su nevolje naša sudbina, naša kob. Učenici što su išli za Emaus, kad su prepoznali Krista, vratili su se apostolima i posvjedočili što su doživjeli. Među njih je došao Isus. Zbunjeni i puni straha vjerovali su da gledaju duha. On ih je umirio i počeo ih podsjećati na ono što im je govorio dok je bio s' njima. Kada im je prosvijetlio razume razumjeli su: 'Tako stoji pisano da Mesija mora trpjeti i treći dan uskrsnuti od mrtvih!' I vi ostanite u Jeruzalemu dok se ne obučete u silu odozgo. Ja ću poslati na vas ono što je Otac Moj obećao. Dimalo ćete biti kršteni Duhom Svetim. Primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete Mi biti svjedoci u Jeruzalemu, u svoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje. Na temelju Moga Imena propovijedat ćete obraćenje i oprostjenje grijeha svima narodima. Sjetite se riječi koju vam reko: nije sluga veći od gospodara! Ako su Mene progonili i vas će progoniti. Ako su Moju riječ držali i vašu će držati. Kad sam primio pomazanje krenula su i protivljenja. I vi kad se ispunite Duhom Svetim i počnete služiti u službi pomazanja, početak će progona. Ova će čudesa pratiti one koji budu vjerovali: pomoću Moga Imena izgonit će zle duhove; govorit će novim jezicima; zmije

će uzimati rukama; ako što popiju smrtonosno, neće im nauditi; na bolesnike stavljat će ruke, i oni će ozdravljati. Na pedeseticu, svi bijahu skupljeni jednodušno u molitvi. Tada iznenada dođe neka buka s neba, kao kad puše silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili. I ukazaše im se jezici od plamena te na svakog od njih siđe po jedan. Svi se oni napuniše Duhom Svetim te počеше govoriti tuđim jezicima. Svi su ih čuli gdje njihovim jezicima govore o veličanstvenim Božjim djelima. Slijedio je predivan Duhom Svetim nadahnut Petrov govor mnoštvu. Dan je završio tako što je oko tri tisuće duša prihvatilo njegovu riječ, krstilo se i pridružilo crkvi. Već slijedeći dan događa se čudnovato ozdravljenje hromoga čovjeka na vratima hrama. Ljudi koji su prepoznali hromoga čovjeka, ali sada on je hodao i poskakivao slaveći Boga. Bili su preneraženi i izvan sebe od čuđenja. Petar je imao ponovo slavnu priliku da svjedoči u Duhu Istine. Svećenici, starješine hrama i saduceji nisu bili oduševljeni Petrovim objavljivanjem Isusa. Ogorčeni su ih uhvatili i bacili u tamnicu do sutra. Sutradan se sastadoše u Jeruzalemu članovi velikog vijeća, starješine, književnici, veliki svećenici i svi članovi veliko svećeničke loze. Petar i Ivan puni Duha govorili su neustrašivo. Znali su za njih da su neuki i priprosti ljudi, ribari, pa su se počeli diviti odakle to njima. Narode Božji, od Duha Svetoga, od Duha Slave, od Duha Milosti. Kad su se apostoli po drugi put našli pred velikim vijećem, svjedočili su Krista. Za ovo svjedočimo mi i Duh Sveti Kojega je Bog dao onima koji Mu se pokoravaju. Prije izlaska pred veliko vijeće bili su pohvatani i bačeni u javnu tamnicu. Noću ih je anđeo Gospodnji izveo iz tamnice i poslao da idu u hram i navješćuju narodu sve što se tiče Isusa, Života. Od tada pa do danas vjernici svih vremena nailazili su na neprijateljsko držanje svojih suvremenika. Sve religiozno onda i danas, više manje je neprijateljski nastrojeno naspram posvećenih od Duha Svetoga. Kad primiš Duha Kristovog, odlažeš kalkulator, jer tada prestaje svaka pobožna računica, svako uobražavanje. Duhom ispunjen vjernik razlikuje da su nevolje napadi suprotnih duhova i ni jednome duhovnom vjerniku ne pada na pamet

da se odrekne punine Duha da bi ugasio žestinu gorućih strijela odapetih od đavola. Gospod pomaže svojim da imaju stav, ispravan stav, duhovan stav. U svijetu ćete imati nevolje ali u vama je Branitelj, Pomoćnik, Savjetnik... Ja sam Ga poslao da bude s vama i u vama. On oslobađa one koji su zbog svog vjeronjanja u Isusa Krista prezreni i u opasnosti od kukavičluka i svakovrsnih strahova. On ih osposobljava da prihvate s radošću svoju sudbinu i da budu vjerni svjedoci Isusova Imena. On im pomaže osobno da u pravo vrijeme imaju pravu riječ. Nećete govoriti vi nego Duh Sveti u vama. On im pomaže da čine djela dostojna Krista u vrijeme kad je potrebno. Duh Sveti poklanja našim srcima unutrašnji autoritet kao i autoritet među ljudima. Koliko puta sam doživio da mi se ljudi izvinjavaju zbog izgovorenih prostih riječi. Duh Sveti nas štiti od pogrešnih odluka a pomaže da uočavamo volju Božju. Volja je Božja da podnosimo strpljivo nepravde, da se ne iščuđavamo vatri koja gori među nama. Isus ohrabruje Duhom Svojim sve Svoje sljedbenike koji su spremni ići putem koji nam je ostavio i primjerom koji nam je pokazao. Spremnost na trpljenje je spremnost na krštenje u Duhu. Mnogi bi puninu Duha a ne i sudbinu nevolja. Nama treba sila da se obučemo da se možemo oduprijeti, nadvladat i održati. Bog je izlio Svoju ljubav po Duhu u naša srca da bi s ljubavlju hodali svojim sudbinama, da nas ništa ne bi moglo odvojiti od Njega. Sve što ne voliš teško je. Ako nemaš ljubavi teško ćeš se nositi i sa najsitnijim nevoljama. Zato je Bog dao Duha. Njegovo obećanje je snaga svima onima koji su upravo sada u nevolji i iskušenju. Možda moliš Boga da te oslobodi? Pokušaj moliti Boga da te ispuni Duhom Svetim. Kad se krstiš ili kad se ispuniš Duhom Svetim onda ćeš vidjeti što ćeš dalje moliti. Vjerujem da ćeš slaviti Boga jer ti podari snagu da sve možeš. Možeš nositi sudbinu i ona te ne može obeshrabriti da odstupaš od vjeronjanja. Po Duhu možemo ponovo dobiti slobodu da u ljubavi trpimo za Krista. Savladati zlo dobrim postaje pravo svjedočanstvo onih kršćana koji su spremni na trpljenje. Nema kolebanja, zbog nedostatka učenja narod gine. Mnogima su atraktivni znaci, ali ne i sila za

pobožnost. Ne mogu zamislit znakove bez pobožnosti kao što ne mogu zamisliti ni pravu pobožnost a da je ne slijede znaci kojima Isus presvjedočava. Tragedija je da malo vjernika traži Isusa Krstitelja u Duhu. Malo vjernika traži da budu ispunjeni u Duhu do punine života u izobilju. Život u izobilju možete imati jedino u uskrsnom Kristu kroz puninu Duha Svetoga. Ako smo primili obraćenjem i nanovo rođenjem Duha posinjenja i postali sinovi i kćeri Božje. Zašto ne bi kršenjem u Duhu i ispunjenjem u Duhu primili božansku Osobnost koja kontrolira, ispomaže i dominira u nama kao Kristova narav. Puninom Duha Slave dobivamo posvećenje za Boga, život svetosti, život dostajan Boga i život duhovne sile u službama. Punina Duha je bojna oprema iznutra i iz vana za bitke određene sudbinom kršćanskog poziva. Ako se hranimo i pojimo njime u sili Duha Njegova veličanstva postat ćemo slični Njemu u borbi i nakon borbe, u pobjedi. Biografije svetih ljudi kroz sva vremena otkrivaju da je svaki od njih imao dugu krizu svom životu. Krize kroz nevolje, razočarenja, mnoga trpljenja dovodile su do revolucije u sili, slavi i znanju po Duhu Svetome. Donosile su nova osvježenja i nova svjedočanstva o prisutnosti Božjoj. Možda ovoga časa živiš u uvjerenju da je sudbina u kojoj živiš suviše okrutna. Ne možeš dalje i ne možeš više. Mišljenje ti sve više okupira stav da je najbolje odustati. Molitve ti nailaze na zatvoreno nebo. Razumijevanja i izbavljenja ni od kuda. Ne vidiš razloga da je sve tako crno i da ni tračka svijetla ne zasja u tom sveopćem mraku. Misliš, ili izbavljenje ili pogubljenje. Ono što Bog ima za tebe je ispunjenje. Ti trebaš izbavljenje ili odustaješ. Bog bolje zna što ti trebaš. Bog ima puno bolje za tebe. Ispunjenje u Duhu. Novi potres. Novo puhanje vjetra. Novi jezici ognja nebeskog. Ti trebaš biti ispunjen i osnažen Duhom Svetim. Bez Duha mnogo puta sam bio na rubu duhovnog izumiranja. Kad me Bog osvježio, osnažio, onda sam počeo vikati: nevolje, nevolje... gdje ste? Tupoj motiki svaka trava smeta, a naoštrenoj ni najžilavija ne odolijeva. Na žalost mnogi u današnjim crkvama ne razumiju da ništa ne može nadomjestiti pomanjkanje Duha Svetoga. U prijašnjim vreme-

nima propovijedalo bi se, ako nema Duha Svetoga u crkvi što smo se uopće i skupili. Dobar govor, prihvatljiva istina, uvjerenja i uvjeravanja ne mogu nas oteti bespomoćnosti u odnosu na poteškoće i nevolje koje imamo. Bespomoćnost u odnosu na neprijatelja i svu raznovrsnost njegova neprijateljskog djelovanja. Ispravan riječni mlin, ispravne lopatice koje ga pokreću i dobro postavljeno korito koje navodi vodu, ništa su ako je potok presušio. Pusti vodu i sve će oživjet. I mlinski kamen će se okretati, izmeljavati žitarice i davati najfinije brašno. Ispunjavajte se Duhom je zapovijed koja život znači. To nije luksuz u kojem uživa malobrojna duhovna aristokracija već potreba svakog od nas. Čitao sam kako je jedan Duhom ispunjeni vjernik svjedočio: Do sada sam imao i koristio samo čekove, ali Gospod ih je promijenio u gotovinu i sad držim zlato u svojim rukama, nosim zlatne poluge u zemljanom sudu. Ako se osjećaš razočaran u sebe i ako misliš da je Bog razočaran u tebe. Slab, nejak, anemičan, sigurno trebaš krštenje u Svetom Duhu. Isus čeka da krsti. Stoji u slavi da bi i tebe uronio u Duha Slave. Kroz slavljenje, veličanje i obožavanje Krista otvori svoje srce i život i ti ćeš primiti Duha u punini. Ako si primio krštenje trebaš ispunjenje, obnovu uma u kome misliš, obnovu nutarnjeg čovjeka. Ne poseži za vinom jer u tome leži propast, već traži puninu Duha Svetoga. Ispunjavaj se u Duhu. Ispunjen i osvježen nećeš se više kolebati u nevoljama. Prihvatit ćeš da su nevolje naša sudbina. Neće te uznemiravat prisutnost nevolja, već ne prisutnost punine Duha. Nećeš biti razočaran što je istina da nam treba podnositi mnoge nevolje, već ćeš biti očaran učinkom punine Duha Svetoga. Kao što su nevolje naša sudbina i punina Duha Svetoga je naša duhovna sudbina. Nju ne možemo i ne smijemo zanemarivat. A još više, ne smijemo se je odricat.

Glava VI

- Doista, kad smo došli u Makedoniju, naše slabo ljudsko biće nije imalo nikakva mira. Naprotiv, u svakom smo pogledu bili u nevolji: izvana borbe – iznutra zebnje. /2.Kor.7.5/

Govoriti o nevoljama o njihovom mnoštvu. O njima kao našoj sudbini, bilo bi vrlo neozbiljno a to ne činiti u svijetlu istine u Duhu Svetome. U ovim teškim vremenima i u ovom vjetrovitom svijetu neugasivi oganj Svetoga Duha sve se rjeđe vidi. Sve je manje crkava što u svojoj sredini obdržavaju i njeguju vječni plamen, sa neba zapaljen. Sve je manje vjernika što u svojim srcima nose baklju nebeske nazočnosti kroz silu Duha. Bunjan u svojoj knjizi 'Put kršćanina opisuje nekog čovjeka koji lijeva vodu u razbuktali oganj koji izlazi iz neke rupe u zidu. Cilj toga čovjeka je ugasi vatru. Đavo i mnogi njegovi pobočnici vrlo su revni u toj službi, djeluju kao vrlo uspješni vatrogasci Duha po crkvama i u životima onih koji vjeruju. Ipak, Bunjan piše da je oganj i dalje gorio. Zašto je gorio? S druge strane zida bio je netko sa sudom punim ulja kojega je stalno sipao u oganj. Da vatra ne gasne Isus je stalno nadopunjava uljem Duha. Da kršćanski duh ne bi klonio i izgubio na gorljivosti i užarenosti, Isus obnavlja puninu Duha Svetoga. Budite gorljivi u Duhu! U revnosti Duha služite Gospodinu. Održavajte duhovnu užarenost u službi Gospodinu. To je jedino moguće u punini Duha kroz stalno odražavanje i ispunjavanje Duhom Svetim. Nevolje žele biti sredstvo gašenja te gorljivosti, toga ognja. Po crkvama susrećemo mnoge unesrećene jer nevolje imaju a sile nadvlade nemaju. Razlog je u tome što je vanjski oblik pobožnosti postao važniji od samoga sadržaja. Javljaju se novi pravci u teologijama, novi stavovi, nova mišljenja, a zanemaruje se i zaboravlja da je istina jedinstvena, nepromjenjiva i u potpunom autoritetu Duha Svetoga. Jedinstvo u istini je obilježavalo crkvu početka. Jedino On nas može naučiti sve i sjetiti nas svega što je Isus govorio, naučavao i

objavljivao. Ljudi traže zanose i upravo mnoge zbunjuju zanos i iako tajna nije u zanosima već u ustrajnosti u istini po Duhu Istine. Emocije i emotivni osjećaji zadovoljstva uzeli su primat u kršćanskom traženju. Dobar osjećaj ne znači i ispravan osjećaj. Tako postaje vrlo nejasno da isti Duh jedne vodi njihovom istinom, a druge vodi njihovom istinom, dok su one u svojim osnovama potpuno suprotne. Istina kao pojam je doista postala vrlo rastezljiva i uglavnom služi kao pokrivalo vlastitih stavova, mišljenja i djela. Jednima je istina da kroz mnoge nevolje zdravstvene, financijske, u međuljudskim odnosima... valja proći. Drugi vjeruju i ponosno to ističu da kršćani ne smiju biti bolesni, ne smiju biti siromašni, ne smiju biti nesretni. Ovo drugo izgleda vrlo privlačno ali i toliko stvarno da svakom normalnom uhu zvuči vrlo nestvarno. Božja istina ima samo jednu funkciju da proslavi Isusa Krista Nazarećanina. Ona je uzeta od Njega i podana onima koji ne propadaju nego koji vjeruju i sežu ka cilju vjere, gornjem pozvanju, nebeskom stanju, spasenje duše. Oni koji ne prihvaćaju ljubav prema Istini da bi se spasili, silu Duha Istine, sam Bog šalje djelotvornu zabludu da vjeruju laži i da propadnu za kaznu. Svi mi znamo da je istina samo jedna a bezbroj laži! Jedan je Bog, jedan je Gospodin, jedan je Duh Sveti i jedna je vjera! Evandjelje nevolje! Mnogi danas u učenju traže modalitete kako da izbjegnu nevolje, trpljenje, snošenje, patnje. Traže da izbjegnu svoju sudbinu, unatoč saznanjima da su sveti imali nevolje odasvud: izvana borbe, iznutra strepnje. Nikakva spokoja nije imalo njihovo tijelo. Bili su suočeni sa istim onim sa čime smo suočeni ja i ti, slabim ljudskim bićem. Nama na uzor, nama za primjer oni su ostavili trag kojeg se valja spomenuti. Duhom prosvijetljeni, izdržavali su velike patničke borbe. Još novi u spoznaji bili su izvrgavani porugama i nevoljama i s radošću su prihvaćali otimanje dobara koje su posjedovali, znajući da imaju bolji i trajniji posjed. Kršćani su prolazili kroz borbe svakodnevno. Ratovi su najveća zla koja mogu poharat čovječanstvo. Oni su bili u čestim borbama i dobar boj su vojevali. Izvojevati znači kao vojnik ratovati, boriti se i to sve do kraja,

dok se ta plemenita bitka ne dobije. Ono što su iskusili bila je Božja nazočnost: Ti me opasa snagom za borbu... 'Ta snaga je sila Duha Svetoga. I to je glavni razlog Božjeg govora o ulozi Duha Svetoga u našem kršćanskom življenju. Branitelj – Duh Svetosti, Koga Otac šalje po Sinu, poučava nas o svemu; dozi-va u pamet sve što je Isus govorio i učio. U odnosu na svijet glede grijeha, dolazak Duha Svetosti znači silu dokazivanja da je svijet u bludnji. U odnosu na kršćane, dolazak Duha Svetosti znači silu razlike grijeha i Božje pravednosti. Duh Svetosti vrši službu otkrivanja svih zabluda u nama u odnosu na grijeh. Po Duhu Svetosti mi vidimo sebe i svoje duhovno stanje u svijetlu Božjeg gledanja, nitko od nas nije se kajao niti će se kajati a da prije toga nije potresen Duhom Svetim o onome što je činio ili čini. Isusov razgovor sa Nikodemom čini osnovu kršćanskog života. Nitko ne živi život a da nije rođen. Ako se tko ne rodi iz Riječi i Duha, ne može živjeti život kršćanina po Riječi i Duhu. Što je od Duha rođeno, duh je. Što je rođeno odozgor i živi po principima koji dolaze odozgor. Isus siđe i Duh Svetosti se izli odozgor. Narav Kristova je poželjnica svakog ozbiljnog kršćanina. Po toj naravi kršćani imaju otkriven nebeski identitet. Ne može dobro stablo donijeti zlih plodova, niti nevaljalo stablo dobrih plodova. Po rodovima se stabla poznaju i raspoznaju. Dijela tijela kao bludnost, nečistoća, razvratnost, idolopoklonstvo, vraćanje, neprijateljstva, svađe, ljubomore, srdžbe, spletkarenja, razdori, strančarenja, zavisti, pijančevanja, pijanke i tome slično. Tko donosi tih plodova kraljevstva Božjega neće baštiniti. Mnogo puta slušam otužna mišljenja: Samo sam svadljiv i to je jedini plod koji često donosim. Zar ste vidjeli voćku koja na svojim granama donosi plodove svih vrsta voća. Ja nisam! Na jabuci su jabuke, na naranči su naranče, na šljivi šljive i to ne znači da svaka od tih voćaka ne rađa plodove svoje prirode. Plodovi Duha su ljubav, radost, mir, velikodušnost, uslužnost, dobrota, vjernost, blagost, uzdržljivost. Jedan je Duh a rodovi su različiti. Ako imamo Duha Svetoga imamo i Njegove plodove. On se u nama očituje kroz svoje plodove ili rodove. Svi su oni prisutni po Njemu, a oči-

tovanje se vrši shodno prilikama. Gdje je potrebna strpljivost tamo će se ona u obilju i očitovat. Oni koji rađaju rodovima Duha, oni ispunjavaju sve pozitivne prohtjeve zakona. Protiv ovih nema zakona. Glede dara Duha, različiti su dari ali isti je Duh koji dijeli svakome napose kako sam hoće i kako je njegova volja. Riječ mudrosti, riječ spoznaje ili znanja, vjera, darovi iscjeljivanja, dar čudotvorstva ili činjenja čuda, prorokovanja, razlučivanja ili razotkrivanja duhova, različiti jezici i dar tumačenja jezika, sve su to milosni darovi istog Duha. Težite za rodovima, poglavito za ljubavlju. Čeznite za darovima Duha, nastojite njima obilovati radi izgrađivanja crkve. Zašto danas imamo takvo stanje da su darovi Duha više predmetom razgradnje crkve nego izgrađivanja. Nastala su teška vremena, to stoji. Đavo se pretvorio u anđela svjetla i dodvorava se svijetu i svjetovnom kršćanstvu. Njegove sluge se pretvaraju u sluge pravde i propovijedaju ono što svijet i svjetovno kršćanstvo hoće slušati. Svaka nauka ima svoga slušatelja. Ljudima je više do bajki nego do istine. Kao posljedica odricanja sile pobožnosti, Duha Istine, imamo mržnje na raznoraznim razinama. Bezakonje se raširilo i poplavilo svijet i svjetovno kršćanstvo. Ljubav je ohladnjela. Sve je teže vidjeti ljubav prema bližnjemu jednaku ljubavi prema sebi. Sve je teže sresti one koji ne čine bližnjima ono što ne bi željeli da njihovi bližnji čine njima. Očito je da crkva puštajući svijet u svoje redove i u svoja srca potisla oganj koji dolazi odozgo. Postala je dezorijentirana, nemoćna i mlaka. Mnogi od vjernika će nam dati svjedočanstvo da su mlaki. Vrući nisu, to se vidi. Hladni nisu i to se vidi. Da vuk bude sit i sve koze na broju, bit ćemo osredniji. Govor anđelu crkve u Laodiceji nas zastrašuje, ali nas lažno tješi, nećemo biti jedini. Znam tvoja djela, iz vana i iznutra! Nisi ni studen nisi ni vruć. Nije da si vjeran i nije ni da si nevjeran. Hodaš graničnom crtom s ciljem da se ne zamjeraš ni jednoj strani. Ali jer si mlak, ni vruć ni studen, povratit ću te iz usta. Govoriš da si bogat, ništa ti ne treba, a ne znaš da si nevolja i bijeda, i ubog i slijep i gol. Kako da znaš? Ljudi su doista postali krajnje sebeljubci. Bankari, poslovnjaci, svjetski i crk-

veni lideri uspjeh ne mjere po mjeri volje Božje, već po mjeri ljubavi prema sebi. Srebroljublje je izvor svih zala, a to je upravo postao smisao modernog života. Koristoljublje u svim segmentima i u svim porama. Najbolji izum koristoljublja je opća globalizacija svijeta uključujući robnu i vjersku razmjenu. Nosio i promotori globalizacije promiču koristoljublje velikih. Velike ribe gutaju male. Kad ih progutaju ne znam što gutati. Zato je Gospodin učio da nastojimo umaći svemu onome što ima doći. Nevolje kakve nikad zemlja nije imala i neće je imati. Nevolja i tjeskoba na svaku dušu čovječju koja čini zlo. Na svaku bezbožnost kroz krajnje sebeljublje, krajnju sebičnost, pohlepu, požudu, nemoral. Iako čovjek zna da to nije dobro i da će vika grijeha dopirati do neba, ne smatra se vrijednim držati postulate spoznaje Boga, već se odao sjetilnom uživanju što pružaju zemlja i krv. I sve to samo zato jer se umanjuje utjecaj i djelo Duha Svetoga. Nanovo rođenje, krštenje u Svetome Duhu, plodovi Duha i milosni darovi Duha zanimljivi su utoliko koliko mogu biti u službi našem egu. I to je velika nevolja na koju ne obraćamo puninu pažnje. To je razlog velikog protivljenja i oponiranja Duhu Svetome i svemu u čemu se očituje Njegovo autorstvo i autonomija. Dok je hodio zemljom Isusa nisu prihvaćali. Bolje je za vas da Ja odem, jer ako ne odem neće doći On, Duh Sveti. Kad odem poslat Ću Ga. Kad je bio uzvišen od Oca, primio je obećanog Duha Svetog i izlio Ga te se svi u gornjoj sobi napuniše Duhom Svetim. To obećanje se izlivalo i na ostale, sve, koliko god ih Gospodin pozva sebi tada i od tada. Sad kad je Duh Slave na zemlji On je predmetom oponiranja. Duh Sveti proživljava veliko protivljenje i odricanje. Mnoge teologije Ga ne prihvaćaju. Mnogim crkvama On je Osoba prošlosti.

- Tada će vas podrći mukama i ubijati vas, i sav svijet zamrzić će vas zbog Mene. I mnogi će tada posrnuti u vjeri; izdavati će jedni druge i mrziti će se međusobno. Ustat će lažni proroci i mnoge će zavesti. Razmahat će se bezakonje i ljubav

će kod mnogih ohladnjeti. Ali tko ustraje do konca, bit će spašen. /Mt.24.9-13/

Zašto će mnogi posrnuti u vjeri? Zašto Gospod govori: 'Hoće li Sin Čovječji, kada dođe, naći vjere na zemlji? Zašto će vjernici izdavati jedni druge? Zašto će mnogi mrziti jedni druge? Zašto će se bezakonje razmahati? Zašto je ljubav ohladnjela? Zašto? Odgovor je u odnosu prema Duhu Svetome. Veliki otpad ne dolazi zato što će ljudi prestati ispovijedati vjeru, nego zato što će se odreći Svetoga Duha. Neće se moj Duh do vijeka preći u čovjeku. Zato što posvećenje koje ostvaruje Duh Sveti a rezultira odvajanjem od svijeta i od stvari ovog svijeta, postalo je neprihvatljivo. Ne toliko u govorima koliko u praktičnom životu. Ako se uvede standard posvećenja tko će više uopće ići u crkvu. Posvećenje postaje problemom u crkvama, a oni koji žele živjeti život posvećenja izlažu se progonima, ogovaranjima, ne trpljenjima i mnogim neugodnim situacijama. Ponegdje poneko bude i isključen iz zajednice! Svi znamo da nikada ništa nečisto neće ući u Novi Jeruzalem, pa ipak slušajući vjernike, ne znam tko to neće ući. Jednom sam komentirao, čitajući Bibliju pitam se tko će se spasiti, a slušajući ljude pitam se a tko se to neće spasiti. Ako će biti kao u Nojino ili Lotovo vrijeme, postavljam si pitanje gdje sam ja u toj priči? Da bismo ušli, istina je, spašeni smo milošću po Isusu Kristu. Izlio je na nas Duha milosti i ispunjava nas Duhom milosti. Bez Kristovog Duha ne znam kako bi stali pred i jednu nevolju i kako bi je nadvladali i održali se. Mnoge, česte a ponekad i jedva podnosive nevolje stalno dolaze i odlaze, a Sveti Duh u nama na njih odgovara, ne boj se, Bog tvoj i danas može sve! On je isti kao u sve vjekove. On je činio, On čini i On će činiti. On daje snagu onima koji se uzdaju u Njega da hoće da mogu snagom Duha Njegova trčati i istrčati. On je začeo On je kadar i dovršiti. Po Njemu možemo plemenitu bitku da dobijemo i dragocjenu vjeru da sačuvamo. Oponiranje Svetom Duhu crkve nisu mjesta spašavanja već groblja mrtvih. Prvoj crkvi nazočnost Duha Slave bila je nazočnost Božja. Danas, prisutnost Duha Svetoga postaje faktor remećenja ustoj-

ličnih ljudskih standarda. O kad bi barem danas povjerovali Bogu i počeli tražiti živu vodu dok našim životnim tokovima ne poteku ponovo potoci iz naše nutrine.

Glava VII

- Nato glavari svećenički i farizeji skupe veliko vijeće: 'Što da radimo? – govorahu – ovaj čovjek čini mnoga čudesa. Ako Ga pustimo da tako nastavi, svi će vjerovati u Nj, pa će doći Rimljani te nam uništiti hram i narod!'

Kakva veličanstvena slika? Kakva čudna dilema? Što da radimo, pitali su se glavari svećenički i farizeji. Povo-dom toga sazvali su i veliko vijeće, sinderij, sabor, skupštinu najviše židovsko upravno tijelo. Problem! Što da radimo s' tim Čovjekom, On i nama čini veliki problem. On čini mnoga čudesa. Kakva li čudesa čini svojim rukama? U hramu su Mu prilazili slijepi i hromi te ih je izliječio. Glavari svećenički i književnici svojim su očima vidjeli čudesa što ih čini. I sam Herod se vrlo obradovao kad je vidio Isusa. Čuo je da Ovaj čini mnoga čudesa pa se ponadao da će vidjeti gdje čini koje čudo. Gdje je Isus išao događala su se i mnoga čuda. Gdje se Isus nalazio, sretala su se i mnoga čuda. Umjesto da čuda izazovu divljenja i sreću da se uopće događaju, ona donose problem i pitanje što da radimo? Ovaj Čovjek doista čini mnoga čuda. Ako Ga pustimo da tako nastavi, što će se dogoditi? On će i nadalje činiti mnoga čuda! Što ćemo onda sa Njim ili što ćemo sa čudima? Naizgled, problem su bila mnoga čuda, ali u suštini problem je bio On Koji čini čuda. Ako pustimo da tako nastavi svi će vjerovati u Njega, gdje ćemo se mi naći u toj situaciji? Ta dilema je počela u vrijeme Isusovog pohoda zemlje, ali traje i danas. I danas je pitanje što učiniti sa Isusom Koji čini mnoga čuda? Budi s' nama, budi među nama, mi ćemo Te vjerovat, mi ćemo Te štovat ali budi miran, nemoj činiti čuda. Mi čuda doduše volimo, ali ako ih Ti činiš svi će poći za Tobom a što ćemo mi onda? Kada su glavari svećenički vidjeli čuda, čuli su i djecu što kliču u hramu: 'Hosana Sinu Davidovu!' To ih je razljutilo pa su se obratili Isusu: 'Čuješ li što ovi govore?' Da – odgovori Isus. – A zar niste čitali: Ustima djece

i nejačadi pribavio si sebi hvalu?' Da, i tu je srž problema. Hvala Isusu! Isus se mnogim čudima proslavlja. Duh Sveti je došao upravo da proslavi Isusa. Gdje je Duh u izobilju i obožavanje, hvaljenje i slavljenje je u izobilju.

- Kako ćemo joj izbjeći (misli se na pravednu kaznu) mi ako zanemarimo takvo i toliko spasenje? Ovo je Gospodin počeo propovijedati, a utvrdili za nas oni koji su čuli, dok je Bog istovremeno zajamčio čudesnim znakovima, raznim silnim djelima i darovima Duha Svetoga koje daje po Svojoj volji. /Heb.2.3-4/

Ali ne samo hvala u riječima nego i u djelima kroz mnoga čudesa. Hromi čovjek koji je čudesno ozdravio na hramskim vratima izazvao je da su svi slavili Boga zbog toga što se dogodilo. Petar i Ivan su propovijedali spasenje, a mnoštvo slušatelja prigrlilo je vjeru te broj vjernih u Jeruzalemu naraste na pet tisuća. Članovi velikoga vijeća ponovo su u teškoj dilemi. Što da radimo sa Petrom i Ivanom. Svi stanovnici Jeruzalema znaju za čudo koje se dogodilo i to nitko nije mogao zanijekati. Pozvali su Petra i Ivana u svoje prostore i zaprijetili im strogo da o Isusovu Imenu ne govore i uče. Isključite istinu o Isusu! Ugasite svjetlo! Spriječite razna silna djela darova Duha Svetoga! Petar i Ivan su bili duhovni sljedbenici Isusa pa im je i reakcija bila duhovna: 'Sami prosudite jeli pravo pred Bogom da se više pokoravamo vama nego Bogu! A što je do nas, mi ne možemo drukčije nego govoriti što smo vidjeli i čuli'. Možemo li mi danas svjedočiti što smo vidjeli i čuli? Kako da govorimo o krštenju u Duhu kad je to činjenica koja po vjerovanju naše crkve pripada prošlosti. Ili, mi vjerujemo da smo u Duhu kršteni kad i u vodi. Ja sam doživio vođeno krštenje u svojoj crkvi i to je učinio moj brat u Gospodinu. U ime Oca i Sina i Duha Svetoga na osnovu moje vjere uronio me u obilje vode. Doživio sam i krštenje u Duhu Svetome. To djelo je učinio moj Gospod i moj Bog, Isus. On me je uronio u silu odozgo, u obilje Duha Svetoga. Ispunivši se Duhom proslavljaao

sam Isusa i danas to činim jezicima koje mi je sam Duh dodijelio po Svojoj volji. Po tome Duhu sam spoznao istinu da je Bog Onaj Koji čini čuda. I upravo u nevoljama posebnu radost mi čini Bog čuda. Izrael se našao usred teške nevolje. Ispred je bilo more, a iza je bila silna vojska Egipatska. Nevolju je riješio Bog Koji čini čuda. On je bio s' njima. On je s' nama! Njegov Duh Sveti je u nama. More se razdijelilo. Izraelci su prešli po suhu na drugu obalu. Egipatska vojska nije odustajala od svojih zlih nakana. Pošli su po suhu da sustignu Izrael i da ga unište, ali su se vode zatvorile i potopile sve zle namjere Egipćana. Izrael je pored spasenja mogao gledati kako valovi izbacuju opremu i mrtva tijela neprijatelja. Mojsije je tada ispjevao slavopojnu pjesmu: U čast Gospodinu zapjevat ću, jer se proslavio, konja i konjanika u more je On vrgao. Moja je snaga, moja pjesma – Gospodin jer je, mojim postao Spasiteljem. On je Bog moj, Njega ja ću slaviti... Njega ću veličati... On ih je izbavio iz Egipta, ali on je njihov Izbavitelj i od Egipta. Bog nas je izbavio iz svijeta, ali kroz život u svijetu On nas izbavlja i od svijeta. Mnoge nevolje kršćani imaju u svijetu, ali Isus čini čudo, On nas izbavlja i od zlih nakana svijeta. Upoznali smo Boga Spasitelja, moramo upoznati i Boga Izbavitelja. Bog je u mom životu učinio najveće čudo – promijenio je moj život, dao mi je novi život! Ako je Bog promijenio naš život kako da Mu ne vjerujemo da je kadar na čudesan načini promijeniti i okolnosti u našem životu. Zar Bog Izraelski, zar Bog moj i tvoj nije Bog koji čini čuda. Što je bio problem i njima a problem je i nama.

- I nije mogao ondje učiniti nikakva čuda, osim što izliječi nekoliko bolesnika stavljajući na njih ruke. I čudio se njihovoj nevjeri. /Mk.6.5-6/

Nisu vjerovali! Što to oni nisu vjerovali.

- Imajte vjeru u Boga! /Mk.11.22/.

To je bio odgovor Isusov. To je bio komentar Isusov. Imaj vjeru u Boga. Mnogi su danas zaneseni svojim željama i povedeni svojim osjećajima. Te želje i te osjećaje pretvaraju u svoju vjeru. Isus govori, imajte vjeru u Boga! Uočavajte što je volja Božja! Ne budite bezumni, nego uočavajte što je volja Gospodnja. Tvoja volja, ne naša volja. Kad je Gospodin stavio Abrahama na kušnju, ispit vjere, što je on stavio na kušnju? Ima li Abraham vjere u Boga? Uzmi svoga sina i pođi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje Ću ti pokazati. Dali se taj ispit uklapao u Abrahamove i Sarine želje u odnosu na Izaka i sve okolnosti do tada? Teško! Ipak, Abraham je uzeo Izaka i poslušao Boga. U sebi je imao želju da mu sin živi. To mu je bilo i obećano. Ali ono što se zahtijevalo od njega bilo je suprotstavljeno tome. Pođi i prinesi ga kao žrtvu paljenicu. Što je Abraham trebao vjerovati? Što to mi trebamo vjerovati? Imaj vjeru u Boga! Abraham je mislio i u mislima mu je bila mogućnost da Bog može i mrtvace uskrsavati. I mi imamo mnoštvo misli o mogućnostima Božjim. Od nas se zahtjeva da imamo vjeru u Boga. Bog je vjeran i On će činiti po načelu svoje vjernosti! Izak vidjevši žrtvenik i sve potrebno za žrtvu, uočio je da sve ima osim žrtve. 'Oče! Evo kremena i drva, ali gdje je janje za žrtvu paljenicu?' 'Bog će već providjeti janje za žrtvu paljenicu, sine moj!' Odgovorio je Abraham. Bog će providjet značilo je imam vjeru u Boga. Kako će biti, ne znam. Kako će Bog riješiti problem, ne znam. Imam mišljenje ali ono je samo moje mišljenje i u okvirima mojih želja. Mi mislimo, mi se nadamo, mi vjerujemo često se čuje u nas. Osnova Abrahamove vjere je – imam vjeru u Boga. Bog je Bog čuda i On može učiniti čudo i nad mojim sinom. Moje nije da mislim o čudu i da se oslanjam na svoju želju već samo da imam vjeru u Boga, da uočavam Božju volju i da se podređujem Njegovoj volji. Podređivati znači stavljati sebe u red ili harmoniju krajnjeg Božjeg reda. Abraham je bio spreman izvršiti Božji zahtjev. Anđeo Gospodnji zaustavio ga je u krajnjoj namjeri. 'Ne spuštaj ruku na dječaka – reče – niti mu što čini! Sad, evo, znam da se Boga bojiš, jer

nisi uskratio ni svog sina, jedinca svog.' Abraham je imao vjeru u Boga. Mi smo dionici Abrahamove vjere. On je otac svih onih koji staviše svoju vjeru u Boga. Abraham, kad se nije imao čemu nadati, oslonjen na nadu povjereva i to mu se uračuna u pravednost. On je imao vjeru u Boga. To ne znači da mi ne postojimo, postojimo, ali se ne oslanjamo na ono na što nas naše postojanje upućuje, nego da po Duhu imamo vjeru u Boga u Boga koji čini čuda.

- Uzđaj se u Boga svim srcem i ne oslanjaj se na vlastiti razbor. /Izr.3.5/

- Ovo govori Gospodin: Proklet čovjek koje se uzda je u čovjeka i slabo tijelo smatra svojom mišicom i čije se srce od Gospodina odvraća. /Jer.17.5/

- Ne uzdajte se u knezove, u čovjeka od kog nema spasenja! /Ps.146.3/

Imati razbor, svijest o sebi i o svojoj snazi. Vlastiti razbor uzdanja u moguće moćnike ove zemlje. Mi to zovemo dobrim vezama, poznanstvima, kumstvima ili rođačkim linijama. Sve to nas ne upućuje na Boga Koji čini čuda. Sve to nas ne veže za nebo nego za zemlju. Velika čovjekova želja je takozvana neovisnost. Čovjek želi biti neovisan umišljajući da kad je neovisan da nije ovisan. Teško se prihvaća ovisnost o Bogu. Kad si ovisan o nekome onda taj neko ima obvezu prema tebi. Djeca su ovisna o roditeljima i roditelji su obvezni da skrbe o njima. Kad djeca postanu neovisna ona preuzimaju sve svoje obveze na sebe i postaju ovisni o samima sebi. Kad je čovjek ovisan o Bogu, kroz ovisnost on stavlja sve svoje brige na Boga i Bog ima obvezu da brine kao dobri Skrbnik o svome skrbniku. Ovisnost o Bogu ima jednu veliku prednost. Onaj o kojem se Bog brine u svakom trenutku svojom voljom može izaći iz toga saveza i poći svojim putem. Imamo primjer Adama u Edenu. Ovisnost o sebi je vrlo neugodna i vrlo neizvjesna. Pušači se teško oslobađaju od ovisnosti cigarete. Pijanci, bludnici, srebroljupci, sebeljupci, teško se oslobađaju svoje

ovisnosti. Svaka ovozemaljska ovisnost nastoji svog zarobljenika što duže zadržati u svojem ropstvu. Mnoge ovisnosti na žalost završe fatalno, po čovječji duh i po čovječje tijelo. Sotona vrlo teško pušta iz svoga naručja sve one koji su mu se predali kroz svoju nevjeru u Boga i Bogu. Zato imamo istinu da ako te Isus oslobodi onda si slobodan. Kad te Isus oslobodi da bi stečenu slobodu očuvao, dragovoljno se stavljaš u ruke Božje i svoju slobodu stavljaš u Božje ropstvo. Želiš biti i ostati potpuni ovisnik o Bogu. Mnoge nevolje imaju svoje korijenje u našoj neovisnosti ili ovisnosti o Bogu. I upravo te dvije činjenice daju karakter našim nevoljama. Ako smo ovisni o Bogu i u toj ovisnosti trpimo mnoge nevolje. Svijet nas ne voli. Primamo mnoge udarce, doživljavamo mnoga protivljenja. Opadaju nas, osuđuju nas, neprijateljski se postavljaju prema nama. Naš Skrbnik, Onaj Kome smo se podarili, posvetili ili podredili svoj život, On brine o nama. On ratuje naše ratove. On povija naše rane i On u našim umorima dolijeva novu snagu. Ako trpimo nevolje kao neovisni o Bogu onda su one produkcija grješnog stanja ljudi oko nas i našeg ropstva grijehovnim zakonima. Kao neovisni mi možemo napredovat iz zla u zlo. Možemo na temelju grijeha graditi svoje ovo zemaljsko carstvo, ali u konačnici goli dođosmo i goli ćemo se vratit. Jedina pratnja će biti naša djela učinjena u grijehu i tužiteljstvo iz pakla sa vrlo argumentiranim dokazima za ono za što nas optužuju. Ovisnici o Bogu imaju Branitelja u Duhu Svetome jer im djela bijahu činjena po Duhu. Ovisnici o Bogu imaju Zagovornika u Isusu jer je upravo Isus u Svome lomljenome tijelu iznio na drvo križa cijelu zadužnicu koja nam je u cijelosti bila protivna. Tko će nas osuditi kad nas Isus, Sin Božji brani. Mnoge nevolje ima pravednik, ovisnik o Bogu, ali ga Bog Koji čini čuda izbavlja od svih. Kao Danijel, mi smo miljenici Božji. Danijel je ovisio o Bogu Koji čini čuda, bio je čisti ovisnik o Bogu. Saznavši za kraljevu bezbožničku odredbu kojom bi svako u trideset dana ako bi upravio molbu bilo na kojeg boga ili čovjeka, osim na Darija, bio bačen u lavovsku jamu. Na koga se Danijel mogao osloniti? Pa samo na Onoga o Kome je

stvarno ovisio, na svoga Boga Koji čini čuda. Otišao je u svoju gornju sobu, tu je tri puta na dan padao na koljena blagosiljajući, moleći i hvaleći Boga, kako je uvijek činio. Korijen nevolje koja ga je zadesila je bila u stvarnoj ovisnosti o Bogu. Danijel je doista završio u lavovskoj jami. Sam kralj mu je poručio: 'Bog tvoj, Kome tako postojano služiš, neka te izbavi!' I doista, što je Danijel mogao očekivati, misliti, željeti... osim, ovisiti o Bogu, Bogu Koji čini čuda. A ako i ne bi učinio čudo, ja ću ostati Njegov ovisnik. Ujutro je kralj Darije požurio na otvor jame da vidi: 'Danijele, slugo Boga živoga, je li te Bog, Kome postojano služiš mogao izbaviti od lavova?' Miljenik Božji, ovisnik o Bogu, odgovorio je. 'O kralju, živ bio dovijeka! Moj je Bog poslao Svog anđela; zatvorio je ralje lavovima, te mi ne naudiše,... Svojom ovisnošću o Bogu, svojom vjerom Bogu zatvorio je usta lavovima. Kao i ovisnik o Bogu, apostol Pavle mnogo kasnije, Danijel je izbavljen od lavljih usta i opakih pothvata koji su bili pokrenuti protiv njega. Ako trpimo poradi svog predanja, svoje ovisnosti o Kristu, blago nama, dali Onaj koji skrbi o nama ima obvezu jednako postupati prema svima nama. Nema! On može različito okončati naše nevolje, ali On nas uvijek ljubi jednako. Ljubav ima pravo u različite rasplete, ali ljubav je osnova svih izvođenja na dobro. Što je za koga dobro ili najbolje to određuje ljubav i naša ovisnost o njoj.

Judejci, Šadrah, Mešak i Abed Nego našli su se optuženi od nekih Kaldejaca da se ne klanjaju zlatnom kipu. Kazna za tu vrstu neposluha bilo je bacanje u peć užarenu. Na pitanje jesu li voljni, na zvuk trube pokloniti se kipu kojeg je podigao kralj Nabukodonozor, odgovorili su bez imalo polemiziranja: ne treba da ti odgovorimo na to. Bog naš, Kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje kralju; On će nas i izbavit. No, ako toga i ne učini, znaj o kralju, mi nećemo služiti tvome bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao. Drugim riječima, mi smo se predali svome Bogu. Mi ovisimo o volji Njegovoj. On je Bog Koji čini čuda i On može učiniti čudo izbavljenja i od peći, od tvoje volje. Ipak, ako bi Njegova volja bila drukčija od naše vjere i naših

očekivanja, mi ćemo opet ostati Njemu vjerni, ovisit ćemo i dalje o Njemu i dalje ćemo vjerovati da je On Bog Koji čini čuda. Prijetnja je bila ozbiljna i vrlo konkretna. Na njihovo čvrsto uvjerenje o Božjoj ovisnosti, kralj je odgovarao uskipjelo od bijesa, iznakažena lica: 'Ložite, ložite... ali sedam puta jače nego što je uobičajeno'. Bog Koji čini čuda učinio je čudo na očigled kralja i svih njegovih slugu. 'Nismo li bacili tri čovjeka svezana u ogranj? Jesmo kralju! Ali ja vidim četiri čovjeka, odriješena šecu po vatri i ništa im se zlo ne događa; četvrti je sličan Sinu Božjemu'. Kakva istina! Mladići su ovisili o Bogu. Oni su vjerovali Bogu. Bog Koji čini čuda učinio je mnoga. Oslobodio ih je, neutralizirao je svaki utjecaj ognja na njihova tijela. Kosa im je bila neopaljena, plaštevni neoštećeni, a ni zadrž dima se nije osjetio. Najveće čudo učinjeno bila je osobna nazočnost Sina Božjega. Dokaz da je On doista s' nama u svim okolnostima. Dokaz da On u Svojoj ljubavi sve izvodi na dobro onima što povjeriše svoje sudove Njegovoj volji. Ilija je obavio Božju volju odlučno, neustrašivo, s' puno povjerenja u Boga. Kad mu je Izabela zaprijetila žustro i nemilosrdno, on se uplašio i pošao da spasi svoj život. Prijetnja mu je bila toliko strašna da je sjedeći pod smrekom u pustinji poželio umrijeti. To se i nama često događa. Kad ne vidimo izlaza pred poplavom nevolja onda bi linijom najmanjeg otpora – uzmi me Gospode. Uzmi dušu moju! Zašto je Ilija tako reagirao? Zato jer je Ilija bio čovjek koji je patio kao i mi. Bio je čovjek kao i mi. Na Božjoj gori Horebu, u nekoj spilji, Bog koji čini čuda, počastio ga je čudom svoje prisutnosti. Mladići su se sreli s' Bogom u ognju, Ilija se susreo s' Bogom u ognju svoje ljudskosti. Sreo je Boga, zakrili je lice plaštem, a Bog je prolazio u šapatu laganog lahora. Stjepan pun Duha, prije kamenovanja gleda otvorena nebesa i vidi Sina Božjega gdje stoji Bogu s desne strane. Bog Koji čini čuda bio je i sa Stjepanom. Svjetina to nije htjela ni da čuje, silno su vikali, začepili su uši, izgurali gavan i kamenovali. Svijet nema Duha i ne može to primiti, ali kršćani, nanovo rođeni, koji imaju otvorene duhovne oči srca,

koji vide i koji čuju što Duh poručuje, u Duhu rasuđuju. Bog
Koji čini čuda, naš je Bog! On je s' nama u svim okolnostima!

Glava VII

- A meni umalo noge ne posrnuše, zamalo koraci ne okliznuše, jer zavidjeh motreći sreću grešnika. Nikakvu patnju ne snose... ne žive u mukama smrtnika, ljudske ih nevolje ne biju... /Ps.73.2-5/

To je čudesna slika u našim očima. Ako previše gledamo na te slike doživjet ćemo duhovno klizanje ili duhovno posrtanje u vjeri. U stvarnom kršćanskom životu snalaze nas razne tragedije, patnja na patnju, bol na bol... ponekad tako žestoko da gubimo nadu u život. Pavle je imao isto iskustvo zajedno sa Timotejom. Čak su smatrali u sebi da su osuđeni na smrt. Ali svjedoče da je to bilo radi toga da ih Gospodin sačuva od pouzdanja u svoje snage i ovisnosti o sebi umjesto Boga Koji čini čuda. Nedaće i bol koja ih je tištala, opterećenja koja su ih pritiskivala do krajnje opterećenosti, poraženost, osjećaj poraza u svakom pogledu dovela su ih do ruba nade u život. Bog koji čini čuda, puno puta na vrlo čudan, po nas, način izbavio ih je i spasio od takve opasnosti. Vjera u Boga je nastavljena i oni su vjerovali, On će nas još izbaviti i spasiti; u Njega smo stavili svoju nadu, svoje radosno i puno pouzdanje, očekivanje. Ponovo i ponovo On će nas osloboditi od svake opasnosti po naš duhovan život, od svakog uništenja našeg duhovnog života i štoviše, On će nas privući sebi. Bog je vjeran i ne može biti drugačiji. Vjere i pouzdanja je dostojan. Uvijek je vjeran Svom obećanju i ono što nam izgleda nemoguće, moguće je biti ovisan o Njemu. Neka je hvaljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Bog svakovrsne utjehe Koji nas je izbavio i utješio u svoj našoj nevolji, sa dvostrukim razlogom. Prvi razlog je osobni mir koji nadilazi razum i čuva srce od posrtanja. Drugi razlog je postignuto iskustvo kojim možemo tješiti one koji se nalaze u ma kakvoj nevolji. Vrlo je važno osobno biti utješeno, jer bojno polje oko nas u velikoj je potrebi da utjehom kojom je Bog nas utješio, utješimo mnoge druge.

Bog je činio rukama apostola mnoga čuda. Za Jošuinu pobjedu Mojsije je morao držati uzdignute ruke, a uvidjevši tu istinu, Aron i Hur su mu pomagali držati podignute ruke. Kad se more razvaljivalo, kad se dno isušivalo, Mojsije je imao ispruženu ruku, a Bog je silnim vjetrovima činio. I upravo Bog čini i danas rukama Svojih ovisnika, onih koji svoje živote predaše u potpuno predanje, predanje ovisnosti o Bogu. Čini u nama da bi činio i oko nas. Ako zanemarimo iskustva vjernih prije nas i oko nas, doći ćemo u veliku dilemu, nevjernici imaju sreću. Ništa im ne nedostaje. Ne žive u kršćanskim mukama i kršćanske nevolje ih ne biju. Pitat ćemo se gdje mi to pripadamo? Tražit ćemo odgovor, zašto baš sve zlo ovog svijeta u nama ima plodnu njivu? Pojavit će se još netko tko će vas uvjeravati da sve to što vam se događa, događa se jer nemate vjere. Zar mi doista nemamo vjere? Po onome što nam se događa – zar mi uopće imamo vjere? Ako nemamo vjere što mi uopće radimo u kršćanstvu? Jesmo li mi uopće kršćani? Možda su naša uvjerenja i revnosti samo lažno oslanjanje na nešto što uopće nije tako! Zar nevjernici koji imaju sreće, su doista nevjernici, a mi koji nemamo sreće smo vjernici. Mi koji vjerujemo imamo mnoge nevolje. Mi koji vjerujemo kroz mnoge nevolje ulazimo u kraljevstvo Božje. Isus je podnosio mnoge nevolje. Apostoli i đakoni, svi su puno trpjeli. Po tome i njihov je problem je bio vjera. Ili su imali slabu vjeru ili su bili uopće bez vjere.

- ...Samo bih jedno s' Tobom raspravio: Zašto je put zlikovaca uspješan? Zašto podmuklice uživaju mir? /Jer.12.1/

Bile su to zbunjujuće riječi Jeremije. Licemjeri imaju mir! Zlikovci su vrlo uspješni u svojim pothvatima. Njihova vjera je prosperitet. Bio sam svjedok mnogim parbama u zajednicama. Gledao sam slomljena srca onih koji su doista imali vjeru u Boga i slušao riječi raznih oholih, bahatih i bezobzirnih tjelesnih posjetioca crkve. Korov je izgledao žilavo, a uzgajane biljke jedva da su preživljavale. Na kraju, dešavalo se po onoj

narodnoj izreci – divlji istjeraše pitome, potisnuše ih. Sam Jeremija osjećao se zaveden od Boga. Svima na podsmjeh, svi su ga ismijavali, jer mu je dana zadaća da navješćuje propast, nasilje. Borio se u sebi hoće li više služiti u toj službi? Neću više misliti na Boga niti ću govoriti u Njegovo Ime, kao prorok Njegov. Ali kad ga je oganj sa neba pohodio njegovo srce, kad je Duh sišao vikao je: 'Sa mnom je Gospodin kao snažan junak!' Povjerio je svoje stanje Bogu, svoju parnicu stavio je u ruke Božje. Nije bilo lako gledati ono što je vidio, svu jad i nevolju i sramotu i toj sramoti da dokonča svoje dane. Žao mu je bilo što se uopće rodio, ali je govorio pjevajte Gospodinu, hvalite Gospodina jer On izbavi i izbavlja iz ruke zlikovaca. Dani u kojima živimo i po viđenju i po osjećajima doista pripadaju teškim vremenima. Veliki pritisak i protivljenje osjeća se na svakom koraku, to više što imamo veću želju za zajedništvom sa Bogom. Nastojte se doista ispuniti Duhom pa ćete iskusiti pritiske i nevolje tako teške da se jedva sa njima izlazi na kraj. Nastojte biti mudre djevice i održavajte svoje lampe punima pa ćete iskusiti težinu vremena u kojem živimo i težinu da se jedva to može nositi. Često mi prilaze vrlo iskreni vjerujući ljudi i pitaju – što je to? Vrijeme sotone ističe. On još ima malo vremena i vrlo je neugodan. Da Bog doista nije s' nama i da On ne regulira vrijeme, problemi, pritisci, protivljenja doista bi nas izjela. Ako hoćeš smirenje samo se udalji od Gospodina. Jedan mladi čovjek svjedočio je o velikim problemima koje je imao za vrijeme posta i molitve. Čim je prekinuo s postom, već kad se najeo, osjetio je veliko olakšanje. Tako malo vjernika vjeruje da je doista sotona ljudski krvnik, da doista vara vasioni svijet, da je laža i otac laži, da se pretvara u anđela svjetla a ostaje sotona uvijek. Tako malo vjernika vjeruje da sotona iz dana u dan vrlo revno, kao naš strašan protivnik, obilazi oko nas kao ričući lav, hvatajući priliku da nas proždere. On ide od vjernika do vjernika očekujući da padnemo, posrnemo, otpadnemo i postanemo njegova žrtva. Savjet Riječi Božje da se pokoravamo Bogu, jer Bog daje Duha Svetoga onima koji se Njemu pokoravaju. Da se odupremo đavlu, da

mu se opiremo, da tjeramo od sebe, pa će pobjeći od nas. Poznao sam čovjeka kojemu je Bog veliko čudo učinio u životu. Ozdravio je duhovno stanje njega i njegove supruge. Bog je iscijelio njihov brak. Kao obraćeni bili su pomazani službom svjedočenja i mnoge su priveli Bogu. Jedan nepovjerljiv susjed je komentirao njihov slučaj riječima: 'Vidjet ćemo dokle će to trajat!' Sve povrće u našim vrtovima se drži do prvih mrazeva! Primijetio sam da isti sve rjeđe dolazi u zajednicu. Posjetio sam ga, upozorio sam ga, a on je ustrajno uvjeravao me da se može i bez zajednice. Razloge nedolaženja nalazio je u manama ljudi koji posjećuju crkvu. Govorio sam mu da ljubav ne traži mane. Kad bi Bog kao ljubav tražio i gledao na naše mane, nitko nikada se ne bi održao ni jedne sekunde pred Njegovim licem. Upozoravao sam ga da ne vjeruje onome u što ga đavo uvjerava. Sotona laže, on je otac laži. Vjeruj da je on tvoj protivnik i da te salijeće ne bi li te oborio. On je ostao vjeran sebi. Svoju ovisnost o Bogu zamijenio je svojom ovisnošću o sebi. Neko vrijeme njegova retorika ili njegovi govori nisu odavali njegovo pravo stanje. Ne poslušnost Riječi Koja kaže da ne ostavljamo svoga vlastitog sastanka već da na tim sastancima sokolimo i hrabrimo jedni druge, to više što vidimo da se približuje dan Gospodnji dovela je do njegovog pada. Ako danas nismo blizu onoga što su kršćani stoljećima iščekivali, a i mi to ovog časa činimo, očekujući i čekajući ispunjenje i ostvarenje naše blažene nade, i pojavu slave našeg velikog Boga i Spasitelja Krista Isusa, Mesije Pomazanika. Kada ćemo biti? Ako smo blizu ponovnog dolaska Isusa da nas uskrisi i uzdigne u Svoju slavu u oblacima, onda stiskajmo svoja srca i svoje glave u jedinstvu istine, u jedinstvu Duha Svetog. Duh i nevjesta viču! Dođi! Čovjek, brat, kršćanin i kako to tko voli da se međusobno nazivamo nije me poslušao. Mnogi koji su vjeru u Isusa primili njegovim svjedočanstvom, upali su u stupicu što je đavo postavio, kad može on bez zajednice zar ne možemo i mi. Biti duhovan znači biti odgovoran, ne samo u smislu da ćemo jednog dana dati odgovor za svoje postupke, nego to znači i odgovornost prema svima kojima smo opkoljeni, a op-

koljeni smo tolikim oblakom svjedoka što vidljivih to i ne vidljivih. Okruženi pogledima svjedoka koji nose svjedočanstvo istine o Kristu, umjesto da trčimo, strpljivo i odmjereno, odgovorno i postojano. Jer smo određeni i postavljeni u trkalište da se takmičimo i da budemo viđeni. Svako takmičarsko mjesto ima i dio gdje sjede promatrači i mi smo izloženi njima na gledanje. Oni nas vide i mi ih možemo obeshrabrit ili ohrabrit. Zli ljudi se raduju svakom potopu vjernih. Oni vole vidjeti brodolom. Joba su zadesile teške nevolje. Imao i ostao bez svega. Volove i magarice oteli su sabejci. Oganj sa neba spalio je ovce i pastire dok deve oteše kaldejci. Vjetar silan udario je na sva četiri ugla kuće, srušio ju je i to na djecu te i djeca izgi-boše. I tu nije nevolja stala, to je nije zasitilo, udarila je i na kožu Jobovu zlim prištom od tabana do tjemena. Da li se sve to dogodilo Jobu jer je pao u vjeri? Koliko vidimo unatoč svemu Job nije sagriješio niti je kakvu ludost protiv Boga izustio. Nije Boga podsjećao na svoj besprijekoran život. Nije Boga pitao zašto je čuvao sebe u neporočnosti i pravdi, bojeći se Boga i kloneći se svakog zla. Nije odustajao da čuva usne svoje da ne izuste kakvu zloću. Nedužnost svoju do zadnjeg dana je odlučio braniti a pravdu zadržati i ne pustiti je. I on je postavljao pitanje zašto na životu ostaju zlikovci i što su stariji moćniji bivaju. I on je zastajkivao kod istina da strah nikakav njihove kuće ne mori. Zlikovci pjevaju a dane završavaju u sreći, pa i u podzemlje silaze spokojno. Ovisnost o Bogu njima je strana. Vjerovat u Boga njima je nepotrebno. Kakva korist da Ga zazivamo i tko je Svesilni da Njemu služimo? Zar svoju sreću u rukama vlastitima nemaju makar i do Boga ne drže ništa. To su sve iskustva Pravednika Božjih kroz sva vremena pa i danas. Nama ostaje Jobov zaključak: 'Tko će Boga učiniti mudrim, Njega koji sudi najvišim bićima?' I doista zar Bog ne zna. Ono što mi treba da znamo usred svih nevolja i podsmjeha mnogih neprijatelja: 'Ja znam dobro; moj Izvavitelj živi!' Unatoč izglednim i izvjesnim napredcima naših protivnika, važno je znati da smo našli i ušli na uska vrata i tijesan put koji vodi u život i malo ih je koji ga nalaze i koji ulaze i idu. Ne boj se

stado malo! Kad su Isusa ostavljali mnogi učenici on se osvrnuo na dvanaestoricu pitanjem hoćete li otići i vi. Petar je u Duhu Istine odgovorio kao što i mi u Duhu Istine odgovaramo danas – kuda, ćemo kad su u Tebe Riječi vječnog života.

- Smatram, uistinu: sve patnje sadašnjega vremena nisu ništa prema budućoj slavi koja se ima očitovati u nama. /Rim.8.18/.

Vatra gori ili dogori ili ju netko ugasi. Valovi huče i danima udaraju u stijene i utišaju. Vjetrovi grane lome i nakon nekog vremena dođe tišina. Protivnika ko u priči a ponekad nam se čini da priči nikad kraja. Mi snujemo, a Bog određuje. Naši snovi mogu i ne moraju biti od Boga blagoslovljeni. Bog uvijek ima za nas najbolje. Ako s' Kristom trpimo pa i silna protivljenja od bezbožnika, s Njim ćemo i kraljevati u Njegovom kraljevstvu. Bezbožni put nam se čini lakši, ali njegov kraj je izvjestan. Jednom prilikom sam jednom radnom kolegi rekao: 'O kako bih volio biti kao ti!' On me je čudno pogledao. Bio je srčan, prilično uporan, beskompromisan. Dobro je zarađivao i žena mu je bila vrlo dobro pozicionirana. Na moje iznenađenje, on je rekao: Ja bih volio biti kao ti. Volio bih imati to što imaš ti! Da je meni tvoj mir. U trci s vremenom i za profitom, slomio se. Kad sam ga posljednji put sreo, bio je izvana dobro, ali iznutra je bio slomljen. Izgledao je potopljeno, a veseli dojam davali su antidepresivi. Ponovo mi je gospodin progovorio: 'Nije zlato sve što ima zlatnu boju!' O kako je lijepo naći ulaz u Božje svetinje pa prozret kakav je svršetak svima onima što Boga ne imaše. Kako je klizav njihov put, kako učas nestaju i užas ih izjeda. A meni je milina biti u Božjoj blizini, imati vjeru u Boga, biti totalni ovisnik i iz dana u dan ispunjavati se Duhom njegovim.

Glava IX

- O Timoteju, čuvaj povjereno blago! Kloni se svjetovnih i ispraznih govora i prigovora lažno nazvane spoznaje! Neki pristajući uz nju odlutaše od vjere. /1.Tim.6.20-21/

Nevolje su često nastanjene u mnogom broju u crkvama ili zajednicama. Njihova prisutnost ima i pozitivnih i negativnih strana. Ako pođemo sa strane očitovanja tko je tko u crkvi onda možemo prihvatiti da je doista potrebno da postoje među nama strančarenja ili grupašenja, da postoje rascijepi i raskoli da se oni koji su pravi i provjerene duhovnosti, pokazali djelatno, da se očituju kao prokušani među nama. Treba da se vidi tko je tko. Ako se promatra sa strane izvora tih crkvenih borbi i svađa, onda se sa žaljenjem može konstatirati da su borbe izraz požuda tijela. Svađe, nesloge, razmirice, rasprave, prepiranja, međusobna trvenja nastaju zbog tjelesnih želja, želja očiju i ponosa života. Takva stanja karakteriziraju tjelesne crkve i tjelesne vjernike. Unatoč mnogim opomenama, zaklinjanjima, dozivanjima u pamet pred Bogom, nažalost mnogi ne žele ili ne mogu shvatiti da je to nekorisno, da ne koristi nikome i da u tome nikada nema pobjednika, već samo gubitnika. Prepiranja, sporovi oko malo važnih činjenica zbunjuju i potkopavaju vjeru slušaoca, a često služe na spoticanje ili propast slušateljima, na mjesto da svoju vjeru u Boga i svoju vjernost Bogu iskažemo djelima za koja se ne moramo stidjeti, dešava se po onoj narodnoj da čime se lud dići da se toga pame-tan stidi. Umjesto da uz pomoć Duha ispitujuemo, da nas Duh Sveti uvodi u istine potrebite za naš duhovan život, demonstriraju se sile i snage vlastite pravde, vlastite ispravnosti i vlastite valjanosti. Umjesto da Duh Kristov svjedoči da smo djeca Božja mi svojom rječitošću i snagom svojih argumenata dokazujemo, pokazujemo i istjerujemo svoja prava i pravice. Ponekad se čini da savjeti na principu, ljubljeni, ne čudite se ili prestanite se čuditi kao da vam se što neobično događa. Ne dajte

se smesti vatrenim iskušenjima koja se zbivaju radi iskušavanja vaše vrsnoće. Vatra koja vam se događa, požar koji bjesni među vama ima za cilj da vas iskuša. Napad nevolje otkriva vaše sredstvo odgovora. Ako imate Kristovog Duha, odgovarati ćete Kristovom naravljju. Kad je bio vrijeđan zauzvrat nije vrijeđao. Kad je bio mučen iako je bio potpuno pravedan, nije prijetio, nego je svoju parbu prepuštao pravednome Sucu. Oni koji imaju Kristovog Duha, raduju se i vesele se što su dionici u Kristovim patnjama. Sam Krist je podnio silna protivljenja, mnoge lažne optužbe i optužbe na bazi mišljenja i razumijevanja. Blago nama ako nam se izruguju zbog Kristova Imena. Ako nas kore, grde zato što nosimo Kristovo Ime, zato što imamo stvarno zajedništvo s Kristom, zato što smo jedno u Duhu s' Njim. Blago nama jer tada Duh Slave, Duh Božji prebiva u nama. Jednom me jedan brat hrabrio, samo na rodno stablo baca se drvlje i kamenje. Samo na rodno stablo udara se šibama i batinama. Oni koji nas napadaju, opadaju, ako doista na nama počiva Duh Slave, onda ga oni hule, a mi ga proslavljamo. Mnogo puta sam opominjao na umjerenost u mnogim odnosima da ne upadnemo u zamku iz koje izlaza više nema. Ako tko pogrdi Duha Svetoga, taj neće imati oprosta više nikada. Kada je to Isus govorio i kome? Zar ne onima koji su Ga optuživali da ima nečistoga duha i da je opsjednut belzebulom i da to što čini čini uz pomoć poglavice zlih duhova. Puno puta sam ožalošćen sa kojom lakoćom ljudi negiraju razna djela Duha Svetoga. Ja se slažem da đavo može štošta imitirati. Ja se slažem da neće svaki koji govori: Gospodine, Gospodine! Uči u kraljevstvo nebesko. Ja se slažem da će mnogi u onaj dan govoriti da su uz pomoć Isusova Imena izgonili nečiste duhove, čudesa činili, prorokovali i da će im Gospodin reći da ih nikad nije poznavao. Iako su to činili i danas to čine, ali očito je da to ne čine Duhom Kristovim. Odlazite od Mene zlotvori, otkriva da je njihovo djelo produkcija drugoga duha. Nažalost ne razumno je da oni koje sebe drže ispravnima tako žustro i neistinito govore o Duhu Slave. Osporavaju Njegovu osobnost, Njegovu autonomiju u dodijeli darova milosti, Njegovu službu

u nanovo rođenju ili ulogu u krštenju kad nas naš Krstitelj krštava Duhom Svetim. Sama crkva kao stečevina krvi Kristove, djelo je i izgrađivana je Duhom Svetosti. Raskoljavati djelo nije ništa drugo nego razgrađivati ono što Duh Kristov gradi. Svi potrešeni za vrijeme rađanja crkve bili su djelo Duha Kristova. Duh Kristov im je govorio. Duh Kristov ih je osvjedočivao o grijehu. Sam sam svjedokom što je za mene značilo pohođenje Kristova Duha. Kako sam prije obraćenja živio dosta čist život, kad sam se obraćao, kad sam bio pohođen Duhom Svetosti, vidio sam sebe kao najvećeg grešnika. Grešnik od kojih sam prvi ja. Što govori postojanja zavisti i svađa u crkvama, zar ne da su članovi tjelesni. Nama je Bog objavio Isusa po Duhu. Mi više nismo u vlasti duha ovog svijeta, nego Duha koji dolazi od Boga da upoznamo darove koje nam Bog dobrotivo dariva. Po Duhu imamo i rodove po kojima se i otkriva da smo Kristovi. Na nevolje koje nas zapljuskuju i u samoj crkvi ne odgovaramo načinima na koji smo napadnuti. Premda hodimo i živimo u tijelima, svoje borbe ne vodimo silom i snagom tijela. U borbama se ne oslanjamo na svoju maštu i na svoj razbor. Ne upotrebljavamo samo ljudska oružja, već ono u što nas je Bog obukao. Tako naše borbeno oružje nije fizičko u tijelu i krvi nego u moćnoj sili od Boga danoj za obaranje i rušenje tvrđava. Naša snaga je u Gospodinu i Njegovoj silnoj moći. Bog nas je obukao da se možemo suprotstaviti đavolskim napadima, a ne da ratujemo jedan sa drugim. Svaki istinski vjernik silu koristi da se može uspješno oduprijet svoj ratnoj vještini i prevari đavla. Kad se odupremo od opasnosti važno nam je zadržati položaj u Gospodu i položaj u crkvi, ostati čvrsto na svom duhovnom mjestu u sebi i u svojoj sredini. Crkva je po svojoj formaciji mjesto postojanosti u apostolskoj nauci, svim oblicima zajedničkog duhovnog života, obdržavanju lomljenja kruha kao i molitve. Duhovni vjernici koriste crkvu kao molitveni dom gdje mogu moliti u svako vrijeme i u svakoj prilici, ali uvijek u Duhu, u zajednici ili jedinstvu s' Duhom Svetim. Ipak, govorimo i o iskustvu progona kroz crkvu. Svi koji teže postići visoke standarde duhovnog života

sapletu se u protivljenja u samoj crkvi. Zaboravljamo da je crkva institucija gdje je svima slobodan ulaz. Zabrane ulaza, isključenja i slično daju slabe rezultate, jer to su samo tehnička rješenja, istina je, na principima Riječi, ali na one na koje se ti principi odnose nisu voljni ni da ih priznaju ni da postupaju po njima. Ananija i Safira su dobili zabranu ulaza na duhovnoj osnovi. Crkva je bila puna Duha Svetosti. Oni nisu mogli ući i unijeti svoj stav jer je obrana bila u Duhu Svetosti. Zato danas sotona radi svim svojim oruđima da crkvu učini duhovno anemičnom. Što je manje vlasti i vodstva Duha Svetoga, više je borbi i raskola. Crkve bez Duha pravi su poligoni za bojne vježbe svih oružja i svih vrsta ratovanja. Govori o rođenju od Duha, krštenju Duhom, ispunjavanje u Duhu, oblačenje u Duha kao bojnu opremu, molitva u Duhu postaju neprijateljska djelovanja. Propovjednici koji se usude o tome govoriti izlažu se strašnim protivljenjima. Govori o zajedništvu s' Kristom i jedinstvo Duha, rodovi Duha i milosni darovi Duha poželjni su u onolikoj mjeri koliko zadovoljavaju egoističke interese ili interese vlastite promocije. U protivnom to su samo govori prošlih vremena. Često se u crkvama susrećemo da se jedno govori, a drugo radi a treće misli. Mi smo duhovni to se govori. Zar niste tjelesni, to jest, zar ne živite po ljudsku, kad među vama postoji zavist i svađa. Govoriti o duhovnosti i činiti djela svađa, razdora, zavisti i ljubomora. Kako govoriti o duhovnosti a biti pod nadzorom tjelesnih, čisto ljudskih poriva? Ponašati se po svjetovnom uzoru i činiti djela kao nepromijenjeni ljudi, a misliti o visokoj duhovnosti navodi nas da i u ovom tijelu možemo reći, laku noć pameti. Godinama gledam što si sve ljudi dopuštaju u crkvama i sve više razumijem učenje Isusa Krista: U vrijeme kada dođe Sin Čovječji bit će kao što je bilo u Noino doba. Bit će tada kao i u Lotovo vrijeme. Hoće li Sin Čovječji naći pouzdanja na zemlji. Malobrojni će teško patiti od raspuštenog života i u svijetu i u crkvama. Njihovu će pravednu dušu strašno mučiti promatranje i slušanje grešnih dijela onih među kojima žive i u svijetu i u crkvi. U mnoge crkve ušuljali su se bezbožnici koji na mjesto milosti našeg Boga

stavljaju raspuštenost. I upravo ta raspuštenost negira istinu o našem jedinom Gospodaru i Gospodinu, Isusu Kristu. Svjetovne osobe, ušle su prvo na tajne ulaze, na sporedna vrata dok im i glavna vrata se širom ne otvoriše. Duhovni blagoslov i naklonost Božju kroz milost kao nezasluzenu dobrotu, iskrivljuju. Njihova gesla su: ne suditi, ne suditi, milost, milost... Oni zamagljuju istinu da je Bog izbavio Izrael iz Egipta, a potom uništio sve one koji nisu vjerovali, koji su odbili da se priljube, pouzdaju i oslone na Boga. Pomor u pustinji jednak je pomoru danas u velikom otpadu! Tko će priznat i uvidjet svoj otpad? Sve što je u Riječi zapisano, zapisano je nama za primjer. Usprkos toga, razno razni sanjari upropaštavaju i ovce i stada prezirući i odbacujući vlast i upravu Duha Svetoga. Kude, klevetu i izruguju se nebeskim standardima po Kristovom Duhu. Mladi propovjednik ostavio je svoju ženu i dijete. Našao je drugu i sad je s' drugom. Bolje je blagosiljati nego suditi. Zar sudim kad kažem da su zbog takvih djela došle vode potopne i ognjeno kamenje da zatru svaku raspuštenost. Zar sudim kad kažem da dolazi sud i da će takva nevolja poharati zemlju i njene stanovnike kakve nije bilo i neće je biti. Zar sudim kad kažem da je zemlja zrela kao kruška da joj se to dogodi. Mnoge zabrinjava što je u svijetu mrak, ali mene zabrinjava što je sol obljudavila. Više nije ni za što, osim da se izbaci van. Mene brinu svjetiljke bez ulja. Nema ljubavi. Vaša svjetla neka tako zasjaju pred ljudima da vide vaša djela ljubavi, ljubavi koja ljubi bližnjega kao samog sebe, ljubavi koja ne čini bližnjemu zla. Kao mlad vjernik slušao sam propovijed i dok je propovjednik govorio jedna je osoba ustala i vikala – lažeš! Pa da je i lagao, svi prisutni su slušali i rasuđivali, ali gdje je ljubav strpljiva, snošljiva, dobrostiva koja se ne ističe. Nije nepristojna, ne traži svoje, ne razdražuje se. Zar nije bilo mnogih dobrih načina u Duhu krotkosti i mira da se kaže ako se to mora. Odgovor je takvih osoba uvijek isti – nisam se mogla suzdržati. Svi koji su pod uplivom poticajom Duha Božjega imaju prednost da su duhovi proroka podložni prorocima jer Bog nije Bog nereda nego reda. Ako se ne možeš suzdržati onda su u pitanju

neki drugi duhovi i neka druga duhovna stanja. Ključno pitanje je kako se sačuvati od svega toga. Rješenja koja đavo nudi su – napusti takvu crkvu. Uz put on će ponuditi cijelu paletu sudova kojima trebaš suditi one koji grijeh čine. Bog nudi drugo rješenje. Ispunjavajte se i dajte se voditi i poticati od Duha Svetoga. Obucite se u Božju bojnu opremu, u Duha Svetosti kao oružje teško naoružanog vojnika. Budite jaki i osposobljeni u svoj sjedinjenosti s Gospodinom. Crpите snagu pobožnosti i posvećenosti od Njega, tu snagu koju osigurava i daje Njegova bezgranična sila, sila Njegova Duha! Da bi bili uspješni u tome i da bi to mogli postizati morate slijediti Riječ koja veli, kloni se. Zla se kloni i čini dobro, traži mir i za njim idi! Zla se kloni i ostatak ćeš do vijeka. Čuvaj noge od zla puta, ne idi njime. Kao Job, budi neporočan i pravedan, Boga se boj i zla se kloni. Ne umišljaj da si mudar i ne oslanjaj se na svoj razbor, Boga se boj i kloni se svakoga zla. Ne umišljaj da si kadar ispraviti krive Drine. Zla se kloni i to ti je velika razumnost. Čuvaj usne, čuvaj srce, čuvaj noge... čuvaj povjereno blago. Životni je put pravednih: kloni se zla, i tko pazi na svoj put čuva život svoj. U svemu i svagdje, kloni se od zla, ne dopusti da te zlo svlada, već zlo svladaj dobrim. Najbolji način najčešće je da se kloniš zla. Klonite se ljudi koji vole da prave razmirice i sablazni suprotno nauči Evanđelja i Duhu Krista. Klonite se ljudi koji ne slijede Riječ koju primismo od Gospodina, Riječ Duhom nadahnutu. Klonite se svjetovnih i ispraznih govora o politici, o seksu, o sportu ili o ljudima. To nas može koštati da se duhovno ispraznimo i da od vjere odlutamo ili da doživimo brodolom vjere. Klonite se tjelesnih požuda jer one vojuju protiv duše. Umrtvite ih, usmrte ih ili oduzmite im snagu tako što ćete se ispunjavati Duhom. Potpuno odbacite i oslobodite se ljutnje, gnjeva, zlih osjećaja prema drugima, kleveta, kletvi, ogovaranja, prostačkih govora. Sve su to porivi zemaljski, tjelesni i oni se protive kroz tijelo Duhu i duhovnim porivima, htjenjima i djelima. Mnogi si umišljaju da u tim duhovnim ratovima imaju šanse. Jedina šansa da se u Duhu obnavljaš je da se kloneš svega zla i svakoga koji čini zlo. Sa jedne strane

kloni se, a s' druge strane prikloni se, približi se Bogu pa će se i On približiti tebi. Iako imamo mnoge nevolje ali nismo obeshrabreni, nismo klonuli. Budemo umorni i iscrpljeni, počesto i iznemogli od straha. Naš se čovjek troši, a naše nutarnje biće obnavlja iz dana u dan u Duhu tako da uvijek imamo svježih duhovni stav. Naš se um obnavlja u Duhu tako da sve više imamo Kristov um. Dnevno se oblačimo u Kristova Duha, u Kristovu narav u istinskoj pravdi i svetosti. Kad smo se obratili, kad smo se nanovo rodili, obukli smo novog čovjeka, novo duhovno biće koje se nalazi neprestano u postupku obnavljanja i koje se preinačuje iz dana u dan po Duhu u puniju i savršeniju sliku sličnosti s' Kristom. Ako ustrajemo u ispunjavanju i stalnom obnavljanju kroz hranjenje Riječju, kroz rast i molitvu, kroz duboko duhovno zajedništvo sa svima onima koji čistog srca zazivlju Gospodina, i da se klonemo zla, vjera će rast. Ako zastranimo od vjere i okrenemo se od svoje vjernosti utapajući se u zla zlih ljudi postat će nam nemoguće vratiti se nazad. Mnogi ne vjeruju da postoji stanje kad postaje nemoguće se ponovo pokajati. Tako smo svjedoci da svi što činiše razmirice po crkvama, svi koji nisu u drugima vidjeli i prepoznali rad Duha Svetoga, da su ostali u svom stanju ukopani i da još više tonu kao u živo blato. Ako tlo koje upija kišu koja često pada na njega ne donese rod koji se očekuje, već uporno donosi trnje i korov, smatrat će se i smatra se nekorisnim i blizu prokletstva, čiji kraj je da se spali. Držimo se pisanoga. Mi ne možemo mijenjati druge ali Bog može mijenjati nas. Mi ne možemo birati tko će s nama ići u crkvu ali se možemo ne družiti s' bludnicima, lakomcima ili idolopoklonicima, kleveticima ili pijanicama ili razbojnicima. To mnogi ne razumiju ali savjet jednog brata bio je za mene dragocjen: Ti stani na stol a ja ću stajati pored stola. Daj mi ruku da vidimo hoćeš li ti mene podići gore ili ću ja tebe svući dole. Ako prihvatiš raspravu, svađu... nemoj si umišljat da će oni postati kao ti, ali budi siguran da ćeš ti postati kao oni. U ljudi ima kompromisa, ali u Duhu toga nema. U Duhu čistima je sve čisto, a onima koji su okaljani i nevjernici ništa nije čisto, nego su im okaljani i razum i

savjest. Tvrde da poznaju Boga a djelima ga niječu. Opomene ili savjete ne primaju. Htjeli mi to ili ne, to su odurna, buntovna i ni za kakvo dobro djelo sposobna bića. Oni se ne mijenjaju, unatoč svim nastojanjima neba i zemlje, ostaju isti. Lice Gospodnje je protiv onih koji čine zlo i ne žele se kloniti od zla. Svako uzimanje pravde u svoje ruke i istjerivanje pravde na svoj način šteti i onome tko to čini kao i sredini u kojoj se to čini. Bog se tome suprotstavlja. On se protivi oholima i svakom obliku oholosti, a poniznima dariva milost. Ako hoćemo uživati u duhovnom životu i uživati hodajući sa Gospodinom rukom pod ruku, valja nam se kloniti svakom zlu i izbjegavati ga. Valja nam vrlo revnosno tražiti mir i graditi mir, a Bog izvor svakovrsnog mira ispunit će naš sud po Duhu koji nam je dan. Mir, sklad, nesmetanost od straha, uznemirujućih strasti i moralnih sukoba, težnja je svakog nanovo rođenog ili od Duha rođenog čovjeka. Ne želimo samo mirne odnose s Bogom nego i s ljudima oko sebe koliko god to do nas stoji kao i mir sa samima sobom. Zato ćemo ustezati i čuvati svoj jezik od zla i svoje usne od prijevare i licemjernih govora. Neki ljudi u zajednici stalno su u ratovima. Stalno im nešto smeta, nešto ne valja i pod prividom težnje za perfekcijom i savršenošću ruše mir i vjeru u mnogih. Teško je priznati prihvatit da grešnika progoni zlo. Jedan jedini grešnik pokvari mnogo dobra. Nema mira opakima, kaže Gospodin. Ne bojte se ili ne plašite se njihove osornosti i prijetnje, niti se uznemirujte kad ste prisutni u njihovim akcijama suprocenja. Bog je s' nama, naš mir, naša sigurnost, naše izbavljenje, naš ognjeni zid i naš jedini Spas. Ako trpimo uvrede, ponižavanje i zle pothvate radi istine i pravde, blaženi smo, sretni, kojima treba zavidjeti jer imamo nebo na svojoj strani. Protivnici uvijek traže pratnju, uvjeravajući mnogim uvjerljivim riječima one koji ih žele slušati. Sjećam se jednog dobrog savjeta, imam uši ali one nisu kanta za smeće. Imam uši i želim slušati ono što Duh govori i ima reći crkvi. Znatiželja nas nagoni da se damo u slušanje a zakon nas usmjerava da valja saslušati obje strane. Pitam vas koji to zakon nalaže da saslušate lucifera i Isusa i da na osnovu prosud-

be tko je u pravu donosite sud. Mislim da ni jednom duhovnom čovjeku takva ludost ne pada na pamet. Gledajući da naša savjest u Kristu bude čista kad smo lažno optuživani kao oni koji čine zlo sa nakanom da nas se posrami i uvrijedi, budimo vjerni do kraja. Uvredljive prijetnje i odgovori našeg čestitog života i klevetanje našeg ispravnog vladanja u Kristu, ako bi to bila Božja volja, bolje je za nas i to podnositi nego podnositi kad bi činili zlo. Posebno područje u zajednicama su nevolje u odnosu na vođe. Prvo što moramo imati na umu oni su pomilovani grešnici. Nisu svi savršeni ni perfektni ni nepogrešivi. Kao što svi često griješimo i oni često pogrešuju. Tko su oni? Oni su službenici crkve koji nose darove službe kojim ih je Krist darivao. Što više hodaju sa Kristom to više imaju i pomazanje. Naše je da poštujemo službu kao dar Isusa. Naše je da poštujemo pomazanje preko službe koje čini Duh Sveti. Vođe koje dobro upravljaju, osobito one koji se bave propovijedanjem i poukom treba smatrati dostojnima dvostruke časti. Dostojanstvo se očituje u ispravnom odnosu prema tim ljudima kao i u odgovarajućoj financijskoj i materijalnoj podršci. Kamen spoticanja u tjelesnim crkvama što je to dobro upravljanje, što je to dobra propovijed ili poduka? U svakom slučaju to ne mora biti služba kojom će ti ljudi škakljati naše uši. Pristupi i propovijedi i poduke kojima nas Duh Sveti kori, opominje, prijeti u svojoj strpljivosti, svidjelo se to nama zgodno ili nezgodno, prave službe Duha jer to je ono što mi hoćemo i kojim putem dosežemo ono na što smjeramo. Kritizerstva i kritičarski duhovi uvijek imaju zadaću da otupe poruku Duha. Mi možemo u Duhu prosuđivat i ako nam što nije jasno potražiti objašnjenje, ali nasrtat na sluge, ogovarat ih... e to je već nešto drugo. Omalovažavat njihov rad, ismijavat njihov trud, ometat njihovo djelovanje nije ništa drugo nego suprotstavljanje Duhu Svetosti, protivljenje pa čak i huljenje na Duha Svetoga. Moram reći da sam mnoge vidio u toj službi i mnoge njihove posljedice. Ako se neki put učini čovjeku prav, a na koncu vodi u smrt, kakav je to put? Duhovan čovjek se boji i oda zla se klanja, ali zato neduhovan djeluje kao bezuman, raspaljuje se i bez straha

je. Strah Gospodnji izvor je života i sa njega valja uvijek piti. On nas čuva i izbavlja od smrtne zamke. Svatko tko je duhovan i u Duhu prosvijetljene pameti djeluje promišljeno, a tjelesan i bezuman hvali se svojom ludošću. S kim si takav si. Ako se držiš i družiš sa duhovnima postat ćeš duhovan i mudar, ali ako kreneš putovima tjelesnih i počneš se držati bezumnika postat ćeš vrlo opak. Govor će ti postat nesmotren, bezosjećajan i djelovat će kao da mačem probadaš. Srce će ti postat okrutno i put kojim ideš činit će ti se pravim. Čežnja opakog mreža je od zla. Tjelesni ljudi olako se nazivaju dobrima pa i svoje radnje tretiraju kao dobre. Istina je: mnogi se čovjek naziva dobrim ali tko će naći vjerna čovjeka? Čuvaj vjeru i dobru savjest. Čuvaj svoj oslonac cijele svoje osobe na Boga u apsolutnom pouzdanju i povjerenju. Vjera je ono što zadovoljava Boga i čime možemo udovoljiti Bogu. Crkve su kljališta i rasadnici vjere. U njima, neraspadljivom Riječju sije se i uzgaja vjera. Napad na vjeru nevolje su u crkvi. One uvijek imaju za cilj paklenu namjeru da slome našu vjeru. Čuvaj vjeru! Ovo su neki odbacili i doživjeli brodolom svoje vjere. Ne zaboravimo da je lakše čuvati stado ovaca nego krdo divljih svinja. Budimo blagoslov svoj crkvi i svojim vođama, pa makar strpljivo podnosili jer istina je ako smo djeca Božja tada smo također i Njegovi nasljednici: Božji nasljednici i s' Kristom nasljednici. Ako dijelimo s' Njim njegovo trpljenje tada ćemo dijeliti i Njegovu slavu. Ako smo vođeni Duhom Božjim, djeca smo Božja i idemo primjerom koji nam je Krist ostavio. Krist je trpio za nas i mi smo na to pozvani. Neka nam Gospod udijeli milost razumijevanja da smo crkva Boga živoga i da nam da snage da Mu dopustimo da se od nas samih kao živog kamenja gradi i sagradi duhovna kuća na slavu Njegovu.

Glava X

- Neka Riječ Kristova obilno stanuje u vama! Poučavajte i opominjte jedan drugoga sa svom mudrošću.

Vjerojatno se u svim svojim nevoljama susrećete i sa nevoljom odnosa učenja i nevolja. Učenjem se utvrđuju istine Riječi Božje, a te istine se odnose na istinu o Bogu, na istinu o čovjeku i na istinu na svijet u kojem živimo. Te istine su duhovne i one su ogledalo Božjeg viđenja stvari. Ono što Bog vidi i zna, Duhom Istine otkriva nama, ali ne sa ciljem da nas učini doktorima teoloških znanosti nego da nas učini sličnima Sebi, Svom Sinu Isusu Kristu. Svako izučavanje Riječi Božje je u mjeri rasta vjere, ali uvijek i uvijek sa ciljem da rastemo k savršenom čovjeku k mjeri punine veličine Kristove: da ne budemo više malodobni, slabi u vjeri, igračka valova, okolo tjerani svakim vjetrom nauke u ljudskoj prijevarnoj igri, usred razno raznih lukavština i prepredenosti koja lukavo krči put zabludi. Izučavanje Riječi Božje u vodstvu i svjetlu Duha Istine razvija u nama duhovno razumijevanje punog i točnog poznavanja Božjeg Sina. Cilj poznavanja nije punjenje glave već preobličivanje u tu istu sliku. Kad gledamo Riječ Božju kao u ogledalu vidimo slavu Gospodnju uz stalno preobličivanje u sam Njegov Lik sa sve jačim sjajem i iz jednog stupnja slave u još viši stupanj sve slavniji, jer to potiče od Gospoda, od Njegovog Duha Koji nam je dan. Ako tu promašimo put, putovat ćemo, revnovat ćemo ali ne s' ispravnim razumijevanjem. Što tad? Cilj Riječi i cilj Duha je naše poistovjećivanje s' Kristom. Živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni. Život koji sada provodim u tijelu, duhovan i svjetovan, provodim u vjeri u Sina Božjega, u potpunosti odanosti i povjerenju i potpunom pouzdanju u Sina Božjega, Koji me je ljubio i dao samog Sebe za mene i Koji me ljubi. Živim u iščekivanju pojave sjaja Njegove slave da bih bio odnesen po Duhu u zrak na oblacima u

susret Gospodinu. Da bi ovo moje sadašnje bijedno tijelo bilo učinjeno jednakim Njegovom slavnom tijelu i da bih zauvijek bio s Njim. To je cilj učenja, podučavanja, čitanja i molitve. Biti dobar je cilj kao i tjelovježba, ima značenje za neko vrijeme. Biti kao On je cilj i potpuni smisao našeg kršćanstva, kad smo kao On mi smo Božja zadovoljština, mi smo ispravni pred licem Njegovim. Kad smo kao On mi mislimo Njegovim umom, mi nosimo Njegovu narav i činimo ono što bi On činio. Zato je On u nama po Duhu. Zato smo hram Božji. Zato Duh Božji prebiva u nama. U Njemu smo sazdana da bi bili stan Božji u Duhu. Naše izučavanje Riječi Božje ima za cilj da nas ugrađuje u tu građevinu, da se s nama izgrađuje nastamba Božja, prebivalište Božje u Duhu. Tako postajemo crkva, kuća Božja, mjesto sastanaka čovjeka i Boga. Vlanjanje crkve i vladanje u samoj crkvi strogo je povjereno Duhu Istine. Ako se zadržim, piše Pavle Timoteju, da znadete kako se treba ponašati u Božjem domu, domu molitve, zajednici posvećenih koja je crkva živoga Boga, stup i potpora, potporanj i nosač Istine u smislu pojma istine u smislu Osobe, Duha Istine. U tom slučaju istina nije samo sljedba neke crkve ili njenih vođa, već osobno svjedočanstvo svakog živog kamena – upoznao sam Boga vjerom! On mi se objavio po Isusu Kristu, Sinu Njegovom, uz pomoć Duha Svetoga, a sve to temeljem Riječi. Vjera je nastala slušanjem onoga što se govorilo, svjedočanstvom onih koji su tu istinu već upoznali, a sada propovijedaju i svojim životima svjedoče. Vjerom srca postiže se opravdanje, obznanjuje se novo stanje, stanje pravednosti koja je prihvatljiva za Boga. Srcem se vjeruje, priljubljuje, pouzdaje i oslanja na Krista. Nije li lijep primjer Delile i Samsona, gdje je ona dodijavala molbama i mučila ga dok mu nije dozlogrdilo. Kako možeš reći da me ljubiš kad tvoje srce nije sa mnom? I Samson na poslijetku otvori Delili cijelo svoje srce i ona odmah shvati da joj je otvorio u istini cijelo svoje srce. Ona je potom mogla djelovati. Zar naša vjera ne živi na predanju našeg srca? Vjerni smo onoliko koliko smo spremni predati svoje srce. Koliko smo spremni u istini otvoriti ga cijelog za djelo Duha Svetoga.

Bog je na svoj Božanski način, temeljem Svoje Riječi i snagom Duha Svoga uveo nas i postavio na temelje istine. Tko god traži istinu, može je naći, može je posjedovati i može se na njenim temeljima graditi i izgrađivati. Njegova Božanska moć obdaruje nas je i obdaruje svim što je potrebno i prikladno za kršćanski život i pobožnost, kroz pravu i punu osobnu spoznaju Njega, Isusa, Koji nas je pozvao vlastitom slavom i moći u Svoju slavu i savršenstvo. Moj cilj je bio upoznati istinu. Nije me zanimalo gdje i kako. Bog je vidio moje srce i ponudio mi istinu u Svome Sinu. Duh Sveti, Kojeg nisam poznavao, činio je prvo na meni a potom i u meni, uveo u pravu spoznaju istine, upoznao sam istinu i istina me oslobodila. U samom početku sav sam bio zanesen samom istinom da uopće nisam razmišljao o cijeni koja je plaćena od strane Isusa, ali o cijeni koju valja platiti i od moje strane. Vjerovanje istine, svjedočenje istine, držanje istine, propovijedanje istine, promicanje istine, najveće je dobro koje možete činiti u službi spasenja svoje duše, ali u isto vrijeme, najveće je zlo koje možete učiniti paklu kao i svim njegovim podložnicima. Pakao, njegova poglavarstva; vlasti, i svi njegovi uplivi na sve one koji su sinovi nevjere, pokreću lavine neprijateljstava, problema oponiranja, raznoraznih nevolja ili stanja koja nam nisu draga. Cilj je da nam naude gdje god im se za to ukaže prilika ili koliko im prostora za to djelovanje dopusti Slava Božja. Cilj im je udariti, udariti što neugodnije i što bolnije, kad se što manje nadamo i tamo gdje to najmanje očekujemo i preko onih od kojih to najmanje mislimo da se može dogoditi. Svrha napada je oboriti stup i potporu, slomiti potporanj i nosač istine. Koliko god da znamo da je to istina, ne mali broj vjernika uvijek je neugodno iznenađen načinom, vremenom i oružjem kojim se sotona služi protiv nas. Ponekad smo iznenađeni da oni koji sjede pored nas na službama i dobro su nam znani da ne stoje u istini, da su oruđa neprijateljskog djelovanja iznutra. Izgledamo lakovjerni, a u suštini to i jesmo. Toleriramo, imamo velika spremišta strpljenja prema svim učenjima bez obzira što znamo da nisu od istine i u istini. Ne vjerujemo da malo kvasca ukvasa sve

tijesto. Ne vjerujemo iako znamo, da jedna pokvarena jabuka sa vremenom pokvari mnoge oko sebe. U pravo vrijeme ne vjerujemo koliko učenje istine ima vrijednost. U nevrjeme vidimo koliko nas košta popuštanje u stavovima u odnosu na nauk istine.

- *Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge će zavesti.*
/Mt.24.11/

- *Duh Sveti izričito veli da će u posljednja vremena neki otpasti od vjere i pristati uz prijevarne nauke i đavolske nauke, podmukle lašce...* /1.Tim.4.1-2/

- *Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrave nauke, nego će prema svojim strastima sebi nagomilavati učitelje da im šakljaju uši te će odvratiti uši od istine, a okrenut se bajkama.* /2.Tim.4.3-4/

Složit ćemo se da živimo u posljednjim vremenima. Složit ćemo se da živimo u posljednjim danima posljednjih vremena. Vjerujem da ćemo se složiti da su ustali mnogi lažni proroci da su mnoge zaveli. Svakodnevno na vrata nam pozvone neki od njih i nude nove nade, nove vizije, nove poglede, nove istine koje su u principu svima sakrivene a samo njima otkrivene. Spasenje je strogo vezano pripadnošću njihova stava i njihova puta. Svjedoci smo da oni uspijevaju mnogo više nego što želimo priznat. Zar Riječi i Duh Istine ne govore o tim vremenima i o zbivanjima u tim vremenima. Jasno i izričito kaže da će se neki odvratiti od vjere u istinu. Neki neće trpjeti zdravu i spasonosnu pouku i učenje, te će tražiti i učitelje i službe koje će zadovoljavati vlastite ukuse i vlastite interese. Isti će podupirati i učitelje i službe koji promiču zablude koje i sami drže. Sve više je crkava gdje istina ima mjesta samo u deklarativnom smislu. Propovjednici istina u Duhu Istine sve manje imaju otvorena vrata. Slušaoci i sljedbenici takozvanih nekih istina nastoje se ukloniti od slušanja tvrdih istina, tvrde hrane i rađe se okreću ljudskim izmišljotinama i rađe podupiru one koji im govore i uče. Iz tih razloga, zemljom struje različiti

vjetrovi različitih istina, tako da postaje moguće što i nije moguće. Na primjer, svijet prima Duha i Duh radi po principu svijeta? Materijalne i tehničke mogućnosti omogućuju brze i ogromne Transporte razno raznih prijevarnih nauka ili đavolskih nauka. Te nauke su najčešće smjese istine i mnogih neistina. Mnogima to ne odgovara i mnogi to rado konzumiraju. Najlošije u svemu je to što se ne postavlja pitanje istine nego se postavlja pitanje osjećaja – pa to je tako dobro jer mi se osjećamo izvrsno. Slično djelovanje daju pušenja duhana i trave, ispijanje žestokih pića i korištenje razno raznih opijata. Više nego istine traže se ugođaji. Što je crkvi u posljednjim danima vrlo važno? Ulje u svjetiljkama! Koliko ulja toliko i svjetla. Ako ponestane ulja, ponestat će i svjetla, razumi će potamnjet, znanje će se napuhat i sve ono što nije dobro postat će dobro i dobit će epitet izvrsnosti. I kako ne smatramo vrijednim čuvati pravu spoznaju Boga, Bog će nas predati pokvarenom shvaćanju. Ako nećemo vjerovati onima koje Bog šalje, budite uvjereni, vjerovat ćemo onima koje đavo šalje. Vidi đavo da ljudi sve manje vjeruju Bogu, pa šalje sve više i više lažnih proroka koji imaju sve više i više sljedbenika. Kad ljudi ne žele da uviđaju da je zbilja vrijedno cijeniti milost poznavanja pravoga Boga, Bog ih predaje u niske i otpadničke misli da čine ono što nije prikladno ili pristojno, da čine ono što ne dolikuje pravim poznavateljima i nositeljima istine. Tragedija postaje to veća, ljudi se između u protivnike i progonitelje onih što žele sačuvati posvećenje koje ostvaruje Duh i silu pobožnosti. Nasuprot toga, iako znaju, premda joj ne vjeruju, da odredbom Božjom, svi koji zlo čine zaslužuju smrt. Plaća za grijeh je smrt. Ne samo da sami čine grijeh već i podupiru i odobravaju onima koji to čine isto. Plješću ili tapšu po ramenu – tako, brate, tako!

- Jer Ja mrzim otpuštanje žena – govori Gospodin, Bog Izraelov – i onoga koji nevjerom haljine svoje kalja – govori Gospodin nad vojskama! Poštujte dakle život svoj, ne budite nevjerni! /Mal.2.16/

- ... *Poštuj dakle život svoji i ne budi nevjeran ženi svoje mladosti. /Mal.2.15/*

Poštujemo li mi svoj kršćanski život? Poštuješ li ti svoj duhovni život? Proročica Ana, Fanuelova kći, u vrlo odmakloj dobi, udovica do osamdeset i četvrte godine, bila je udana i živjela je u braku sedam godina, a poslije toga svoj život je posvetila Bogu. Nije ostavljala hrama. Noću i danju služila je Bogu postom i molitvom. Vidjela je Isusa i govorila je o Djetetu svima što su očekivali otkupljenje. Danas takva praksa je nezamisliva. U crkvama nevjerstvo nije ništa neuobičajeno. kad sam se obratio, dvadeset i jednu godinu sam imao. Sjedio sam uz jednog mladog oženjenog propovjednika. Zbor je pjevao. Pokazivao mi je jednu vrlo mladu djevojku – gle, mala ima dobre noge! Nismo sjedili u gostionici. Bili smo u zajednici. Nismo bili alkoholičari, bili smo vjernici. To me je šokiralo. Kasnije sam shvatio da je to samo vrh sante leda. Neki su bili razvedeni pa ponovo oženjeni. Neki su prakticirali homoseksualnu praksu, a sam Bog zna što sve još ljudi čine a da se ne zna. Učenje Duha Istine to nam ne odobrava. To nas ne čini jednakim Kristu, jedino ako ne razmišljamo kao što neki potamnjeni umovi misle. Isus se nije interesirao za žene, a bio je okružen samo muškima. I takvi propovijedaju i takvi uče. Muka duhu i muka duši. Kako sjedit i slušati i što misliti u svemu tome i o svemu tome. Svaki govor istine doživljava prezir, protivljenje, ismijavanje i tretira se demodeom, modernim ili zaostalim. Dolaziš u crkvu prazan a odlaziš iz crkve još prazniji. Znanje i u teologiji se umnožilo. Napisane su bezbrojne knjige i mnogi komentari, postoje i mnogi prijevodi ali nedostaje Prevodilac koji će Riječi prevesti u Djelo. Nedostaje Prevodilac koji će neučinkovito učiniti učinkovitim. To čovjek ne može sam. Ništa mi bez Isusa ne možemo. Crkva je počela u Duhu i po Duhu i završit će u Duhu ispunjena i po Duhu uznesena. Danas, takozvana modernistička teologija, teologija novog doba, teologija novih spoznaja vrši nasilje nad teologijom jednostavnosti Riječi Božje. Suvremeni učitelji uče slobodu a žive zarobljeni takvim ropstvima kakvih ni u pogana ne-

ma. Od najmanjeg do najvećeg svi gramze za plijenom. Od proroka do svećenika i šire, svi su varalice. Varamo jedni druge vjernošću. Sve je očitije da vika: Mir! Mir! Djeluje sve jeftinije i nemoćnije jer mira nema. Nema ga u čovječjem srcu, nema ga u obiteljima, nema ga u zajednicama sve je, više-manje puno nemira. Sve više je mišljenja da je zabluda Bogu služiti i kakva je korist čuvati Njegovu Riječ i u žalosti nad svim hoditi pred licem Njegovim. Postalo je bjelodano da su oholice sretnici, oni koji čine zlo moćnici i premda Boga iskkušavaju, uvijek se izvuku. Oni što život ne cijene, napreduju iz zla u zlo. Njihov napredak popraćen je prosperitetom u materijalističkom smislu. Erotika, pornografija, pedofilija, perverzije u razno raznim oblicima i sve to postalo je svakodnevno i normalno. Kad čitaš Riječ: ne činite preljuba! Kažem vam da svaki koji s požudom pogleda ženu – u svom srcu – već je s' njom učinio preljub. Ne činite preljuba! Samo požudan pogled već je preljub! Vidim kako u crkvi nedostaje Duha Istine, Duha Svetosti, Duha Božje Slave! Svaki onaj koji otpusti ženu i koji se oženi takvom otpuštenom, čini preljub. Bog mrzi otpuštanje žena! I danas Bog može sve pa i iscijeliti sve napadnute i posrnule brakove. Svetost djevojaka i mladića, posvećenje je koje ostvaruje Duh Svetosti. Predbračna praksa samo su znaci bolesti nedostatka Duha Svetosti. O Bože kako Te trebamo. Vрати nas na putove punine Svoga Duha, a ogradi od duhova ovog vremena. Grijeħ je ljudski odabir a smrt je plaća. Ljudi svojevoljno grijeħe i svojevoljno iz dana u dan zarađuju plaću za grijeħ – smrt. Život bez Boga na ovoj zemlji rađa životom bez Boga i u vječnosti. Biti religiozan pripadati nekakvom vjerskom okrugu, ispovijedati nekakve vjerske dogme, nužno ne znači biti s' Bogom, živjeti u zajednici s Bogom, imati veze s' Bogom. Bog i grijeħ nikada ne idu zajedno. Nasuprot toga, nevolje se doživljavaju kao kazne. Problemi, neuspjesi, gubitci, doživljavaju se kao zlo izliveno od Boga. Riječ Božja nas tome ne uči. U Bogu nema zla i sam Bog zlom ne napastuje nikoga. Srebróljublje ili ljubav prema novcu, korijen je svih zala. Novac donosi moć, moć donosi vlast, a vlast omogućava

raznovrsnu slast. Gramzljiva je čežnja za njim u svijetu, a svijet se ušetao i nastanio u crkvama. To je dovelo do mnogih zastranjenja i do mnogih odustajanja i odlutavanja od vjere. To je probolo mnoga iskrena srca mnogim mukama. Ljudi se žele obogatiti ili kako to oni skromnije misle, osigurati za sutra. Bez Kristova Duha čovjek ne može ni shvatiti ni prihvatiti, da ne treba da brine tjeskobno za sutrašnji dan, jer će se sutrašnji dan brinuti za se! Svakom je danu dosta njegove muke. Jučerašnji dan još nismo skinuli sa leđa, a današnji već nanosi nove tere-te? I tu ne stajemo, daj i sutrašnje! Posljedica je slom, propast, uništenje i jadno pogibanje. Svemu tome pridonosi težnja da imamo, da ne bude drugačiji od drugih, da drugi ne bi imali što reći o nama. Taj duh materijalizma prenosimo na svoju djecu. Ispunjavamo ih onim istim sa čim smo mi ispunjeni, a onda se čudimo što to oni rade i zašto nas u zlu tako vjerno nasljeđuju. Kristov Duh nas čini zadovoljnim kad imamo hranu i odjeću. U Kristovom Duhu možemo oskudijevati i obilovati, biti siti i gladovati, imati i ne imati. Duh Slave u svemu nam daje snagu za sve. On nas podsjeća na sve one koji su prije nas bili neuspješni, gladni, odbačeni, bez imanja, bolesni a otišli su u slavu Božju. Otišli su kući na odmor i sad se odmaraju. Nitko im to više ne može uzeti. Prezreli su ovozemaljski život da bi postigli vječnost i život vječnosti. Imali su mnoge nevolje, mnoge su suze prolili, mnoge prese su ih pritiskale, ali ono što je iz njih isticalo bilo je kvalitetno djevičansko ulje. Preše nisu omiljele, ali u mnogim tehnološkim procesima stvaraju nove i dragocjenije vrijednosti. Nažalost, živimo u svijetu sličnom još iz rimskih vremena, gdje se miješaju životinje i ljudi, bogovi vina, seksa i umjetnosti. Valovi tih stavova zapljuskuju i našu svakodnevicu i teško se od njih zaštićujemo. Zaštita postoji u Riječi, Duh je onaj Koji brani i oživljava, a tijelo ne vrijedi ništa. Riječi koje nam je Krist rekao jesu Duh i život. Sveti Duh uvodi nas u dubine Njenih istina. Sam Duh Sveti, Branitelj, Koga je Bog poslao po Isusu, uči sve što je Isus učio. U mnogim prilikama On nas podsjeća da ne zaboravimo, da ne

zanemarimo, jer život je nama u Kristu i u Njegovu Duhu. A tko se združuje s Gospodom, s Njim je jedan duh.

Glava XI

- Moj narod gine i nema znanja; jer si ti odbacio znanje, i Ja odbacujem tebe iz svećenstva Svoga; jer si zakon svoga Boga zaboravio i Ja Ću tvoje zaboravit sinove. /Hoš.4.6/

- A od mene neka je daleko da zgriješim Gospodinu prestajući moliti za vas i upućivati vas na dobar i pošten put. /1.Sam.12.23/

Znanje je vrlo važno. Razumijevanje u Duhu određuje ispravnost odnosa sa Bogom. Kad kupite novi uređaj i zbog neispravnog rukovanja prouzročite štetu, gubite garanciju. Narod gine jer nema znanje, a da uče znanju podareni su darovi službe i izlivena su pomazanja Duha. Nauka rasvjetljuje istinu, a istina donosi oslobođenje. Ako ostanemo u Kristovoj Riječi, bit ćemo uistinu Kristovi učenici, upoznat ćemo Istinu, a Istina će nas osloboditi. To bi trebala biti duhovna vertikala svakog vjernika, cilj svakog vjerovanja i svjedočanstvo svake ispravne vjere. Svećenstvo ima zadaću moliti i upućivati na prav i pošten put. Da bi oni to činili, a isto tako da bi slušaoci to primili valja se konstantno ispunjavati Duhom Istine. Ako izgubimo Božjeg Duha izgubit ćemo nebesko vođenje, nebesko razumijevanje i nebesku silu za činjenje. Učenje o nevoljama, vežu se uz učenja o prokletstvu i blagoslovu iako je to teško povezati. Činiti dobro je obvezujuće jer to je pozitivni zahtjev zakona, a nagrada je blagoslov. Kakvom nagradom je bio blagoslovljen Stjepan? Kakvom nagradom je bio apostol Pavle? Za sav trud bio je bacan u tamnice. Više sam se trudio, više bio u tamnici. Preko mjere je bio bijen. Primio je od Židova pet puta po trideset i devet udaraca, tri puta je bio šiban, jedanput kamenovan..., i tako do kralja Arete u Damasku gdje ga je njegov namjesnik namjeravao, uhvatiti, a braća su ga kroz prozor u košari spustili preko gradskih zidina. To je istina! Hoćemo li mi istinu? Treba li nam nauk istine ili bajka o blagoslovima u materijalnom i duševnom smislu da se zadovo-

lje prohtjevi, snovi i želje našeg tjelesnog kršćanstva. Svi koji su pozvani u Isusa, pozvani su u blagoslov jer Krist je trpio za nas i ostavio nam primjer da idemo njegovim tragovima. U materijalističkom smislu, Isus nije imao ništa. Sve je bilo stvoreno u Njemu, po Njemu i za Njega. Sve je pripadalo Njemu, a On nije imao gdje da glavu skloni. Učio je, prodaj sve, ostavi sve i hajde za Mnom. Bogati mladić nije bio spreman na takvu avanturu kao što nažalost ni mnogi danas to ne žele prihvatit. Nikada stvarnim sljedbenicima Isusa Krista nije materijalno bogatstvo nešto značilo. Za njih nije bio blagoslov imati nego biti! I doista, imali većeg blagoslova od nasljedovanja slave Kristove, primanja i ispunjenja Duhom Kristovim. Može li kršćanin postići nešto više od toga da bude otisak Kristove biti i odsjaj slave Njegove. I zato svim srcem želim Isusa i ono što je bilo u početku. Narod gine jer ne zna, možda ga nema tko poučiti, a možda i ne želi biti poučen. Mi trebamo nauk staroga križa. Zašto biti slijep pored očiju? Život je jedinstven i neponovljiv! Razdoblje ispunjavanja u Duhu još nije prošlo, ali i razdoblje kršćanskih mučenika nije prošlo. Prolazit sito i rešeto, biti kriv i kad jesi i kad nisi, biti prognan samo zato što si drugačiji. Puno puta nas sotona zastrašuje kako ćemo sve to izdržat. Odgovor je jasan, sa Kristom po Njegovom Duhu, tračnicama istine Riječi Božje. Bez Svetog Duha sigurno nećemo uspjeti na tom putu kroz mnoge vode i mnoge ognjeve. Znanje o nevoljama može biti naučno, tjelesno, ljudsko, iskustveno, a može biti i duhovno kada nas Duh Sveti uvodi u tu istinu, tako da ih možemo promatrati sa ovozemaljske strane i sa strane neba. Nevolje sa naše strane gledano, udaljuju nas od Boga. Duhovnim očima gledano, one nas približuju Bogu i preobličuju u Njegovu slavu. Đavo ih upotrebljava da bi nas duhovno razoružao dok Bog ih dopušta da bi nas duhovno opremio da sve možemo. Kad gledamo tjelesno one nas ogorčuju, ožalošćuju, obeshrabruju, ali ako ih gledamo svjetlom Duha Svetoga one nas raduju, jer upravo o snazi napada ovisi i snaga obrane. Napadom nevolja kršćanin otkriva sve svoje slabosti, nemoći i svu svoju ovisnost o snazi Kristovoj koja se

u nas nastanila i koja se nastanjuje kroz oblačenje u svu silinu Njegove moći. U kršćanstvu se prečesto čuje vika za oslobođenjem i razočarani govori jer Bog nije odgovorio na viku. Da sam bio u užarenoj peći želio bi da je Bog ugasi i da me izvede i oslobodi, a Bog čini više, peć ne gasi ali daje ogradu kojom neutralizira sve utjecaje moćnog ognja. Uživam u slabostima, u uvredama, u nevoljama... one gore sedam puta žešće, a ja i moj Gospod šććemo. Uživam u progonstvima, u tjeskobama, u porazima, u gubitcima koje podnosim za Krista, jer On je sa mnom, a Duh Njegove slave prebiva na meni. To je istina! Kako dokućiti tu istinu? Imamo za njom potrebu, bez nje ne možćemo dalje. Da bi došli do nje moramo poćeti od istine da se predamo i dozvolimo Duhu Svetosti da nas oblikuje. Ne mogu li ćiniti od vas kao onaj lonćar, govori Gospodin Izraelu preko proroka Jeremije. Nije li upravo Taj isti Lonćar poćeo oblikovat različite ljude. Muške i žćenske, u gornjoj sobi na dan pedesćetnice. Oblikovanje se prelilo iz gornje sobe po mnoštvu, a potom i preko zidina Jeruzalema i danas je prisutno u našem životu. Oblikovanje ima zadaću da Duh Svetosti i Duh Slave oblikuje nas, sudove za Kristovu slavu, dokle Kristovo oblićje ne postane u nama. Krštenje u Duhu, uranjanje rukama Isusa Krista u taj duhovni Jordan, u obilje Duha Svetosti za Krštenike tek je poćetak Njegovih blagoslova. Najveći blagoslov u konaćnici je blagoslov da smo oblikovani po oblićju Kristovom i da to oblićje je oblićje sa kojim baštinimo vjećnost. Svi mi danas imamo svoja oblićja obilježćena bojom koće, formom lica i tijela i svi se mi razlikujemo toliko da jedva ponegdje i ponekad srećnemo nekoga tko je slićan nekome. Djelo Duha Svetoga je da sve naće različitosti dovede u jedinstvo u liku Isusa Krista. To oblikovanje je trajni proces ili proces koji traje. Poneki umjetnici desććima godina oblikuju svoje djelo, svoju tvorevinu. Bog ima dovoljno vremena za svakoga od nas, a Duha Svetoga smatram najveććim Umjetnikom jer iz ovog bijednog tijela i neposlućnog ćovjeka ćini novinu duha na sliku Krista. Svaki puta iznova pokućšavam stvoriti sliku mnoštva mrtvaćkih kostiju koja Rijećju živoga Boga dobivaju nova

tijela i novi duh i postaju vojska živa! Jednako tako zamišljam četu od sto dvadeset ljudi koji se povlače u gornju sobu na Riječ živoga Boga, Isusa Krista i čekaju. Prolaze dani i oni čekaju na obećanje bez puno prigovaranja ili dogmatskog razmatranja koliko je to stvar današnjice ili vremena proroka Joela. Pedeseti dan obećanja je došlo. Došla je takva promjena da su akteri postali neprepoznatljivi. Promjena nije više nikada stigla sve do naših dana. Djelovanje Duha Svetosti bilo je uvijek progresivno, idući iz nutrine, od srca prema vanjštini. Oganj Duha Svetosti djelovao je i djeluje da je radikalno mijenjao srca i živote vjernika. Sa puninom Duha mjerile su se i punine nevolja, problema, progona, teških suprotstavljanja iznutra i od strane takozvanih vjernika i izvana, od svih onih koji ne vjeruju. Navirale su i naviru sa svih strana sa jednim ciljem da odustane od duhovnog pogona, da nas učine anemičnim putnicima koji lutaju ovom zemljom ili bezvoljnim vjernicima koji imaju samo jednu volju da ih nema. U punini Duha Svetoga sve te nevolje koje nailaze djeluju kao pljuskovi na vrućem suncu, pljuskovi pljusnu, zapljusnu i ubrzo u vidu magle nestaju. Oganj Duha Svetoga je potreba crkve koja dočekuje Isusa. Vjerujem da svi oni koji kao nevjeste će dočekati Isusa, Ženika – imat će pune lampe ili svjetiljke, ulja. Bit će oblikovani u radionici, na Lončarevom kolu, od Duha Svetosti. I posljednje oblikovanje će biti tako da će njihova bijedna tijela preobraziti se u konačnici na sliku Isusa, bit će učinjena jednaka, ponavljam, jednaka Njegovom slavnom tijelu. Ta preobrazba nije produkt biblijskih škola. Bio sam na nekim biblijskim institutima i razgovarao sa ljudima koji su na svojim ulaznim vratima bili nosioci mnogih ovozemaljskih znanstvenih titula, u svojim kabinetima imali su brojne i debele knjige. Oblikovanje i preobrazba u slavnu sliku Isusa Krista je konstantna i uvijek sve slavija i dolazi od Gospodina, od Duha Njegova, Duha Svetosti, Duha Milosti... Znati nije grijeh. Učiti nije ništa loše. Valja imati znanje ali ne ono bezdušno koje napuhuje, nego ono po Duhu koje kroz ljubav izgrađuje. Na biblijskim institutima sretao sam mnoge vrlo ljubazne ljude, kao što i u

bolnici srećemo ljubazne medicinske radnike, ali ljubaznost je plitka voda ljubavi, ili samo rosa. Ako dozvolimo Duhu Svetome da nas oblikuje što često puta nije po našoj volji, morat ćemo predati vodstvo pod suverenitet Duha Svetoga. Osvječeni se narodi bore za svoje suverenitete, žele biti svoji na svome ili svoji u svome. Ta osvječenost kršćana dovodi do toga da kršćani budu svoji, u tijelu, tijesni u mesu, svoj u svome. Ako priznaju potpuni suverenitet Duhu Svetome onda neće biti svoji niti svoj u svome. Ispunjeni Duhom Svetim znaju da više ne pripadaju sami sebi, jer su kupljeni. Njihova tjelesa su hram Duha Svetoga i oni u svojim tijelima proslavljaju Krista. Priznajemo da Duh Sveti nebeski i zemaljski suveren i apsolutni Gospodar, poslan kao Očevo obećanje, izliven kao krštenje po Krstitelju Isusu Kristu, nad nama sve dok Isus ne dođe. Tko se združi s' Gospodinom, s Njim je jedan Duh. Taj Duh Krista proslavlja samo Njega. Nikada nisam vidio vjernike da pobožnije slave Isusa kao vjerne pod pomazanjem Duha. I osobno, nikada nisam bio tako blizu neba, kao pod pomazanjem Duha Njegove Slave. Nauk o nevolji nije ništa drugo nego nauk o pomazanju Duha Svetoga. Ispunjavajte s u Duhu i kroz mnoge nevolje ulazite u kraljevstvo Božje. Punina Duha Kristovog oblikuje naš stav i naš odnos prema svemu onome što se zove nevolja. Nije problem imati problem kad imaš rješenje, Onoga tko probleme rješava. Problem je kad imaš problem a nemaš ni u sebi, ni oko sebe, ni gore ni dolje, način da ga riješiš. Mnogi bi rješenje, a stvarno rješenje je u Duhu Svetome. Zato i je Božja volja da nas krsti, da nas ispuni, da posjedujemo puninu Njegovog Svetog Duha. Naša borba sa nevoljama je u sadržaju duhovne naravi i zato nam je Gospodin omogućio da se možemo obući u bojnu opremu Božju, Božjega Svetog Duha, da se imamo čime suprotstaviti gorućim strijelama đavolskih napada, da se mognemo oduprijeti u zli dan i kad sve nadvladamo, održati se! Poznao sam mnoge koji su se doista obratili, ali se nisu održali u toj duhovnoj areni. Napadi iznutra i izvana su ih slomili. U sebi nisu imali snage da se odupru, a od Boga nisu tražili da se obuku u silu Duha Svetoga. Pod utjecaj-

jem različitih anti duhovnih učenja, nisu se predavali i pokoravali Bogu da bi obilovali u punini, već su umirali duhovno u jednoj mučnoj i mučeničkoj smrti. Sjećam se jednoga koji je govorio da mu je žao što se uopće obratio. Bog je obećao da ćemo primiti silu nakon što Duh Svetosti siđe na nas. Ono što mi trebamo učiniti je da otvorimo svoja srca da ih Bog ispuni. Pokorimo se Božjem obećanju, poklonimo se pred Njim, predajmo svoj prazni zemljani sud i čekajmo. Mi imamo pravo na Duha Svetoga, na krštenje u Duhu kao i na ispunjenje i puninu u Duhu Svetome. To pravo nam je Isus osigurao svojom smrću za nas. Po Isusu, Otac nam je obećao, a kroz svoju pokornost mi to dobivamo od Boga, jer Bog daje Duha Svetoga onima koji se Njemu pokoravaju. Naša nauka nas ne uči tako?! Naša denominacija to niti dopušta niti prakticira! Što sad ili što tad? Sami prosudite jeli pravo pred Bogom da se više pokoravamo tradicijama naših denominacija ili Bogu! A što se mene tiče, ja ne mogu drugačije govoriti i pisati naročito u vrijeme kad noć na zemlji dobiva najtamniju boju, kad razumi otkazuju, kad grijeh postaje standardom društvene vrijednosti, kad izopačena ljubav postaje moderan osjećaj poželjne ugodnosti. Ono što trebamo upravo sada je jedno svježe pomazanje Njegovim Duhom Svetim. Čekajmo pred Njim, ima još, nije presušilo, uzmimo si pravo nad onim što trebamo. Ako nas je nanovo rodio, On je spreman i da nas krsti. Ako nas je krstio, On je spreman i da nas ispuni i da kroz sve to svi zajedno dođemo k jedinstvu u vjeri u pravoj spoznaji Sina Božjega, k savršenom čovjeku, k mjeri punine veličine Kristove. Dugo vremena promatrao sam Riječ! 'Pazite sami na se da vam srca ne otvrdnu od razuzdanosti, pijanstva i tjeskobnih briga za život, da vas ne uhvati iznenada onaj dan kao zamka, jer će doći na sve stanovnike cijele zemlje.' I što se dešavalo? Pazio jesam, ali se sačuvao nisam. Što sam više mislio da se dolazak Isusa približava, umjesto bolji, bivao sam gori. Počeo sam činiti stvari i misliti misli koje nisam prakticirao ni u vrijeme nevjerstva. Umjesto da se radujem Kristovom dolasku, ja sam sve više pomišljao, o to ne, samo sad... još ne. Nisam spreman. Kad sam bio kršten

u Duhu imao sam i jezike i pomislio sam sad imam sve. Nisam razumio da je moje krštenje u Duhu bilo samo otvaranje vrata mojoj preobrazbi iz dana u dan na sliku Kristovu. Jer bez Mene ne možete ništa učiniti, ali ako ostanete u Meni, ako se budete preobražavali u tu Sliku sve slavniju sve ćete moći jer Ja Ću biti s vama i Ja Ću biti vaša snaga i Ja Ću vam dati nadvladu. Prepustio sam čuvanje srca Bogu. On to čini savršeno Riječju i Duhom. Kad je po Duhu uvijek je i po Riječi. 'Iznese im zatim usporedbu o tome kako uvijek treba moliti i nikada ne kloniti. Bdijte i molite svaki čas, da biste mogli umaći svemu onome što se ima dogoditi, održati se pred Sinom Čovječjim. Kad su se učenici po uputi Isusa vratili u Jeruzalem s gore zvane Maslinska, ušli su u jednodušnu i ustrajnu molitvu. Molili su za krštenje koje ih je domalo iščekivalo. Molili su sve dok se mjesto nije potreslo... mi molimo dok se barem duboko u srcu ne potresemo i dok se ne napunimo Duha Svetoga te neustrašivo idemo u susret dolaska Isusa Krista. Dolazak Isusov dogmatski je vrlo interesantan događaj. Za neke On će se dogoditi prije tisućugodišnjeg carstva, a za neke poslije milenijuma. Sam Njegov dolazak se opisuje na ovakav ili na onakav način. Malo tko govori o susretu licem k licu. Kad se govori o susretu vjernike hvata strah, da li ću biti spreman. Što ako me ne prepozna. Tako se radujem punini Duha Svetoga jer sam Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja, da smo spremni i da neustrašivo vičemo u Duhu i zajedno s' Duhom – dođi Gospode. Ako nas Duh Gospodnji vodi djeca smo Božja, a Duh Gospodnji vodi djecu u susret s' Gospodom. Oni koji žive po tijelu teže za tjelesnim stvarima pa i ne mogu drugačije, ali oni koji žive po Duhu teže za onim što je duhovno, za onim što je po Duhu. Stalno bdijenje u molitvi činilo mi se nemogućim. Kako uvijek moliti? Duh Sveti pritječe u pomoć našoj slabosti kad ne znamo kako da molimo i što da molimo. Molitva u Duhu molitve omogućuje molitvu u zajedništvu sa Duhom Svetim. Pod pomazanjem mi molimo a Duh nadahnjuje kako i zašto. Ako je ikad bilo vrijeme molitve u Duhu sad stvarno je.

Glava XII

- Jer nadglednik, u svojstvu Božjeg, upravitelja, mora biti besprijekoran, ne samodopadan, ne sklon srdžbi, ne goropadan, ne svadljivac, ne odan prljavim dobitcima. /Tit.1.7/

Kršćanin može imati nevolje na različitim područjima. Moramo biti svjesni svoje različitosti kao i različite vrste nevolja. Kao što je tijelo jedno a njega čine mnogi udovi, tako smo i mi kao kršćani jedno tijelo, kršteni jednim Duhom da bismo mogli biti jedno tijelo. Ali je Bog razmjestio udove po tijelu kako je htio. To nije do nas, niti do onoga tko s' nama čini to tijelo satkano od mnogo udova. To vjerom srca prihvaćamo kao autonomno pravo Boga, kao što i Duh Sveti dodjeljuje milosne darove kako hoće. Koliko talenata ćemo dobit stvar je Božja, a naša je stvar te talente obilato umnožit. Različiti udovi podnose i različite nevolje. To razumijevanje u Duhu posvećenja dovodi do toga da ne bude razdora u tijelu, već da svi udovi odgovorno, savjesno i brižno rade i nastoje oko zajedničkog dobra svijuu. Cilj svakog duhovnog uda je nastojanje izgradnje crkve, zato težite za ljubavlju, ljubavlju koju je Bog izlio i izljujeva po Duhu Svetome Koji nam je dan, da bi gradili jer samo ljubav izgrađuje. Za bratsku ljubav, ljubav među udovima nije bilo potrebe pisati crkvi u Solunu jer ih je Sam Bog poučio i osposobio po Duhu da ljube jedni druge. Isti Taj Bog to čini i danas, i danas je Njegov interes ljubav udova u tijelu kojemu je Glava Krist. Budite istog osjećaja jedni prema drugima. Radujte se s' onima koji se raduju! Plačite s' onima koji plaću! Zbog nedostatka nazočnosti Duha Kristovog to i nije tako. Ponekad nam se čini da imamo više razumijevanja u svijetu nego u zajednici. Sami smo odgovorni što je tome tako jer smo svojom tolerancijom i tjelesnošću dopustili da se među nas uvuku razno razni ne poznavaooci Boga koji na mjesto milosti, te nezaslužene Božje dobrote, unesoše raspuštenost tako da nema radosti sa radosnima već postoji zavist. Kad treba

plakati sa onima koji plaču tada se čuju mišljenja, tako ih i treba. To su zaslužili. To ih Bog kažnjava. Zar niste samo ljudi i zar ne živite čisto po ljudsku kad među vama postoje zavisti, svađe, ljubomore i zadovoljština kad netko pati. Crkve se muče u svemu tome pa mnogima izgledaju više kao nekakvi stacionari, bolnice ili prihvatni centri gdje rijetko tko koga prihvaća. Najjadniji oblici crkava su svi oblici osim da su crkve bogomolje, molitveni domovi, gdje se dvoje, troje i više sabiru u ime Gospodnje, a On osobno je s' njima i među njima. Najlakše je sebe nazvati Kristovim, ali valja posjedovati Kristovu misao, imati Kristov um i biti sposoban u Duhu sam sebe ispitati dali si u vjeri. Ako Krist po Duhu doista stanuje u nama, često ćemo sami sebe istraživati da bi spriječili svaki mulj ove zemlje da zagadi bistrinu i čistoću žive vode u nama i koja izvire iz nas. Zajedništvo je naša služba! U nevoljama nam treba zajedništvo i svatko tko radi u službi đavola da razbije zajedništvo i jedinstvo u istini, direktno nas onespособljava da se suočimo sa nevoljama, da ih nadvladamo i da se održimo. Sad ćemo razmotriti neka područja na kojima najčešće imamo nevolje, a one po snazi znaju biti i najžešće. U prirodi je čovjeka da se bori za svoju opstojnost ili kako se to danas naziva – egzistenciju. Za egzistenciju su nam potrebne sigurne i stabilne financije. To baš nije lagano postići. Prva duhovna lekcija se naziva zadovoljstvo koje Bog daje po Duhu svoje slave. Ako imamo hranu i odjeću time budimo zadovoljni. Sjetite se da mnogi oskudijevaju u čistoj vodi, u hrani pa i u odjeći. Jako mnogo oko nas je beskućnika, gladnih i oskudno odjevenih. Isus uči da ne brinemo tjeskobno za svoj život niti za svoje tijelo. Ako Bog odijeva poljsku travu, ako hrani bezbroj ptica nebeskih, zar nije kadar brinuti i o nama koji smo mnogo vrjedniji i od ptica i od trave. Zna naš otac nebeski da nam je to potrebno, tražimo najprije kraljevstvo Božje a On će nam sve to nadodati. Problem je počesto što mislimo da Bog ne zna koju svjetsku markicu ili brend mi nosimo, pa nismo sigurni da će nam baš to dati. Zato smo pošli od duhovnog zadovoljstva nad svim onim što zadovoljava naše potrebe i u funkciji je

hrane i odjeće. Uistinu, vjera srca je velik izvor dobitka ako je duh zadovoljan s onim što ima. A kad imamo hranu i odijelo, tim budimo zadovoljni. Zadovoljstvo po Duhu je veliki blagoslov vjere u Boga. Problemi u odnosu na egzistenciju često su vezani uz vrijeme - jučer, danas, sutra. Jučer smo nekako pregrmjeli, danas je donekle izvjesno – preživjet ćemo, a što za sutra. Ne brinite se tjeskobno jer ne znate što donosi novi dan, ne znate kakav status ćete imati u njemu. Svakom je danu dosta njegove muke. Sjetite se priče bogataša čije je polje obilato urodilo. Razvalio je stare žitnice da bi sagradio nove i pohranio dovoljno pšenice za brojne godine. Imao je dovoljno dobre razloge da kaže: 'Počivaj, jedi, pij, uživaj!' Nije računao da će Bog tu noć zatražiti nazad njegovu dušu. Svjedoci smo mnogih ostavština bogatih ljudi u svojim vremenima, a kome one sad pripadaju? Čuvajte se svake pohlepe, jer zadovoljstvo radi za danas, a pohlepa radi za sutra. Kršćanima jučer, danas i sutra znači Krist, biti kao On, biti s' Njim, biti tamo gdje je On. Novac je poseban problem, jer izaziva mnoge nevolje. Danas je život gotovo nezamisliv bez novca iako je novac samo plaćeno sredstvo. Pohlepa za novcem je izvor svih zala. Ako se podamo toj ljubavi vrlo brzo ćemo zalutati u vjeri i probosti sebe mnogim teškim mukama. Tu ljubav duševni kršćani nazivaju potrebom ili nuždom. Zar je doista novac kršćanima to za što ga najčešće imenuju? Mnogima je istina što knjiga Propovjednika piše da novci pribavljaju sve. U mom narodu postoji jedna dobra izreka, gdje svrdlo ne buši tu novci prolaze. Nažalost toliko je toga za probušiti da valja imati puno, puno novca zato i imamo Riječ Koja kaže da tko novce ljubi nikada ih nema dosta. Kršćani, posjedovaoci Kristovog Duha vjeruju i drže da je bolje malo sa strahom Božjim, nego veliko blago i s' njime nemir. Sigurno ste primijetili da obično oni koji posjeduju puno ovozemaljskog blaga da isti ti imaju malo straha. Čuli ste za priču veselog i zadovoljnog kršćanina. Đavolu je to strašno smetalo i razmišljao je kako da mu otme tu radost i zadovoljstvo duha. Jednoga dana mu je ponudio dobitak ogromnog bogatstva ostavštine iz inozemstva. Kad je kršćanin neoprezno

primio novac, đavo je primijetio nema više radosti. Lice se naboralo od tjeskobnih briga. Puno je nudilo još, a još je značilo nikada dosta. Ljudi koji vole novce zarobljeni su zavišću i ljubomorom. Zadojeni su poslovima vezanim uz njihove interese. Novac im donosi osjećaj moći, a moć im daje za pravo da vlast uzimaju u svoje ruke kako u svojim životima, tako i u svojim domovima, pa i u crkvi. Obično bez njih se ne može. Oni mogu sve. Oni pokreću rasprave, razdore, siju sumnje, nemaju vjere i povjerenja i po njima svi se trebaju ispitati gdje su. Što reći do, a ti čovječe Božji, bježi od toga. Kloni se takvih ljudi. Neka se odijeli od svakovrsne zloće svaki koji zaziva Ime Gospodnje. Težite za onim što donosi spasenje zajedno s onima koji čista srca zazivlju Gospodina. Imati pa ne imati i sačuvati radost poseban je blagoslov. I doista, sa sužnjevima ste suosjećali i s radošću prihvatili otimanje dobara znajući da imate bolji i trajan posjed. Job je dobro poznao tu istinu, ali zadovoljstvo je sačuvao preko onoga preko čega mnogi to ne mogu: 'Go izidoh iz krila majčina, go ću se onamo i vratiti. Gospodin dao, Gospodin oduzeo! Blagoslovljeno Ime Gospodnje'. Gospodin je dopustio, Job je ostao bez svega. To ga nije smelo niti navelo da išta ružno kaže na Boga. Bio je u onom stanju u kojem je i pošao u avanturu zvanu život. Mnogi misle da valja nešto ostaviti iza sebe, neki trag svoga postojanja. Svi znamo da vjetrovi i kiše i novi potomci ruše i brišu staro i prave prostor za novo. Ipak je najvažnije živi s' Gospodinom i u Njemu umrijeti. Pohlepa za bogatstvom otvorila je vrata mnogim lažnim prorocima koji donose vijesti o uspjesima i bogatstvima. Dijete Božje ne smije biti siromašno! Ja se slažem u koliko se to odnosi na puninu Duha Svetoga, ali u koliko se odnosi na materijalno bogatstvo, znam da je teško služiti Bogu i bogatstvu. Molitva Agura, sina Jakeova iz mase bila je ne daj mi siromaštva ni bogatstva i hrani me kruhom mojim dostatnim; inače bih, presitivši se, zatajio tebe... ili bih osiromašivši, krao i oskvrnuo Ime Boga svojega. Bog je davao bogatstva i daje ih ali čovjeku na upravu, na vladanje, ali ne i na trajnu vlast. Naša ovozemaljska dobra u krajnjem slučaju

donose malo radosti i puno, puno muke. Ono što je najteže postići to je da bogatstvo nema nas, nego da mi imamo njega! Vlasnička struktura ovisi o našoj predanosti Duhu Svetome. Nije grijeh biti bogat, ali ako bogatstvo posjeduje nas onda je lakše devi proći kroz iglene uši nego bogatašu ući u kraljevstvo Božje. Bogati mladić sve je držao po Božjim zapovijedima ali kad je trebao prodati bogatstvo i poći za Isusom, tužan je otišao. Danas su crkve pune razočaranih vjernika jer svega se mogu odreći, ali onoga što posjeduje njih vrlo teško. Mnogi misle da je bolje biti siromah. Kad je Juda prigovarao za pomazanje Kristovo skupocjenom pomasti, dali je imao pravo? Ne! Siromaha ima i uvijek će ih biti. Ono što treba bogatima, treba i siromasima, novina Duha, bogatstvo izliveno iz neba, oganj koji gori i izgara za Krista. Duh zadovoljstva nad stanjem i pozicijom, kao što Pavao piše da može oskudijevati a može i obilovati, navikao je na sve u Onome Koji mu snagu daje snagom po Duhu. Ako imaš nevolju da nešto ima tebe, zazovi u svojoj nevolji, priznaj i krv Isusa Krista će te oprati i osloboditi. Učini to što prije, jer bolje je biti siguran nego misliti. Prljavi dobitci, novčana korist je dobro izgledna na prvu ruku. Interesi koji uvećavaju našu dobit najčešće su stepenice u ponor najvećeg gubitka. Pohlepa je često nevidljiva sila koja nas nemilosrdno i bezobzirno gura. Mi ju ne vidimo jer vidimo samo interes. Ako se netko ispriječi našim interesima ili stane na put, svađa, rat, neizbježne su činjenice. Ako smo zavidni, ljubomorni, ako se svađamo, imamo suparništva, sebičnu častoljubivost, sigurno je da smo nevjerni Istini. Takve stvari ne dolaze odozgor, nego iz kraljevstva ovog eona. Takve stvari su, htjeli mi to ili ne, čiste zemaljske, ljudske, čak đavolske, demonske. Gdje god postoje ljubomore, zavisti, svađe, sebeljublja tamo vladaju zbrke, nemiri, pobune, neredi, tihi i bučni buntovi, vidljive i nevidljive oporbe, oponiranja, sve vrste zala i opakih navada. Čuvaj nas Bože od svega toga, čuvaj nas od zlih ljudi.

Glava XIII

- Boluje li tko među vama? Neka sebi dozove crkvene starješine! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u Ime Gospodnje, pa će molitva učinjena s vjerom spasiti bolesnika! Gospodin će ga podići i ako je učinio grijeh, dobit će oproštenje. /Jak.5.14-15/

Bolest je nevolja koja vrlo često pogađa kršćane i na mnogima ostavlja duboke tragove. Bolestan čovjek sve svoje želje svodi na jednu – da ozdravi. Dok smo zdravi ili dok nas bol ne upozorava da se nešto kvari ili se pokvarilo u našem organizmu, podosta smo nerazumni, bezobzirni i slabe suosjećajnosti. Mnogo puta u svojim molitvama opomenem se svih bolesnih i molim za ono što bih želio da Bog učini meni da sam u njihovoj okolnosti. Za zdravlje, ljudi bi štošta učinili, dali... a svjedoci smo da to i čine. Kad je sotona vidio Jobovu ustrajnost u neporočnosti bez obzira što je izgubio sve, zatražio je od Boga: '...Koža za kožu! Sve što čovjek ima dat će za život. Ali pruži ruku, dotakni se kosti njegove i mesa, u lice će te prokleti!' Bolest je nevolja koja čovjeka pa i kršćanina dovodi u tešku situaciju, zato ta vrsta nevolje zaslužuje posebnu pozornost. Kršćani vjeruju srcem i duhovnim umom znaju, postoji duhovna i tjelesna bolest. Zbog duhovne bolesti umire se kao i zbog tjelesne. Duhovna bolest uzročno posljedična je bolest tijela. Tjelesna bolest se može i mora dijagnosticirati a potom odgovarajućom terapijom i liječiti i ona se može izliječiti, zaliječiti, staviti u pasivno stanje ili se bolovi dovode u stanje snošljivosti. Duhovna bolest se mora dijagnosticirati, ali za tu dijagnozu je potrebna Riječ i Duh Sveti. Propovjednik govori Riječ, dok Duh Sveti duboko potresa srce i osvjedočava o stanju bolesti i otkriva sve uzroke koji bolest uzrokuju. Terapija koja slijedi vjera je srca i ta terapija je kronična. I kršćanin cijeli svoj život mora do kraja vrlo ustrajno održavati svoj duhovni život zdra-

vim, vjerom srca, u Isusa Krista. Najgori dio bolesti je bol koju bolesnik podnosi. U tjelesnoj bolesti bol je nevolja koje se čovjek želi riješiti. U duhovnoj bolesti, bolesnik ne mora osjećati bol, a kad ju počne osjećati može biti i prekasno. Bogataš kad je umro, bio je pokopan tada u teškim mukama u paklu, podiže oči svoje te izdaleka ugleda Abrahama i u krilu mu Lazara. Želio je ublažiti bol u kojoj se nalazio pa je molio Abrahama da mu pošalje Lazara namočenog prsta vodom da mu rashladi jezik jer se strašno mučio u plamenu u kojem se nalazio. Bolest duhovna je ušla u fazu kad više nije bilo pomoći. Najgora stvar je činjenica da to stanje ostaje nepromijenjeno kroz cijelu vječnost. Duhovna bolest se dijagnosticira uz pomoć Duha Svetosti i dok je čovjek duhovan stalno je pod kontrolom i stalno prima odgovarajuću terapiju. Uzrok duhovne bolesti je grijeh, a posljedica je smrt, vječno odvajanje od Boga. Puno pažnje posvećujemo tjelesnoj bolesti jer i njena posljedica je smrt, ali kroz duhovnu bolest smrt tek otkriva bolove koji vječno traju. Kako želimo izliječiti tijelo, tako moramo željeti izliječiti i dušu. Vječni bolovi, vječne strašne muke, nevolje kroz vječnost, samo su posljedice ne liječenja duhovne bolesti, nevjere u Isusa Krista. Petar je nadahnut Duhom Svetim pisao da smo Isusovim modricama izliječeni. Njegovim ranama ste se iscijelili. Kad je Bog odlučio poslati Isusa da se utjelovi, On Ga je poslao da upravo Isus postane uzrokom našeg ozdravljenja i u duhu i u tijelu. Sam se ponudio da uzme obličje čovjeka, da trpi sve do smrti da bi naše bolesti ponio i naše boli na se uzeo. Za naše grijeha uzročnike i duhovne i tjelesne bolesti, Njega probodoše i Njegove nas rane iscijeliše. Za bolesnika najljepša je vijest, radosna je vijest – ima nade! Najteže je živjeti bez nade. Vjera, nada i ljubav to doista traje. Hodajući zemljom, Isus je obilazio sve gradove i sela učeći po njihovim sinagogama, propovijedajući Evanđelje o Kraljevstvu i liječeći svaku bolest i svaku nemoć. Prvo što je nudio bilo je Kraljevstvo nebesko. Najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a ostalo će vam se nadodat. Najprije iscijelite duše svoje a potom ćete primiti i ostalo. Kad je Ivan vidio Isu-

sa da prolazi mogao je reći: 'Evo Jaganjca Božjega. Evo Jaganjca Božjega koji uzima grijeh svijeta!' Ovo je Onaj Kojega Bog pomaza, na Kojega izli Duha Svoga da ne lomi napuknutu trsku i ne gasi stijenj što tinja. Vidio je Duha gdje silazi s neba kao Golub i ostaje na Njemu. Čuo je, na Koga vidiš da silazi Duh Sveti i ostaje na Njemu, to je Onaj Koji krsti Duhom Svetim. To je Onaj što bolesti naše ponese i boli naše uze i u svo- me lomljenome tijelu iznese na drvo križa i silom križa na- dvlada. Po Zakonu, sve se čisti krvlju i bez prolijevanja krvi nema oprostjenja grijeha. Kako veličanstveno zvuči, i krv nas Njegova Sina, Isusa, čisti od svakoga grijeha nema bakterije, nema virusa, nema gljivica koje su otporne na djelovanje krvi Kristove. Pohlepe, požude, svađe... prazne riječi, ako prizna- jemo svoje grijeha, On je vjeran, On je pravedan, oprostić će nam svaki grijeh i očistit nas od svake nepravednosti. Očistit će i iscijelit našu savjest od svih mrtvih djela da služimo Du- hom Njegovim živome Bogu. Bolest je nažalost jedna od istina u našem životu i jedna od istina iz našeg života. Ozdravljenje, vjerom srca u Isusa, je na radost jedna od Božjih istina opisa- nih u Njegovoj Riječi a po Duhu obznanjena i potvrđena među nama. Ljudi, pa i kršćani su oboljeli i danas obolijevaju. Zbog te istine, oni se zanimaju za tu materiju i na raznim područjima traže pomoć. Želja da uspiju često ih čini lakom žrtvom raznih prijevara i prevaranata. Nikada ne smijemo smetnuti s' uma da je sotona varalica, zavodnik cijeloga svijeta te da se u tu svrhu pretvara i u anđela svjetla. Ne smijemo zaboravit najveće pro- roštvo za posljednja vremena koje nam je Isus ostavio – ustat će mnogi lažni proroci i mnoge će zavesti. Naš protivnik, đav- ao, obilazi kao ričući lav tražeći koga da proždere. On je la- žac, otac laži i krvnik ljudski od početka. Oduprimo mu se čvrsti u vjeri. Ukorijenjeni u Istinu, utvrđeni Istinom, jaki u Istini, odlučni po Istini, suprotstavimo se njegovim napadima znajući da te goruće strijele nisu samo uprte u nas, već na svu braću po čitavom svijetu. Ne napadaju bolesti samo nas, napa- dale su i napadaju našu braću i oko nas. Epafrodit, je bio goto- vo na smrt obolio. Timotej je imao problema sa želucem i čes-

tim slabostima. Mnogi od braće i sestara koje sam sretao imali su tjelesne bolesti, ali nisu odustajali od života u Istini. Ivan je pisao da kad čuje da mu duhovna djeca po Istini žive, da je to najveća radost za njega. Bol koju prouzrokuje bolest, vjernoga čovjeka naslanja na Istinu, na Boga, na Isusa, na Duha Svetoga, na Crkvu kao stup i tvrđu istine. Sveti su bolje voljeli umrijeti u crkvi nego raspušteno živjeti u svijetu. Svetima je Istina iznad ozdravljenja. Vjerni ljudi bolje žele bolesni umrijeti u ljubavi prema Istini, nego bez Istine primiti ozdravljenje. Ako je sotona koautor bolesti i smrti kroz grijeh, autor života i zdravlja je Isus. Bog je poslao Sina da razori djela đavolska, da ih izloži ruglu, trijumfirajući nad njima u Isusu na križu. U Njegovoj smrti mi imamo pravo i pristup iscjeljenju i ozdravljenju duše pa i tijela kroz oslobođenje od krivnje i zakona grijeha, odnosno sile zakona grijehovnog. U duhovnom iscjeljenju uživamo po zakonu Duha života. U tjelesnom iscjeljenju također uživamo. Netko uživa kroz stvarno Božje djelo ozdravljenja. Netko uživa kroz Božje djelo nošenja i podnošenja bolesti i boli. Pavle svjedoči da uživa u slabostima jer kada god je slab onda je jak, jer se milost Božja savršeno očituje u našim slabostima. Ono što nam treba je snaga u zahvalnosti. Ono što nam treba je da nas On obdari iz Svoje bogate riznice da budemo okrijepljeni i ojačani moćnom snagom i silom u unutar-njem čovjeku po Duhu Svetome Koji nam je dan i Koji prebiva u našojnutrini. Tako da bi u svemu pa i u nošenju bolesti i boli to vršili snagom koju Bogu pruža u obilju. Molim za sebe i za sve svete da nas Bog okrijepi i ojača svakom silom po moći Njegove slave da uzmognemo upotrijebiti i korisno iskorištavati svaku vrstu strpljenja, izdržljivosti i postojanosti u Duhu s radošću dajući hvalu Ocu Isusa Krista, Koji nas je osposobio i učinio nas prikladnima i sposobnima u Duhu Svoje milosti. Kad je naš Gospod klečao i molio se, a smrtna borba bivala sve žešća, bol je bila toliko jaka da Mu je znoj postao kao guste kaplje krvi što padahu na zemlju. Ukaza Mu se anđeo s neba i poče Ga hrabriti. Obično kad se čovjek nađe u teškoj fizičkoj nevolji osjeća se ostavljenim i osamljenim. Ja sam s' vama i

kad bolujete i kad trpите bol. Znaj da nikada, nikada nismo sami. Opoljeni smo tolikim oblakom svjedoka, mnoštvo onih koji su sa nama da bi nam pomogli. Bolest tijela potrebuje i ovozemaljske liječnike. Mnogi upadaju u dilemu dali vjerovati ili ići liječniku, kao da oni koji idu kod liječnika ne trebaju da vjeruju. Medicinu kao znanost smatramo Božjim darom. Zahvaljujemo Bogu za medicinsku znanost jer i to je put kojim Bog dariva pobjedu nad nevoljom bolesti i bola. Oni koji vjeruju Bogu su potpuno normalni ljudi. Pavao iako apostol, savjetuje Timoteja da ne pije samo vodu nego i vino poradi želuca i čestih slabosti. Priznajući medicini sposobnosti da ozdravlja mi nimalo ne oduzimamo od Božje slave, dapače što je čovjeku nemoguće to je Bogu moguće. Medicina je uznapredovala, ali još uvijek ima mnogo, mnogo posla za Boga. Pored medicinerne mi možemo pozvati svoje starješine da se mole nad nama, mažući nas uljem u Ime Gospodnje. I oni i mi moramo to činiti s vjerom, bez ikakve sumnje, jer ako sumnjamo mi ili starješine nećemo biti uslišeni. Taj čin po Riječi ne smije se činiti u obliku forme samo da se zadovolji pisano. Mora se zvati starješine u vjeri bez ikakvog kolebanja, a oni trebaju doći bez ikakva oklijevanja i sumnje. Ako se ne usklade te istine, forma će se zadovoljit, ali cilj se neće postići. Ispovijedajte grijehе jedan drugomu i molite jedan za drugoga da ozdravite! Među vjernima ne smije stanovati grijeh. Ako se ljutimo, srdimo, ne grijеšimo i neka sunce ne zađe nad našom srdžbom. Ne dajmo mraku da nas obuzme, da nam lice kao Kainu pocrni. Neka naša ljutnja, ogorčenost, bijes ili srdžba ne traje dulje od zalaza sunca. Srdžbe koje predugo traju potapaju vjeru. Ispovijedajmo jedan drugome svoje pogreške, svoje ispade, svoje pogrešne korake, svoje grijehе u mislima, u riječima. Razotkrivajmo sotonu i ne dajmo mu mjesta među nama. Priznajmo svoje grijehе i Bogu da bismo se iscijelili i obnovili u duhovnom stanju i stanju srca i uma. To što nam se čini da smo u pravu i da to pravo nam daje za pravo da se ne ispovijedamo jedan drugome i da se ne kajemo pred Bogom često puta je velika pogreška. Znam i znaj da smo jedino u pravo kad smo kao On.

Muževi su dužni iskazivati poštovanje svojim ženama, bez obzira što oni imaju pravo glasa da to i ne čine, ali da molitve ne bi nailazile na zapreke, muževi, ljubite svoje žene kao što je Krist ljubio crkvu. Braćo ljubimo jedan drugoga kao što je Krist ljubio nas. Ljubav nije nepristojna, ne traži svoje, ne čini bližnjemu zla, ne razdražuje se, zaboravlja i prašta zlo. Mnogo puta su me uvjerali da nisu oni bili prvi, da nisu oni krivi i ubrzo bih otkrio da nemaju ljubavi. Ljubav ne traži mane, sve podnosi, strpljiva je, dobrotiva, ne zavidi nije ljubomorna. Ljubav zna da je veći blagoslov u davanju nego u primanju. Rođenjem Crkve na dan pedesetnice kad je Isus izlio Očevo obećanje, počela su se događati ozdravljenja po milosnim darovima Duha Svetoga, po darovima ozdravljenja. Prije uznese-nja On im je govorio o čudesima koja će pratiti one koji budu vjerovali: na bolesnike stavljat će ruke i oni će ozdravljati. Mnogi vjeruju i tvrde da je ta biblijska istina strogo vezana uz vrijeme prve crkve. Ako pravilno iščitavamo u svijetlu Duha Istine vidjet ćemo da je ona vezana uz one koji vjeruju. Izgleda da je lakše tvrditi da je to bilo samo u apostolsko doba nego vjerovati i imati vjeru u Boga. Apostoli su učili, propovijedali, uvjerali slušaoce u vjeru, dok je Bog Osobno, istovremeno potvrđivao Svoju Riječ, čudesnim znakovima, raznim silnim djelima i darovima Duha Svetoga. Petar i Ivan išli su u Hram na molitvu. Na vratima Hrama nalazio se hromi čovjek koji je iskao milostinju. Petar i Ivan nisu imali ni srebra ni zlata. Petar reče: što imam to ti dajem: u Ime Isusa Krista Nazarećanina ustani i hodaj! 'Odmah su mu očvrtnula stopala i gležnjevi pa skoči i počeo hodati. Svi su povodom toga čuda gledali u Ivana i Petra, a Petar im reče: Izraelci, što se ovom čudite? Ili što nas gledate kao da smo svojom snagom ili pobožnošću postigli da ovaj prohoda? Bog otaca naših proslavi Svoga Slugu Isusa i zbog vjere u Njegovo Ime upravo je Njegovo Ime očvrtnulo čovjeka koga vidite i poznajete! Tu je ključ rješenja problema nevolje zvane bolest – imati vjeru u Boga i vjerom u Isusa ozdraviti jer On slabosti naše uze i boli ponese. Pobjeda nad nevoljom svakom bolesti dobiva se od Isusa Krista djelom

milosnog dara ozdravljenja Duha Svetoga. Isus nije mogao činiti čuda tamo gdje nije bilo vjere! Ni apostoli nisu bili pošteđeni toga iskustva. Ipak, čitamo da je Bog rukama Pavlovim činio nesvakidašnja čuda tako da bi na bolesnike stavljali rupce ili rublje s' Pavlova tijela pa bi ih bolesti ostavljale a zli duhovi iz njih izlazili. Nešto slično srećemo i u Petrovom slučaju. Kad je Petar prolazio, iznosili su bolesnike i postavljali ih na ležalj-kama i posteljama ne bili bar sjena njegova osjenila ili pala na kojega od njih. I svi bi ozdravljali. Narod ih je visoko cijenio, a sve više vjernika, mnoštvo muževa i žena – pridruživalo se Gospodinu. Svijet se od tada u mnogo čemu promijenio ali Isus Krist jučer i danas isti je. Problem nije u Njegovoj vjernosti nego u našoj vjeri. Ozdravljenje je biblijska nauka kao što je i biblijska nauka imati bolest. Bog i danas može sve. Što je Njemu iscijeliti našu bolest? Ništa! Jedino što ostaje principijelno – gdje se god postupa po Njegovoj Riječi i u prosvjetljenju Njegovog Duhu, tamo se može sa potpunim pravom vjerovati u silna djela Gospodnjeg objavljenja. Istina je da kršćanin može oboljeti kao i biti bolestan, ali je jednako tome istina, Isus Krist ima Svoju ruku i nad našim zdravljem. Ništa nije van kontrole. Sve u nama i oko nas pod kontrolom je Njegove milosti.

Glava XIV

- Čuvaj vjeru i dobru savjest. Ovu su neki odbacili i doživjeli brodolom vjere. /1.Tim.1.19/

Velike nevolje podnose oni koji vjeruju. Posljednji dani iznjedravaju još jednu veliku nevolju, kako vjeru sačuvati. Oluje, potresi... požari, sve je usmjereno da uništi vjeru bez čega nije moguće Bogu ugoditi. Požari u crkvama, potresi u obiteljima, bure i oluje u svakodnevnom životu nasrću na jedro koje nosi naš duhovni brod, našu vjeru. Biblija je puna sličnih okolnosti, a u Hebrejima u jedanaestoj glavi opisani su heroji vjere koji su unatoč okolnostima koje nisu mogli razumjet a još manje na njih utjecat sačuvali vjeru jer su znali da bez vjere nemoguće Mu je ugodit, nemoguće Ga zadovoljit. Potaknuti vjerom oni su gradili lađe kad još kiše nije bilo. Potaknuti vjerom prihvaćali su pozive, napuštali sigurnosti mjesta u kojima su prebivali i išli da bi primili obećana nasljedstva, premda nisu znali što ih doista očekuje. Zabrinjava me da to mali broj kršćana vidi da je njihova vjera u velikoj opasnosti. Kroz sve godine svog novozavjetnog kršćanstva nagledao sam se mnogih brodoloma vjere. Posebno tragični brodolomi su brodolomi ljudi koji su gotovo cijeli svoj životni vijek proveli na uznemirenom moru i pred kraj našli su se nasukani i slomljeni. Postavlja sam Bogu pitanja zašto je to tako? Duh Božji mi je jednostavno odgovorio: 'Tko ustraje do konca bit će spašen!' Bez Duha Svetosti Koji nas uvodi, podsjeća i oprema da hodamo slovima Biblije, bez Svetoga Duha i Njegove prisutnosti i djelovanja čak i Riječ ostaje mrtvo slovo na papiru. Slovo ubija a Duh oživljava. Vrijeme je bezuvjetnog povjerenja i predanja vodstvu Svetoga Duha da se vjera očuva. Ako se naša vjera i teologija budu držali Duha Živoga Boga, moći ćemo da rastemo, da se razvijamo, da živimo zakonom Duha Života, u protivnom dogodit će se ono što nam sotona namjerava učinit, gubitak vjere. Puno se danas vremena koristi u postavljanju

vjerskih načela, na temeljima Biblije, ali problem nastaje kad se ta ista načela trebaju operacionizirati, učiniti stvarnima, postaviti u aktivni život. Gledao sam reanimaciju čovjeka kojemu je srce otkazalo. Liječnici i medicinsko osoblje učinili su sve, ali nisu mogli učiniti ono što bi učinio Duh životvorni, da se povratio. Ono što je učinio Bog sa suhim kostima, dajući im meso i mišiće i sve to kožom presvukao, ali duha još ne bijaše u njima. Kad je duh ušao u njih oni su oživjeli i stali na svoje noge! Kad bi Duh Kristov ušao u mnoge crkve danas one bi oživjele i stale na svoje noge, postale bi vojska vrlo, vrlo velika. One bi se borile za vjeru, za vjeru koja je jedanput zauvijek predana svetima. Žalosno je promatrat kako ljudi misle da su vjerni jer vole polemizirati po pitanjima vjere. Žalosno je promatrat kako ljudi u vjeri ne vide životvorni Duh, da vjera nije samo dogma nego i život. Na svakoj sahrani vidimo čovjeka, sve on ima ali je mrtav jer nema životvorni duh. On nije prestao biti čovjek, ali je prestao biti živ. Vjernik bez Duha Božjega nije prestao biti vjernik, ali je prestao biti živ. Vjernici se danas dijele kao i zemlja, po meridijanima i paralelama, ali stvarna podjela je na žive i mrtve. Živi mogu biti više živi i manje živi, mogu čak biti i samo klinički živi, ali se još uvijek živi, dok mrtvi oni su samo mrtvi. Vjerni ljudi prolaze kroz velike nevolje u borbi za vjeru, da očuvaju vjeru i opstanu u vjeri. Budući da je to sve istina, trebamo temeljitije paziti na istine koje smo čuli da ne bi na neki način bili odvučeni ili odvojeni od njih i da nam ne izmaknu. Možemo li zanemariti ili odbiti sve ono što nam je sam Gospodin objavio, a potvrdili su nam i pokazali da je stvarno i istinito oni koji su osobno nazočili Njegovoj misiji, koji su čuli dok je Osobno govorio. Mi to možemo vjerovat ili ne vjerovat. Vjera je vezana uz silu Duha Božjega. Duh Svoj udahnut Ću u vas da hodite po Mojim zakonima i da čuvate i vršite Moje naredbe. Po Duhu mi smo živi i naša vjera je djelotvorna. Njena djelotvornost se očituje u ustrajnom, strpljenju i izdržljivosti. Ako odbacimo svoje neustrašivo pouzdanje koje donosi veliku i slavnu nagradu, na mjesto vjere uplovit će brodovi nevjere. Sa nevjerom će doći

očaji, stalna nezadovoljstva, rogooborenje na stanje, na ljude, na one koji nas vode. Znamo ishode nevjere u koju su Izraelci upadali. Moj pravedni sluga živjet će po vjeri, po svom uvjerenju ili uzimajući u obzir svoje spoznanje Boga. Ako znamo da je Bog dobar, da je milostiv, da je ljubav kako dopustiti da utihne sveta gorljivost u Duhu rođena po vjeri. Ako se naša vjera povuče, stisne u strahu gledajući na Golijate, na Anakove potomke... zar nećemo dovest u pitanje vjerodostojnost svoje vjere i svojih uvjerenja, u istinu Boga. Opasnost očajanja koje onemogućava ili sapleće ustrajnost i istrajnost velika je. Danas je mnogo veća nego što je ikad bila. Postoji stalna opasnost po vjeru da se umorimo i od borbe pa i od čekanja. Početi vjeru, početi u vjeri a ne ustrajati do kraja znači brodolom. Svijet je pun ljudi koji nešto započnu sa oduševljenjem ali nikada to ne završe jer ubrzo oduševljenje zamjeni ogorčenje. Kako kršćani ne razumiju da je najveća sotonska navala na njihovu vjeru i da su najčešće borbe, borbe očuvanja vjere. Isus je to znao i zato nikada nije obećavao ljudima da će put vjere biti lak, nego je hrabrio da odluče biti odlučni i neustrašivi do kraja. Ja sam sa vama – to je vjernikova garancija da će uspjeti. Neću te ostavit, neću te zapustit – daje snagu u spoznaji da je netko u bitci sa nama, da je ishod izvjestan, da se isplati boriti do kraja. Prije nego što vjera posrne, ona počinje stagnirat. Ni naprijed ni nazad. Sivilo svijeta uspjelo je zamutit bistro bijelo čisto svjetlo. Sotona u zauzdavanje naše vjere prvo nas dovede u stanje – stani! Umiri se! Uvijek je vjernicima to činilo veliku štetu kad su zastali u svom duhovnom razvitku. Stagnacija odvodi u oportunistički pa čak i u antipatiju prema svemu što je duhovno. To je upravo ono što đavo želi postići. Kakvo krštenje u Duhu, kakvi rodovi Duha, kakvo ispunjenje Duhom, kakvo pjevanje, slavljenje, obožavanje, molitva u Duhu. Zar mnogi koji sva ta iskustva nisu imali, nisu spašeni? Zar razbojnik bez svega toga nije spašen? To bi jednako tako bilo kad bi postavljali pitanje, zar ljudi nisu putovali i kad nije bilo ni vlakova, ni automobila, ni aviona. Putovali su, ali da su imali sve ovo što mi imamo, sigurno se ne bi ničega od toga odrekli. Čujem ponekad vjerni-

ke koji kažu da je najbolje da sve ostane po starom. I kad počeh govoriti, siđe na njim Duh Sveti kao i na nas u početku. To je svjedočanstvo apostola Petra koje sugerira na vjeru da je Bog dao isti dar kao i njima kada su prigrlili vjeru u Gospodina Isusa. Tko smo mi da zabranimo Bogu da čini ono što je činio? Veliku nevolju u borbi za vjeru čini nam stalna potreba za tješanjem, hrabrenjem, utjehom i slično. Mnogi idu u zajednicu po svoju porciju mira, odmora i radosti. Zamislite si vojnika koji ide na bojište da se odmori, da se smiri i da se radošću napuni. Svatko normalan bi rekao ti ideš na front da se boriš, a kao rezultat dobre borbe bit će pobjeda u vidu mira, radosti i odmora. Na kraju kad plemenitu bitku dobijemo, trku istrčimo, a vjeru očuvamo, sam Bog otrt će svaku našu suzu, neće više biti smrti, niti će više biti muka, žalosti, uzdisanja, jada ni bola. Neće više biti nevolja. Jednostrano prikazivanje istina dovodi do duhovne deformacije jer vjernici samo očekuju ono što se njima sviđa i ono što se njihovom tijelu ne protivi. Međutim kad to nije tako na površinu isplivaju očajanja, beznađa, stagnacije pa i povratci na staro, odnosno otpadanje od vjere. Mi ne negiramo mir, ni pravo na odmor i radost, ali znamo da onome tko vodi plemenitu bitku za vjeru, upravo mir, odmor i radost su dobri vjetrovi u jedra. Dobri vjetrovi ne isključuju valove i borbu sa njima. Poslije stagnacije, velika nevolja za vjeru je opasnost izolacije. Izolacija je odvojenje od sredine u kojoj se nalazite sa svrhom da vas ne sapleće u vašem nastojanju. Izolacija nije baš rado prihvaćena, ali ona je jednostavno istina. Svi koji su bili zainteresirani za djelovanje Svetoga Duha u službi apostola Petra bili su zajedno, a od ostalih nitko se nije usuđivao doći k njima blizu. U jedinstvu Duha, vjernici su sjedinjeni u nauci, zajedničkom životu, spomenu na smrt Gospodnju i u molitvama. Bez jedinstva Duha koji je Dar Kojega Bog dariva onima koji vjeruju, nema iste nauke, nema istih stavova. Razlike su velike i očite. U takvim okolnostima vjernik u borbi za vjeru mora podnositi nevolju izolacije. Bog ga izolira da ga sačuva. Toj duhovnoj izolaciji se ne smijemo opirati jer mi smo svijetlo svijetu i ako to svijetlo nije strogo izoli-

rano prestat će biti u svojoj funkciji. Mi smo sol i ako nismo izolirani dobro pa povučemo mirise ove zemlje, obljudavit ćemo i više nećemo biti ni za što, osim da se izbacimo van i da je ljudi pogaze. Samoizolacija nije isto što i izolacija Duha. Izolacijom Duha Svetoga, mi se ne izmičemo iz svijeta nego se čuvamo od njegovog utjecaja. Samoizolacijom mi se odvajamo od svijeta oko sebe. Ne ostavljajmo skupštine svoje kao što je kod nekih običaj – kaže Riječ. Napuštajući zajednička bogoslužjenja radi samoizolacije predstavlja vidljiv korak u napuštajući zajedništva vjere. U zajedništvu bogoslužjenja vjernik nalazi suborca, svoga bližnjega, koji se također bori za vjeru jednom zauvijek danu vjernima. Gdje se dvoje ili troje saberu u Njegovo Ime, vjerom, Gospod je sa njima. Biti vjernik u samoizolaciji skoro nikad nije moguće. Slušati i prosuđivati zajedno sa onima koji vjerom srca teže za ciljem svoje vjere – spasenje svoje duše. Očaj, stagnacija, samoizolacija vode u opasnost otpada od vjere. Prije antikrista doći će otpad, prorečeni veliki otpad onih koji su ispovijedali da su kršćani, koji su ispovijedali živu vjeru. Premda drže i držat će vanjski oblik pobožnosti prave religije oni će se odricati njezine sile. Oni će odbaciti silu posvećenja i njima će biti nepoznata stvarna pobožnost i posvećenje. Njihovo ponašanje dokazivat će lažnost ili neistinitost njihovih ispovijedanja. Strašno izgleda kad nevjerni ljudi vide ono što oni koji ispovijedaju vjeru ne vide. To je strašno stanje otpada, stanje brodoloma vjere. Vjerovat i biti vjeran nikada nije bilo lako i jednostavno. Uvijek sotona napada bedeme vjere i vjernosti, znajući kad obori vjeru oborit će i nas. Nikada nije bilo jednostavno ne stidjeti se Evandelja Isusa Krista. Kad samo pošao u zajednicu vjernih osvrtao sam se da vidim, vidi li me tko. Zbilja, i ti si njihov; pa i tvoj govor te odaje. Ne znam toga čovjeka. Petar zanijeka svoju vezu sa Isusom sa zakletvom! Bio sam u najmanju ruku brat Petrov. Poslije izlića Svetoga Duha, Petar je postao neustrašiv. Ispovijedao je svoju vjeru koja mu je dana od Boga po Duhu. Kad sam primio krštenje u Duhu postao sam brat Petrov, ponosio sam se vjerom u Isusa. Postao sam drukčiji i to je jačalo moju

vjeru. Da sam drugačiji to su vidjeli i drugi. Svjedočio sam i hvalio se svojim slabostima i Božjom snagom. Zastupao sam nova gledišta i učio da nikada nije bilo lako i jednostavno zastupati istinu naročito onu koja odstupa od uobičajenoga ili tradicionalnog. Nisu libili da me provociraju, da me ismijavaju, a ja sam odgovarao potpunim povjerenjem i vjerom u Isusa. Jednom me je prijatelj sa posla upitao: Ne idu li i ti u tu tvoju zajednicu? Da, idu! Ali oni nisu kao ti!! Ne samo da oni nisu bili kao ja nego su bili veliki protivnici i mene i moje žene pa i moje maloljetne djece. Nisu libili da gledajući u moje dijete kažu! Isti duh kao i u oca! Naučio sam i na ono što sam najmanje volio – ostao sam sam. Mogao sam birat, biti kao svi ostali ili ostati vjeran Njemu. Dugo godina sam učio. Po prirodi sam sustavan i sistematičan. Sve što bih podučavao činio bih sa puno konkretnih dokaza u Pismu. Nikad mi nitko nije rekao da to nije istina, ali svi su me ostavili, a neki i otpadom proglasili. Išao sam dalje boreći se za vjeru. Plakao sam pred Bogom zašto ta stalna težnja prema potpunosti i savršenstvu koje pripada duhovnoj zrelosti nailazi na takva protivljenja. Zašto govori o Duhu i posvećenja koja ostvaruje Duh Svetosti izazivaju mržnje, zle pothvate i progone. Srećom imao sam mir i imam mir preko svih tih ljudi. Imam i veliku žalost zašto je to tako. Čuvaj vjeru! Bori se za vjeru! Drži se čvrsto vjere. Pouzdaj se čitavom svojom osobom na Boga u apsolutnom pouzdanju i povjerenju! Bij plemenitu bitku vjere! Bori se za dobru borbu vjere držeći se vječnog života na koji si pozvan. Veliku nevolju vjernicima čini kad napad na vjeru doživljavaju kao napad na osobu. Naša borba nije protiv krvi i tijela, ali nije ni od krvi i tijela. Svi oni koji nas napadaju, napadaju naš odnos s' Bogom. Taj poticaj napada na našu vjeru ne dolazi od Boga već od poglavarstava, vrhovnika ovog mračnog svijeta, od zlih duhova koji borave u nebeskim prostranstvima. Gledao sam ljude koji su rasturavali crkvu i slušao komentare: To tako treba biti! To je Bog učinio da se vidi tko je tko! Istina je, već se na zemlji vidi tko je tko. Isus Koji je bio vrijeđan nije zauzvrat vrijeđao. Isus, Koji je bio mučen nje prijetio, nego je to

prepuštao pravednom Sucu. Doista, vidjelo se tko je tko! Sve ovo što sam opisao može nas uvest u još jednu opasnost po vjeri u Isusa. To je opasnost od gledanja u krivom pravcu. Puno puta nas sotona vrlo argumentirano navodi da gledamo na ono što nam nije za gledati. Vjernik, onaj koji vjeruje i pouzda se u Boga, očuvat će svoju vjeru ako bude svoj duhovni pogled usmjeravao prema gore. Težite da postignete i mislite o onom što je gore, stvarima višeg reda, a ne o onom što je na zemlji. Naša sadašnja ali kratkotrajna i mala nevolja donosi izvanredno veliku i vječnu slavu, nama koji ne smjeramo na nevidljivo, jer je vidljivo prolazno, a nevidljivo vječno. Valja podnositi nevolje u borbi za vjeru i ne samo da podnosimo nego se i ponosimo svjesni da nevolja rađa strpljivost, a strpljivost prokušanost, a prokušanost nadu, a nada ne razočarava jer je ljubav Božja izlivena u našim srcima po Duhu Svetome Koji nam je dan. Bože, molimo te da u nama nađeš ulje vjere, ulje radosti, da nađeš mudru djevicu. Molimo te očuvaj našu vjeru jer doista je u opasnosti.

Glava XV

- Prema tome pazite kako živite! Ne kao ljudi nego kao mudri, iskoristite vrijeme, jer su ovi dani zli! Zato ne budite bezumni, nego uočavajte što je volja Gospodnja! I ne opijajte se vinom, jer u tome leži propast, već se napunite Duhom! /Ef.5.15-18/

- Budući da će se ovo sve raspasti, kakvi sve onda morate biti svetim življenjem i pobožnošću dok iščekujete dolazak dana Gospodnjeg, ... /2.Pet.3.11,12/

Isus dolazi! Zar Riječ Božja baš tako kaže, pita stara zmija vjernike danas. Tako davno je napisano: 'Gle dolazim uskoro i Moje plaće i nagrade donijet Ću sa sobom da platim, da nagradim i učinim svakome pravo! 'Zmija je potpitivala, a vjernici oni su vjerovali i vjeruju Riječi Božjoj. Isus skoro dolazi! Naš živi nad je na vratima mnogo bliže nego što je ikad dosada bio. Vjernici su Ga očekivali i oni Ga danas željno iščekuju. Vrijeme iščekivanja, vrijeme je Božje milosti – Njegove sklonosti prema nama. I upravo ta milost je odgajala i odgaja generacije i generacije onih koji su vjerovali u Božju Riječ, da odbace i da se odreknu svakog oblika bezbožnosti i nevjere. Generacije i generacije su odbacivale svjetovne strastvene želje. Nastojale su i danas nastoje živjeti dostojno poziva kojim su pozvani, životom promišljenim, umjerenim, sustegnutim, poštenim, pobožnim, duhovno zdravim. U svim vremenima zvijezda koja ih je vodila cilju bila je blažena nada pojave slave našega velikog Boga i Spasitelja Krista Isusa, Mesije, Pomazanika. Usmrćivali su sve što je u njihovim tijelima bilo zemaljsko: bludnost, nečistoću, požudu, zavist, zle želje i lakomstvo. Bili su i danas su svjesni da je idolopoklonstvo. Odbacivali su i danas odbacuju, jer vjeruju, srdžbu, naglost, zloću, psovku i sramotne riječi. Maranatha! Gospodin je tu! Dođi, gospodine naš! Isus dolazi! Sa zapovjedničkim zovom, s glasom arhandela i sa zvukom trube Božje sići Će s neba. Mrtvi

će uskrsnuti, a živi će se preobraziti, jer ovo raspadljivo tijelo treba da se obuće u neraspadljivo, i ovo smrtno tijelo treba da se obuće besmrtnošću. Uskrsli mrtvi i preobraženi živi, zajedno, skupa bit će odneseni u zrak na oblacima u susret Gospodinu. I tako ćemo zauvijek biti s Gospodinom. Onaj isti Isus Koji je uznesen na nebo između učenika, opet će se vratiti isto onako kao su Ga gledali da odlazi na nebo, po učenike, po nas, po one koji će vjeru čuvat i sačuvat do konca. Apostol Petar je duhovno osviješten kakvi sve moraju biti vjernici u svetom življenju i pobožnosti, u iščekivanju dolaska Gospodnjeg. Dani su uvijek bili zli, a ovi posljednji su postali teško snošljivi i jedva podnošljivi. Ispunjavajte se u Duhu, posvećujte se Duhom, osvješćujte se Duhom Svetim. Kad uzidemo kod Isusa slijedi svadba Janjetova. Janje Božje zgotovljeno je. Zaručnik je spreman. Zaručnica još uvijek obavlja pripreme. Ona se još uvijek oprema urešava i priprema za skori susret. Dano joj je da se oblači u lan čisti, blistav, a on označava pravedna djela svetih po Duhu Svetosti. Blago svetima, koji umriješe živeti sveto i koji žive danas još uvijek u svetosti. Blago svetima jer ih iščekuje svadba Janjetova. Oni neće biti gosti te svadbe nego zaručnica, čista i sveta koju je sam Krist zaručio Duhom Svojim. Ide dan i već je tu, krasan, najljepši. Dan koji će razotkrit i učinit bjelodanim zašto je nevjesta trpjela, kroz mnoge nevolje prolazila, mnoge probleme i poteškoće imala. Kad nisu štedjeli njenog Zaručnika, neće ni nju. Nije učenik nad učiteljem; svaki koji je potpuno poučen bit će ravan svome učitelju. Krist je trpio za nju i ona se odazvala pozivu da trpi s Njim. Djeca Božja i baštinici su Božji i subaštinici Kristovi. Ako zbilja, kao što i jest, trpimo sa Njim. Sa Njim ćemo biti i proslavljeni, sa Njim ćemo i kraljevati. Sadašnje nevolje, patnje i trpljenja sadašnjeg vremena i sadašnjeg života nisu dostojne usporedbe sa slavom koja će se objaviti u nama. Nisu vrijedne da se usporede sa slavom koja će nam se otkriti i u nama, i za nas, i prenesena za nas. Vidi! Božje prebivalište je kod ljudi i On će živjeti, smiješiti se među njima i oni će biti Njegov narod i Bog će osobno biti s njima i biti će njihov Bog. On će

otrti svaku suzu od njihovih očiju. Smrti više neće biti. Muke, žalosti, uzdisanja također više neće biti, jer su zauvijek prestale stare prilike i prijašnji poredci. Vidi! Gle, sve činim novo. Ova je istina točna, neuništiva i svake vjere dostojna. Onaj koji pobjedi naslijedit će sve ovo, i ja Ću mu biti Bog a on će biti Moj sin. Vjerujem u skori Kristov dolazak! Postoje i druga uvjerenja, ali ja se ne želim na njih osvrutati. Netko može da vjeruje da u Parizu postoji Ajfelov toranj. Netko ne mora u to vjerovat to nimalo ne mijenja istinu postojanja. Nekad me tužitelj braće-sotona optužuje u mojim mislima da ja neću biti spreman za susret sa Gospodom. Nevolje često puta posluže kao argumenti nesposobnosti za tako nešto sveto i istinito. Ipak, Isus nam obećaje da naš nad i naše iščekivanje vjerom u Njega ima punu osnovu i puno pravo. On je Taj Koji učvršćuje, čini i drži postojanima do kraja. On je Taj Koji daje snagu i sigurnost našeg opravdanja kroz vjeru srca. Njegov Duh daje jamstvo i garanciju protiv svih optužbi ili tužbi da ćemo biti kroz krv Njegovu bez krivice i besprijekorni u dan i čas dolaska našeg Gospoda Isusa Krista, Mesije. Uvjeren sam i siguran sam u to da će Onaj Koji je započeo dobro djelo u nama i među nama, nastaviti ga i dovršiti ga do dana Isusa Krista, do vremena Njegovog povratka. Siguran sam u vodstvo Njegovog Duha Svetosti da će to spašavajuće djelo, unatoč raznovrsnim nevoljama i njihovoj težini, razviti, usavršiti i dovesti do punog savršenstva u nama. Pravedno je i pravo da ove duhovne osjećaje gajim u sebi i prema svima vama. Pravo je da imam i da u svima vama potičem povjerenje i osjećaje za sve nas na taj način. Puno puta su me ometali u mojoj vjeri, sve dok jednoga dana nisam duboko duhovno prihvatilo Kristov savjet: Ne gledaj na ništa što može skrenuti tvoju pažnju sa Mene! Ja sam Predvodnik i Izvor vaše vjere i Ja sam Taj Koji daje prvi i pravi poticaj vašem vjerovanju. Ja sam Dovršitelj ili Završitelj vaše vjere. Ja sam Taj Koji dovodi do zrelosti i savršenstva u Duhu vaše duhovne živote. Zadrhtalo mi je srce, a vjerujem da i vaše treperi pri ovim istinama. Uprimo pogled u Začetnika i Završitelja vjere, u Isusa, Koji na mjesto određene Mu radosti

podnese križ ne mareći za sramotu, nije se osvrtao, i sada je posađen ili postavljen, sjedi s desne strane Božjega prijestolja. Otišao je da nam pripremi stanove, a dok se stanari ne usele da posreduje za nas, da moli za nas... da bdije nad nama. Puno puta sam udaran raznim neprijateljstvima iz vana i zebnjama iznutra postajao izmoren, klonuo u duhu. I opet mi dođe Riječ pravoga Pastira: Pogledaj na Mene! Razmišljaj o tome koliko sam Ja pretrpio od grešnika i zašto! Kakvo bolno protivljenje i gorko neprijateljstvo sam podnio protiv sebe. Ocijeni i uzmi sve to u obzir u usporedbi s' tvojom kušnjom tako da ne gubite hrabrost, da ne postanete mlitavi i da ne klonete u svom duhu. Ponovno sam osjetio radost Duha u svom srcu. Kad gledam i slušam ljude i okolnosti nestane srčanosti u meni. Postajem sklon kompromisima, prećacima, linijama manjeg otpora. Promotrimo pomno Onoga Koji je od grešnika podnio takva protivljenja protiv Samog Sebe, da ne sustanete i ne klonete duhom! Iz dana u dan, sve dok traje to danas, gledajmo na Isusa, pomno razmatrajmo upravo Njega. On je naš dobri Pastir. Mi smo ovce paše Njegove. Mi ne slijedimo jedan drugoga nego u zajedništvu stada slijedimo Pastira. Još se nismo u tom slijedenju napregli i borili do smrti protiv grijeha niti smo se dosad, bar mi ovog vremena i ovog podneblja, odupirali i pružali otpor da bismo prolili svoju krv. Ne samo da nismo pružili otpor nego smo prešutno odobravali premda znamo da to nije tako. Još gore nam se događa kad unatoč spoznaji Boga i Njegove volje pružamo otpor upravo Njemu. Njemu oponiramo! Njemu rogozorimo! Teško nam pada stega, svaka strogoća u duhovnom odgoju. Kad nas opominje klonemo, jer zašto to On nama govori a pogledaj druge. Sine Moj, dijete Moje, zaručnice Moja, ne prosuđuj površno i ne preziri pokoriti se ukoru i Mome odgoju. Ne obeshrabruj se i ne odustaj i ne kloni kad te korim ili ispravljam. Nemoj zavidjeti pakosnicima i zlima koji sreće imaju. Gledaj na njihov posljedak. Put u pakao popločen je pločicama dobrih namjera. Ustrajmo u strogom odgoju! Bog postupa sa nama kao sa sinovima: 'Sine Moj, ne preziri karanja Gospodnja, niti kloni kad te kara, jer Gospodin kara onoga

koga ljubi i šiba svakoga koga usvaja za Svog sina'. Ostati u Kristu i živjeti poput Krista, biti kao Krist osnove su naše vjere. Tko god kaže da je u Kristu i da ostaje u Njemu treba ili mora živjeti, hodati i ponašati se na isti način kao što je On hodio i ponašao se Sam. Ostanite u Meni i Ja Ću ostati u vama! Bez Mene ne možete ništa! Vi ste mladice Ja sam Trs! Ja vas snabdijevam svim potrebnim da možete živjeti i donositi rod. Ostanite u Meni i živite u Meni! Taj silan život neka bude vaš odabir, stav vaše vjere, put do cilja. Dali je to moguće? Da bi to doista bila moguća misija Bog nam je dao od Svoga Duha Koji čini u nama ono što je nama nemoguće. Upravo ono što trs izljeva na mladicu je sila življenja i sposobnost rađanja. Donijeti rod dostojan pokajanja, zar nije rod Duha, ljubav, radost, mir, vjernost... Ostati u Isusu, živjeti poput Krista, biti kao Krist zar ne znači ispunjavati se Njegovim Duhom. Njegovim Duhom to je jedino moguće. Isus se uskoro vraća. Istina je, mi živimo u posljednjim danima posljednjih vremena. Isus dolazi po onu koja je čista i sveta. Krasnu, bez ljage, bez bore, bez ičega tomu slična. Sve je učinio da ona može biti takva. Šalje Svoje službenike darivajući im službe i izlijevajući na njih pomazanja da bi Njemu mogli privesti čistu djevicu. Sve službe Duha Svetoga usmjerene su da zaruče zaručnicu s' jednim Zaručnikom i da očuvaju čistoću i svetost zaručnice za dostojanstvo Zaručnika. Dakle, svi mi bdijmo u svetosti i posvećenju koje ostvaruje Duh Sveti, jer ne znamo ni dana ni časa. Ne znamo kad On stiže, ali znamo kakvi trebamo biti sveti očekujući Ga.

Glava XVI

- ...Jao vama, zemljo i more, jer đavo je sišao k vama s velikim gnjevom svjestan da ima samo još malo vremena! /Otk.12.12/

Lucifer, sotona, đavao, zavodnik, otimač, varalica, optuživač, proždirač, bog ili knez ovoga svijeta, vladar tame, stara zmija, lažac, otac laži... zna da mu je ostalo još vrlo malo vremena. Njegova neurotičnost potresa svijet kao nikada do sada. Stavio je u punu funkciju ili pogon sve svoje oružje – sve lukavštine, sve vrste prijevara i zavoda. Vara svijet, a posebno se okomio da uništi vjeru Kristove zaručnice. Ljudi koji cijene čisto srce, oni koji vrše Božje zapovijedi i čuvaju Isusovo svjedočanstvo posebno su napadnuti demonskim bujicama zbnjenosti i očaja. Njihove kušnje su tako duboke, čudne, nerazumne i tajanstvene da taj sveti ostatak vjernih gleda što se to sa njima zbiva. Napadi na brakove, razarajući demonski napadi na obitelji, napadi na egzistencionalna pitanja, na zdravlje... dolaze direktno iz pakla. Sotona je krenuo svom snagom u posljednje juriše da vjerne baci u očaj. Mnoštvo vjernika je već zahvaćeno bujicama progonstva ako ne fizičkog ali psihičkog, da napadnuti smo u svijetu, u domovima i u molitvenim domovima. Crkve su postale mjesta mnogih pobuna i pobunjeničkog nasilja. Izopćavat će vas i mnogi su već izopćeni jer su stali u obranu vlasti i autoriteta Riječi Božje. Lucifer se pobunio protiv Riječi Svemogućega, prkoseći besjedama Božjim i prezirući naume Svevišnjega. Njegova pobuna zavela je trećinu anđela, a svojim pobunjeničkim duhom i danas mnoge nadahnjuje i potiče. Rat je vodio oko Isusova rođenja. Skupio je sve svoje demonske sile oko betlehema da uništi tek rođeno Dijete. Pošto u tom nije uspio, skupština svih zlih odigravala se na Golgoti. Neki povjesničari svjedoče da je pritisak bio tako žestok kao da je cijeli pakao izašao van. Pošto je poražen od Krista on juriša na sjeme Kristovo, na nevjestu Nje-

govu. Ono što napada u srcu njenom je njena vjera, njeno pouzdanje, njeno povjerenje u Ženika. Njegova nakana je da proždrije i potpuno uništi iskrenu i istinitu vjeru onih koji još uvijek stoje u Istinitom. Ako ste odlučili slijediti Krista, sotona vas je obilježio kao metu koju treba uništiti. Poplave svakovrsnih nevolja, teškoća, problema... idu kao valovi. Mišljenje, da oni koji slijede Krista ne smiju imati nikakve probleme sa đavolom, jednaka su mišljenju da to što sotona ima protiv Isusa nema veze s' nama. On protiv mene ne može ništa! On doista protiv Isusa ne može ništa! Ako je Isus s' nama đavo nam ne može ništa, ali to ne znači da on nije naš protivnik i da nas neće napasti kroz mnoga protivljenja. Da nam ne može ništa ne znači da će zato mirovati i da ništa neće ni pokušavati. Ananija i Safira su bili u Isusu. Đavo ih je uspio prevariti, jer nisu bdjeli. Tako malo kršćana shvaća važnost istine. Đavo je zaposjeo njihovo srce, našao je područje pohlepe i učinio ga velikim poljem svoga uporišta. Možemo služiti Gospodinu i ipak zadržati dio novca, ali nisu računali da je to bila laž Duhu Svetom. Što znači lagati i slagati Duha Svetoga, vidimo iz posljedica koje su ih snašle. Crkva je kroz cijelo vrijeme bila žestoko napadana. Mnogi su bili mučeni, spaljivani, kamenovani, pilani, umarani mačem, spaljivani... zlostavljani i na mnoge druge načine. Sotona nikada nije imao milosti prema onima koji su ispovijedali i živjeli vjeru, pa tako ni u ovim posljednjim danima. Posljednji napadi usmjereni su da obore i ono vjere i vjernih što je još preostalo. Dali Ću naći pouzdanja na zemlji? Što će se dan Gospodnji više približavati i broj nevolja i bol prouzročena nevoljama sve će se više umnažati. Nastat će u posljednjim danima teška vremena, vremena velikog pritiska i nevolje teška da se izađe na kraj i teška za nošenje. Mnogi iskreni vjernici uzdišu pod tim teretima i sve se više boje – tko će trku istrčati do kraja? Nije lagano ni mladima ni starima, ni muškarcima ni ženama. Ponekad mislimo da mladi mogu više izdržavati i nositi, da su muškarci jači sudovi, a zaboravljamo da ti tereti nisu uzrokovani tjelesnim naporima već teškim pritiscima i opterećenjima duhova tame. Izopačenost i perverzije

napunile su našu svakodnevnicu kroz govore i kroz zbivanja. Televizija je doista postala prozor u najmračnije holove ovoga svijeta. novine i kultura ili nekultura opisuju i oslikavaju u najvjernijim oblicima izopačenost svega što se moglo nazivati normalnim. Brane koje su trebale braniti iskonske vrednote čovjeka i njegovog djela, popustile su. Mnogima je teško shvatit i umom to dokučit da je teška izopačenost unutar same crkve. Pedofilije bludnosti, homoseksualnosti, idolopoklonstva stoje u prvim redovima, za propovjedaonicama i one su postale moralne vertikale. Velika raspuštenost, mogu što hoću, stanje bez straha pred Bogom u govorima, u radnjama, u ponašanju u mišljenima postali su veliki tereti svetom ostatku. Ljubav je ohladnjela, a bezakonje se razlijeva kao bujica kad brane popuste. Ona ljubav koju je bog izlio u srca po Duhu uzmiče pred ljudima koji ljube samo sebe, koji su sami sebi svrha i cilj, koji su krajnje sebični. Sebičnost izbacuje nečist bezobzirnosti i neosjećajnosti za druge. Sveti ostatak jedva da to razumije. Ljubav prema novcu i prosperitetu, uspjehu, postala je ideologija novih učenja. Sredstva opravdavaju ciljeve. Ljubim te jer te trebam, a sve manje te trebam jer te ljubim. Ovo su možda teške riječi, ali one samo opisuju dane u kojima je nas zapalo da živimo i odnose sa kojima se moramo nosit. Potaknuti duhom ovoga svijeta i crkve u mnogim slučajevima postale su neobuzdano gramzljive željom za bogatstvom. Znanja, da svi oni koji žele postati bogataši upadaju u napast, u zamku i mnoge lude i pogubne želje što strovaljuju ljude u propast i uništenje, ne zauzdavaju ih. Pohlepa i ljubav prema novcu korijen je svih zala u ovom svijetu. Zbog čežnje za njim, mnogi u crkvama su zastranili i odlutali od stvarne vjere i proboli su svoja srca mnogim mukama. Teško je biti sveti ostatak u takvim okolnostima. Kad gledamo na Boga ništa nam se na zemlji ne mili. Što su okolnosti teže to će i gledanje na Isusa biti upornije i istrajnije, a rezultat će biti Kristov dolazak po nevjestu koja više dođi, Kralju dođi. Danas je važnije graditi i sagraditi hram nego podići šator i mnoge pozvati i privesti Kristu. Spomenici ljudske nevjere svuda unaokolo niću, a glavni posjetitelji su

turisti u čije dane su takve bogomolje popunjene. Turisti najčešće odlaze vrlo zadivljeni spomenikom i fascinirani graditeljima njihovu slavu pronose ostalim prostorima zemlje. Sveti ostatak teško sve to nosi, a naročito jer su ljudi izgubili i onu prirodnu, ljudsku ljubav. Sve više su postali beščutni i nemilosrdni. Znaju optuživat, klevetat, stvarat nemire. Izgubila se odgovornost i suosjećajnost, ne samo u odnosima u crkvi već i unutar obitelji, pa čak i sredinama u kojima živimo. Ljude sve manje zanima što će biti poslije njih. Bolje da propadne svijet nego moja fotelja. Pokušaji da se stvari dovedu u koliko toliko podnošljiva sve su teži. Jedini Koji to može učinit je Sveti Duh, a Njega sve manje ljudi treba. Ako se ispunimo Duhom onda će nas On vodit, a ako nas On vodi onda nećemo moći raditi što mi hoćemo nego ćemo slijediti Njega. Oh to je previše. Zato su govori o Duhu Svetome teško prihvatljivi, a ništa više nije prihvatljiv i govor o dolasku Isusa Krista. Slušao sam poruku o crkvi u trećem milenijumu. Slušam propovjednike koji uče da nije bitno kad će Isus doći. Bitan je prosperitet. Svijet treba osvojiti za Krista i kad bude osvojen Isus će moći doći. Mislim da je svaki komentar suvišan! Još malo, vrlo malo i doći će Onaj Koji ima doći, neće zakasniti. Sveti ostatak živi i mora živjeti po vjeri. Ustrajnost i izdržljivost zbilja nam je potrebna da bi mogli ispuniti potpuno izvršiti Božju volju i tako primiti i radovati se svemu onome što nam je obećano. Mi ne pripadamo onima koji se povlače. Kao sinovi svjetla i sinovi dana ne pripadamo niti noći niti tami. Budimo trijezni, mirni, sabrani i pažljivi a to nam omogućuje stvarno ispunjavanje u Duhu. Budni, oprezni i na stalnoj duhovnoj straži jer naš Bog nije nas odabrao da nas osudi nego da možemo dobiti Njegovo spasenje kroz našega Gospodina Isusa Krista, Mesije Koji je umro za nas da bilo da smo živi ili mrtvi, kad se pojavi, mogli živjeti s' Njim i imati udio u Njegovom životu. Naša duhovna zadaća je da ohrabujemo, savjetujemo i opominjemo jedni druge. Sveti ostatak potiče na dobro, na jačanje i izgradnju jedan drugoga. Bratoljublje je nauk na koji nas je sam Bog naučio, a po ljubavi izlivenoj u naša srca po Duhu, za to i os-

posobio. Ne žalostite se ako nailazite na ljubav koja vas sažaljujeva. Mnogi su sretni da vas vole u sažaljenju. Zahvaljujem Bogu na svemu bez obzira na okolnosti. Radosni smo u svojoj vjeri, radujemo se i veselimo u svemu onom kroz čega sa Gospodom prolazimo oslonjeni na drugoga, Branitelja Koji je izlišen da bude sa nama do kraja. Dolazak Pomoćnika poslanog od Oca, naša je potreba. Duh Istine Koji izlazi od Oca donosi uvijek živo i istinito svjedočanstvo Krista. On nas podsjeća da je Isus Krist pun razumijevanja, pažnje i brige prema svakom pojedinom od nas. U svemu je iskušán tako da nam može pomoći. Rat koji se vodi na svim nivoima i u svim sferama nije naš rat, ali kao sljedbenici Isusa mi smo uključeni u njega i moramo plemenitu bitku dobiti. Sam rat znači mnoge nevolje, strahove, rane, razne bolesti, žalosti... razočarenja, ali Vojvoda vojske Gospodnje sve ima pod nadzorom i kontrolom. On je sa nama u sve vrijeme i u svim prilikama. On nas štiti, čuva i skrbi o nama bez obzira na sve naše osjećaje. Ljudskim osjećajima teško je mjerit Božanske zahvate. Bog osujećuje neprijateljske napade, čuva od njih. Čuvati u duhovnom smislu znači uspostaviti vojnu utvrdu s' mnoštvom opremljene nebeske vojske oko nas. Božje čuvanje neutralizira Njegove namjere, a nas izvodi ojačane, ohrabrene i preplavljene pobjedničkim Duhom. Imamo pravo da se osjećamo kao nosioci nebeskog građanskog prava i da uživamo zaštitu koje nam to pravo pruža. Ako damo prostora u svojim mislima đavolu on će nas pokušati uvjeriti da mi nemamo nikakvu zaštitu. Mnoštvom argumenata pokušat će nas uvjerit da nema osnove za našu vjeru. Puno je lakše ovladati liturgijsko vjerovanje nego doista imati stvarnu vjeru u Boga. Zato imamo nasuprot staroga puta križa, poniznosti, samoodricanja, pokornosti i poslušnosti, nove putove gdje kršćanstvo znači samopoštovanje. Kršćani su mali bogovi kojima je dostupna ista moć kao i Bogu. Oni mogu uživati u bogatstvima kao i svi bogataši, u božanskom zdravlju i ne smiju i ne trebaju nikada biti bolesni. Zle duhove treba istjerati a sotonu vezati i oduzet mu svaku vlast. Sila kojom se sve to postiže je univerzalna vjera. Snagom izgovorene riječi sve što kažete će

se obistinili! Dobivate ono što izgovarate, ustima se mogu tvoriti čuda primjenom univerzalnog duhovnog zakona vjere. Ne morate tražiti već položite pravo na ono što vam je obećano, a takvih obećanja ima preko tristo tisuća u Bibliji. Zagovornici pozitivnog ispovijedanja vjeruju i naučavaju da postoji univerzalni zakon vjere po kojem možeš imati što god poželiš. Đavo sve izvrće pa i učenje o vjeri. Vjera je postala magična sila, a ne stav srca. Đavo je krvnik ljudski od početka i već u Edenu je negirao vjeru kao stav: ne, nećete umrijeti! Nego, zna Bog: onog dana kada budete s' njega jeli otvorit će vam se oči i vi ćete biti kao Bogovi, koji razlučuju dobro i zlo.' Ne dozvolite da vam se otvore oči kako Adamu i Evi i da vidite da ste goli. Zmija me prevarila, žena koju si stavio uza me – ona mi je dala, nije pomoglo u opravdavanju nevjere ni Evi ni Adamu. Žao mi je mnogih koji će imat slična iskustva samo zato što vjera njihovih srca nije bio njihov stav. Isus je naš Spasitelj! On je naš Izbavitelj! On nas je izbavio od svih zlih učinaka sotone. On nas izbavlja! On je naš Štit i Zaštitar, Grad Utočište, pećina zaklona od svega lošeg, zlog, neugodnog, štetnog, besramnog, pakosnog i pokvarenog. Kao psalmista i mi danas slobodno možemo podizati svoje oči k brdima odakle nam pomoć dolazi. Premda se naš izvanji čovjek raspada i troši, nutarnji se iz dana u dan obnavlja po Duhu Svetome. Lav iz Judina plemena, Jišajev izdanak naša je Uzdanica. Cijena vjernosti i vjere uvijek je bila velika. U času kad se objavi Isus ona će se pokazati na slavu i hvalu i čast Njegovu i tada će se vidjeti da je njena vrijednost dragocjenija od propadljivog zlata koje se kuša u vatri. Bio sam u velikoj nevolji. Nisam znao kao mlad vjernik što da činim. Bog mi je pokazao plavim slovima: 'Prizovi me u dan tjeskobe; oslobodit ću te, a ti ćeš me proslaviti' i upravo se to dogodilo. Poslije toga nove nevolje nailazila su na nova rješenja. 'Povjeri Gospodinu svu svoju bitku, i On će te potkrijepiti: neće dati da ikada posrne pravednik.' Amen.

Oče molim te u Ime Isusa da me očuvaš do kraja. Dobro djelo koje Si začeo u meni i dovrši. Sačuvaj moju vjeru

i izgrađuj je po Duhu. Želim još više vjerovati Isusu Kristu. Oprosti za svaku malovjernost, malodušnost i klonulost. Puno tražim, a ne vidim koliko puno imam u Isusu, Sinu Tvome. Sačuvaj sve one koji su u vrtlozima raznih nevolja i pomogni da ustraju. Hvala ti za Isusov dolazak! Hvala Ti za svako iskustvo u Tvome Duhu. Ispuni nas Duhom, obuci nas u svu silu Svoje moći da Te uzvisimo, proslavimo u zahvalnosti! Amen.

Glava XVII

- ...Pa su ih bolesti ostavljale a zli duhovi izlazili iz njih: /Dj.19.12/

Velike nevolje prolaze kršćani u sukobima tjelesnog i duhovnog. Znajući za to pisano nam je da se čuvamo da ne bismo bili zavedeni zabludama zlih i otpalih ljudi. Na žalost, mnogi će pristat uz prijevorne demonske duhove i njihove lažne nauke i zbog toga otpasti od vjere. Mi moramo bježati od toga i to nije ni malo lagano. Mi se moramo kloniti i čuvat od utjecaja takvih prijevarnih duhova. Teško je za ovcu reći da je vuk u janjećoj koži. Teško je razbludnjelim pohadaćima crkava reći da su to bludnički duhovi u kršćanskim uniformama. Izvori bez vode, oblaci bez kiše ili drveće bez plodova u kasno jesensko vrijeme sabiranja. Vrlo neugodno i vrlo teško. Propovijedaj Riječ, pristupi oni koji još uvijek vjeruju, bilo da im je zgodno, bilo nezgodno – kori, prijeti, opominji u svoj strpljivosti i svakoj vrsti poduke. Što je rođeno od tijela, tijelo je. Što je rođeno od Boga, Božje je i nosi sliku Božju. Što je rođeno od Svetoga Duha – Duh je, duhovno je. Ako postoji, a postoji, ovo naše fizičko ili zemaljsko tijelo onda postoji i duhovno tijelo, rođeno od Boga, rođeno od Svetoga Duha. Ako smo po ovozemaljskom rođenju žive duše, po rođenju od Boga smo životvorni duh. Zakon Duha Života u Kristu Isusu oslobađa nas od zakona grijeha i smrti koji nosimo u zemaljskim tijelima. Poznato nam je da koji žive po tijelu teže za tjelesnim stvarima. Tjelesno ljube, tjelesno preferiraju i najneugodnije nameću svojoj okolini. Koji žive po Duhu teže za onim što je duhovno, za svim onim što mogu primiti po Duhu i od Duha Svetoga. Težnja tijela su grijeh i smrt. Grijeh je vidljiva težnja, a smrt je nevidljiva plaća. Težnja Duha su život i mir. Život u vjeri i mir koji po Duhu čuva i razum i srce. Težnja tijela je neprijateljstvo prema Bogu jer oni koji su u tijelu, tjelesni, žive život koji je usmjeren ka brigama za nagone i poticaje koji

dolaze iz tjelesne prirode čovjeka. Oni koji su u tijelu, unatoč svim nastojanjima, ne mogu ugoditi Bogu, ne mogu ga zadovoljiti a niti biti prihvatljivi za Njega. Tijelo u svoj bogatoj mašti nastoji izumiti ili stvoriti nešto što će Boga fascinirati, a zaboravljaju da je Isus jedina Božja zadovoljština. Ako ste rođeni od Boga vi ne živite više život tijela premda živite u tijelu, nego živite životom Duha Kojega je Boga po Isusu nastanio u nas. Da bi to doista bilo istina u nama stvarno treba da prebiva Duh Sveti. On stvarno treba da upravlja i vodi naš život. Vodstvo i upravljanje uvijek je bazirano na Božjoj Riječi. Ako doista u nama prebiva ili stanuje Duh Onoga Koji je podigao Isusa iz mrtvih i doista vodi naš život mi smo djeca, sinovi i kćeri Božje. Rođeni smo od Njega, od Duha Njegovog i On, Duh Sveti stanuje u nama i On Duh Sveti uvjerava naš duh da smo uistinu Božja djeca. Čitanje Biblije, ispovijedanje naučenih i prihvaćenih dogmi ne čine nas duhovnima već govore da smo duhovni. Odišlo ne čini čovjeka ali govori o čovjeku. Izvršavanje i obdržavanje sakramenata bilo koje denominacije ne čine nas duhovnima, već trebaju da govore da smo duhovni i da svako poticanje i htjenje i djelovanje dolaze od Duha Svetoga. Mnoge naučene različitosti ne duhovnima, daju za pravo da se smatraju ispravnima, a počesto i jedino ispravnima. Duhovnost čini Duh Sveti, a Njegova nazočnost garantira uvođenje u sve istine. Nijedna istina bez Duha Istine nema vrijednost vjere-dostojnosti. Zato želim biti dijete Božje. Rasti i odrasti u Duhu i po Duhu Njegovom. Njegove istine želim živjeti kao svoje. Težim u svemu biti kao On i kad uočim sličnost radujem se jer je Duh Sveti oblikovao mene u Lik Isusa i time proslavio Sina Božjega. Živimo u svijetu mnogih demonskih duhova. Različiti su po službama ali su po prirodi isti -zli i prijeverni. Zaposjedaju srca ljudi zavistima, pohlepama, požudama, srebroljubljem, bludnošću, ogovaranjima, optuživanjima i mnogim drugim zlim djelima koja u osnovi i nazivamo djelima tijela. Oni se očituju i postaju jasni u velikom nemoralu, nečistoćama i nepristojnostima. Idolopoklonstvo, magije i vračanja, izrazita neprijateljstva iskazana žestokim mržnjama i

nepodnošenjima, svađe i svadljivosti, ljubomore i do teških zavisti, ljutnje kroz zlu narav, sebičnosti do gramzljivosti, rasprave, neskladi do duboke bezobzirnosti, sektašenja s posebnim mišljenjima, zavisti, pijanstvo i pijančevanje i mnogo toga sličnoga poticani su demonskim duhovima. Tada Petar reče Ananiji: 'Ananajja, zašto je sotona zaposjeo tvoje srce da slažeš Duhu svetome...?' Opsjednuti ljudi bježe od nas, ali klonimo se i mi njih. Oni su velika duhovna nevolja svetima u posljednjim danima. Posebno velike probleme čine demonski duhovi zavodjenja. Taj sotonski duhovni svijet djeluje paralelno sa djelovanjem Božjeg Duha. Oni imitiraju rodove i darove ne bi li stvorili sumnju u ono što je doista od Boga. Koliko uspijevaju i sami smo svjedoci. Zavodnički duhovi imaju za cilj ono što je Bog osudio, na primjer bludništvo, uvjeriti ljude da to nije baš tako. Čovjek koji je radio sa mnom i ispovijedao vjeru živio je sa jednom udovicom. Pitao sam ga kako pored žene može da živi sa drugom ženom. Odgovorio mi je da je Bog dao nalog da se pomaže udovicama, njoj muškarac nedostaje pa je on odlučio iz ljubavi da joj u tom nedostatku pomogne. Mogao sam mu reći: 'Marko, zašto je sotona zaposjeo tvoje srce...!' I tu je očita razlika tjelesnog i duhovnog. Duh Sveti ima zadaću i cilj da nam otkrije istinu o Božjem viđenju grijeha, a sotonski duhovi, ako im dopustimo imaju zadaću da sakriju svu pogubnost grijeha i smrt onih koji čine grijeh. Sretao sam i nažalost srećem i nadalje mnoge koji me uvjeravaju da smo na istom putu jer čitamo istu Bibliju, nazivamo se istim imenom – kršćani. Ja to ne prihvaćam jer vidim da nismo u istom Duhu. Ako je duh koji njih vodi i ništa im ne govori o grijehu Duh u mome srcu, braćo i sestre, onda sam ja u velikoj nevolji. Ako duhovi u njihovim srcima mogu da optužuju, da opadaju, zavide, da vode parbe i čine jeresi, a Duh Koji se nastanio u mome srcu govori – blagosiljaj, praštaj, pregori, ne uzvraćaj zlim na zlo, ne svađaj se, ne izazivaj ne postavljalj pitanja koja mogu uzrokovati svađe i razdore, na dobar put potiče moje srce. Zar to može biti jedan te isti duh? Ja znam kakvi poticaji dolaze od Duha Kristovog, kakva djela proizvo-

di Duh Sveti u vjernima. Sjećam se jedne davno preminule sestre Marije. K njoj je došao čovjek iz zajednice pun osuda i sudova preko pastira u crkvi. Kad je uspjela doći do riječi pitala ga je : 'Čovječe koliko se dugo moliš i postiš za našega pastira?' Bio je iznenađen tim pitanjem jer to nije običavao. Savjetovala ga je da ide kući, da posti i da moli, a onda neka dođe k njoj na razgovor. Ona je umrla u Gospodinu, a on je svoj život okončao suicidom. Vođeni Svetim Duhom nikada se ne osjećaju dominirajućim niti takav osjećaj ostavljaju na drugima oko sebe. Duhovnicima najveća je vrijednost uzeti obličje sluge i služiti. Služite jedni drugima. Za mjesta služenja nema navale, a za mjesta prividne časti teško se i približit. I to je nevolja koju nam valja nositi. Toliko je ljudi raznih duhova da je najbolje kloniti se bez obzira što oni govore. Ako se ne klonete zavest će vas. Riječ puna savjeta kao – čuvaj se kloni se, izbjegava jer to je stav naše vjere koji drži našu vjeru zdravom. Ako se čuvamo, sam Bog će nas i očuvati jer to je stav Njegove vjernosti. On je vjeran i ne može biti drukčiji. Čuvajući se sačuvati ćemo ljubav koju je Bog izlio u nas po Duhu. Bog je ljubav i tko ljubi pozna Boga. Ako se upustimo u zabranjeno stradati će nam ljubav. Nakon prepiranja i rasprava, sami ste svjedoci da je vaša ljubav ohladnjela prema onima koji su vas izazivali i izazvali na dvoboj. Puno puta su me navlačili na rasprave i podržavanje određenih stavova, a nisu htjeli a vjerojatno ni mogli da shvate da koliko god je neki stav opravdan i ispravan ne može se ostvariti na neispravan način. Čovjek u gnjevu i bijesu ne čini pravdu Božju. Naročito je to opasno kad ljudi uzmu stvari u svoje ruke i na vrlo nepriličan način počinju istjerivati svoj oblik pravde i to još u Ime Božje. Biti kao Krist-naš je cilj i naša stvarnost! Dali bi Isus isto to činio što činimo mi – vrijeđao, vikao, svađao se, bjesnio i slično. Nešto zaboravljamo i to je osnova naših nevolja da postoji prirodan i duhovan čovjek. I ispunjen u Duhu Svetome, duhovan, on ne prestaje biti prirodan, ali je njegova priroda pod uplivom nadnaravnog djelovanja Duha Svetoga. Prirodan čovjek poznaje i posjeduje i ljubav, i mir, i radost, i strpljenje, i trpljenje i mno-

ge druge osjećaje. Pored takvih pozitivnih osjećaja on poznaje i posjeduje u svojoj prirodi i zavist, i ljubomoru, i ljutnju, i sklonost da prigovara, ogovara, opada ili zlo govori o svome bližnjemu. Kad u čovjeku ti osjećaji dobiju natprirodne dimenzije, kao mir koji nadilazi razum i čuva srce, kao radost kad je teško biti radostan, kao nad kad se više nema čemu nadati ili kao ljubav da možeš moliti i blagoslivljati sve svoje neprijatelje. To pripisujemo nadnaravnim moćima koji su poticani i pretvarani u htjenje i djelovanje po Duhu Božjemu. Kad se obratimo i nanovo rodimo to postaje temelj naše vjere i to govori da smo doista narod Božji. Jednako tako, to teško prihvaćamo i vrlo teško razumijemo, kad vidimo natprirodno neprijateljstvo i protivljenje koje počesto prelazi u mržnju i nepodnošenje da je to poticaj od pakla. Takva djela potiču i pretvaraju u djela sotonski duhovi, demoni. Jezik i tijelo zapaljeno od pakla rađa rodovima natprirodne nasilnosti kako u govornim rodovima tako i u djelovanju protivnosti. Gledao sam teške svađe, slušao sam uvredljive riječi, promatrao napad bez imalo odgovornosti i straha. Dapače svi su bili uvjereni da su zahvaćeni Božjim gnjevom i da su oni Božji bič. Za posljedicu, crkve su se raspadale, slabostojeći vjernici su odustajali, a mnogi otpadali. Ne smijem ni pomisliti koliko ih je željelo doći u molitveni dom ali kad su čuli za nemile događaje, odustali su. Jedna gospođa posjetila nas je dva puta. Kad sam je pitao za dojmove, svjedočila mi je da je imala potrebu samo da plače. Kad je došla kući, iako joj nitko o tome ništa nije govorio, kaže da je otvorila svoje ormare i sve nedolično izbacila van. Ubrzo iza toga zajednica se raspala. Uхватила je priliku da me pita. 'Ako se vi raspadate, ima li na zemlji institucije koja se ne raspada?' Znam da ju je to pogodilo, ali isto znam da oni koji su to prouzročili i dalje pjevaju, propovijedaju i vjeruju da služe Bogu i da im je mjesto u raju. Ananija, zašto je sotona zaposleo tvoje srce? Zašto si ostavio mjesto pohlepi i licemjerstvu da su sotonski duhovi našli uporište u tebi i kad si slagao da si to činio Duhu Svetome. Gdje su završili Ananija i Safira, isto tamo gdje će završiti sve Ananije i Safire kroz sva vremena

crkve pa i danas. Pristati uz sotonske prijevorne duhove, prihvatiti i ispovijedati đavolske nauke nije li atak ili napad na Duha Svetoga, Njegovo djelo i Njegove poticaje. Mnogi nisu svjesni da je crkva stečevina krvi Kristove ali i građena Duhom Svetim. Svaki čovjek je subjekt Božje ljubavi i objekt djelovanja Duha Svetoga, tko nanovo rađa, tko obnavlja... zar crkva nije polje silnog napora i djela Duha Svetoga. Tko nevjestu može učinit svetom i dostojnom Zaručnika zar ne djelo Krista na križu i djelo izlivenog Očevog obećanja, Duha Svetoga. Grijeh protiv Oca i Sina je oprostiv, ali protiv Duha Svetoga ne!!! Kad je Isus govorio o ozbiljnosti spasenja, zapanjeni učenicima postavljali su pitanje, pa tko se uopće može spasiti? Odgovor je vrlo jednostavan: 'Ono što je ljudima nemoguće, Bogu je moguće! 'Bog i sad može sve! Odlučno odbacujem sve što čine ljudi koji se Boga ne boje pod uplivima duhova koji žurno djeluju na zemlji. Ljudi mogu pjevati i svirati, mogu oblačiti tunike, propovijedati razno razne nadobudne istine, činiti i neobična djela – sve to ne mijenjam za tiho jecanje u duhu molitve pored svoje postelje. Hvala Bogu za tajnu klijet u koju često ulazim smušen a izlazim rasvijetljene pameti i razuma. Pridružujem se svetom ostatku koji kad pjeva to čini u Duhu, kad propovijeda to čini Riječju Božjom, kad radi to čini u vodstvu i pomazanju Duha Svetoga. Svijet u haljinama kršćanstva, najčešće me podsjeća na pokladne povorke. Dok oni idu i obavljaju svoje svetačke, već odjevene u tradiciju, ceremonijale, sotonski duhovi likuju. Dobro im ide, ljudi im vjeruju to je moć zavodjenja. U isto vrijeme nebo je vrlo ozbiljno, a sve jasnije zvoni: Hoće li naći vjere Sin Božji kad bude dolazio na zemlju? I to je nevolja crkve danas. Ta nevolja crkvu pritišće i crkva ju jedva podnosi. Biti čovjek Božji, čovjek Božjeg Svetog Duha nikada nije bilo lagano a neće nikada ni biti, pa nije ni danas. Ne osporavam vjersku slobodu kao civilizacijsku tvorevinu, ali ne dajem za pravo da nam to omogućava da radimo što mi hoćemo. Sve mi je slobodno ne znači da nam je sve korisno i na izgradnju. Znam da ono što čini Duh Sveti doista koristi i izgrađuje. Duh Sveti nas neće prevariti. Iz Nje-

gove radionice uvijek izlazimo sve sličniji Isusu Kristu. Ako smo dakle umrli s' Kristom materijalnom načinu gledanja na stvari, svojim neduhovnim mislima i mišljenjima i tjelesnoj taštini, kako zanemarit zapovijed – ispunjavajte se u Duhu. Krštenje u Duhu, rodovi Duha, ispunjenje u Duhu za mnoge su mnogo manje važni nego na primjer – ne kušaj, ne takni, ne uzmi, ne čini. Iako Riječ Božja kaže da činiti to znači izvršavati ljudske propise i naučavanja a pomaže pri pozicioniranju u sebi i među ljudima. Takva praksa ima zaista vanjski izgled koji se pučki računa za mudrost u uzvisivanju samo-nametnute strogosti u pobožnosti i zadovoljstva u samopouzdanju i strogosti discipline tijela, ali nema vrijednosti da obuzda popuštanje tijelu. Umjesto toga, Bogu ne daje čast, nego služi udovoljavanju tijela. Ti propisi nemaju nikakve vrijednosti da budu dovoljne tjelesnom čovjeku. Ipak one su važnije od oblačenja u bojnu opremu Božju. One su važnije od – budite jaki u Gospodinu i Njegovoj silnoj moći da se možete suprotstaviti đavolu i njegovim duhovima i da doista pobjegnute od nas. Tko ne čini propise postavljene od ljudi a izvadene iz konteksta Riječi Božje, ide u pakao. Uvijek me zabrinjavalo olako slanje drugih u pakao. Kad bismo bili ozbiljni prema sebi bili bismo ozbiljni i prema drugima. Kad bismo vodili brigu o osobnom spasenju, brižno bi poticali i druge na spasenje. Ovako, vize ili ulaznice se dodjeljuju po ključu stranačke pripadnosti. Uz pripadnost izvjesnoj stranci vezana je i lojalnost voljenom vođi. Svijet se uselio u crkve. Umjesto da su crkve posvetile svijet, svijet je posvjetio crkve. Umjesto da Duh Sveti našim rukama i ustima govori svijetu, svijet je svoje duhovne principe nametnuo crkvi. Umjesto da Duh Sveti odvaja za službu a odluke da donosimo Duh Sveti i mi, Isus da dariva službe a Duh Sveti da ih pomazuje mi imamo sabor i moramo se boriti za saborsku većinu da možemo donositi odluke i sprovoditi ih. To se zove nevolja. To je dijabetes crkve, ne boli a ubija. Svijet nije samo pojam za materijalno već i za duhovno. Pod pojmom kršćanin podrazumijeva se da smo mi živjeli u svijetu i da smo bili pod uplivom duhovnih struja ovog sadašnjeg vijeka i da smo bili

sljedbenici kneza u ovom svijetu. Što to u praksi znači? Bili smo pokorni i bili smo pod njegovom kontrolom i kontrolom demonskih duhova koji još uvijek djeluju u sinovima nepokornosti, nevjere, buntovnosti i bezbrižnosti. A mi se još uvijek iščuđavamo vatri koja među nama gori, buntovnostima i nepokornostima koje se protive Božjim namjerama. I upravo zato nas je Bog spasio i izbavio od ovog sadašnjeg zlog vijeka i njegovog poretka. Krist nas je pozvao i probudio po svojoj milosti da svoju vjeru, pouzdanje, oslonac prenesemo na Njega i da u tome ustrajemo. U Galaciji su se pojavili neki utjecaji koji su ih uznemirili i zbunjivali nekom drugom vrstom učenja kojim su kvarili i iskrivljavali Evanđelje Krista Isusa. Pavlova reakcija je bila vrlo radikalna – svaki onaj koji bi vam propovijedao evanđelje suprotno i različito od onoga koje smo vam mi propovijedali po Duhu Svetome, neka je proklet, određen za propast, osuđen na vječnu kaznu. Ono što su učinili Ananija i Safira, dječja je igračka u odnosu što danas čine suvremeni Ananije i Safire. Krivi učitelji koji su svojom naukom uznemirili i zbunili vjernike u Galaciji, dječja su igračka u odnosu na ono što se danas propovijeda. Vjernik više ne zna – tko je glavni Isus ili mnogi od svetaca. Vjernik je zbunjen kome da se moli – Isusu ili preprodavačima. Još teža je istina – vjernici sve manje znaju tko je Isus? Tumačenja su toliko različita da je toliku različitost preteško svesti na zajednički nazivnik – kršćanstvo. Sve to je uzročno posljedična stvarnost prisutnosti Duha Božjega u nama i u našem životu. Neosporno je da iza svega leži duh samo čiji? Svi imamo pravo na svoja uvjerenja! Svi ćemo mi po svojim uvjerenjima stići do kraljevstva samo neki će ući u kraljevstvo Božje, a neki će osvanuti u ognju što vječno gori. Ako ne možemo ljubiti one koje vidimo, braću kao braću, neprijatelje kao što se blagoslivljaju i ljube neprijatelji kako i na čemu gajiti nad vječnog života u zajedništvu sa Bogom. Nevolja! Za mnoge to je velika nevolja. Duhovnost i ispunjenje u Duhu uvijek na pravo mjesto postavljaju osobno spasenje. Spašen čovjek svijetlo je svijetu i sol je ovoj zemlji. Duhom Svetim ispunjen čovjek je duhovno osviješten da bi

ako bi i zadobio sav svijet a duši svojoj nudio, kakva bi mu bila korist od toga? Snagom Božjom svaki Božji čovjek se sam ispituje dali je u vjeri. Sam sebe istražuje u svijetlu Riječi Duhom Božjim rasvjetljuje – ne dali je ono što misli, govori ili čini doista volja Božja ili je to pusta volja našeg tijela. Svatko od nas u sebi mora otkrivat – ta Krist je u meni. Ja to ne mislim već znam jer mi Duh Njegov svjedoči za to. On mi svjedoči da živim Bogu vjerom u Isusa. Mi ne možemo doводит u pitanje odakle mržnja, odakle svađe, zavisti, razdori? Sigurno u njihovoj pozadini leže sotonski duhovi kao što Duh Božji leži u ljubavi Božjoj koja pokriva pogreške, koja sije nadu punu radosti, a usne onih koji ljube hrana su mnogima. Ljubav je strpljiva puna obzira i Božanske sigurnosti. Priča o djevicama koje su izlazile u susret Ženiku govori mnogo. I lude i mudre su bile djevice i obje su imale svjetiljke. Kad je došao glas da Ženik dolazi obje su uzele svoje sudove sa uljem i trebale su spremiti svjetiljke da svijetle. U sudovima mudrih bilo je ulja i one su napunile svoje svjetiljke, upalile svijetlo i pošle u susret Zaručniku. Lude nisu imale ulja u svojim posudama, a ono što je bilo u svjetiljkama bilo je nedovoljno da bi se svjetiljke upalile i gorjele. U nedostatku htjele su posudit od mudrih, ali mudre su procijenile ako posudimo ponestat će i nama. Ženik je došao! Zgotovljene su ušle, a neopremljene su otišle da se opreme. Kad su se opremile i one su došle na vrata Ženika, ali On ih je odbio: Zaista, kažem vam, ne poznajem vas. Dakle: bdijte, jer ne znate ni dana ni časa. Bdijte, jer ne znate u koji dan dolazi vaš Gospodin. Kako Bog ne bi dao Duha onima koji ištu? Da li bdijemo. Molite i bdijte! Lude su ostale jer su zanemarile meritum kršćanstva – ispunjene uljem. Zbog prijetećih nevolja kršćanstvo ulazi u kompromise, pokušavajući da očuvaju duhovno a da se ne odreknu tjelesnog. Takve smjese su nemoguće, jer tijelo se uvijek protivi Duhu kao i Duh tijelu. Što li je zajedničko svijetlu i tmimi? Istina je da i mrak i svijetlo čine dan, ali nemoguće ih je pomiješat, tako i smjesa vjernika i nevjernika rađa malo vjernika što bi slobodno mogli nazvati sumrakom kršćanstva. Ni vrući, ni hladni, već mlaki! Nemojte se ujar-

mljivat s' nevjernicima, ne stvarajte saveze s njima jer nisu u skladu sa našom vjerom. To je nevolja. Bolje je trpjet nevolju od nevjernika nego nevolju zbog saveza sa njima. Tko je taj koji određuje tko je vjernik, a tko nevjernik. Ispunjavajte se Duhom Svetim pa će vam ta istina postati kristalno jasna. Što god budete više živjeli po Duhu, pod nadzorom i vlašću Duha Svetoga jamačno nećete udovoljavati ni zadovoljavati čežnje i želje tijela, ljudske prirode bez Boga. Svaki Duhom Slave ispunjeni kršćanin vrlo dobro zna da su želje ljudske prirode suprotne Svetom Duhu, a isto tako, želje, poticaji i djelovanja Svetoga Duha suprotne su tijelu, tjelesnosti, bezbožnoj ljudskoj prirodi. Ta dva stanja protive se jedno drugome. Neprestano se sukobljavaju, međusobno se protive i nemoguće ih je svesti pod isti nazivnik. Kršćani su uvijek vodili borbu sa tijelom. Ja bijem svoje tijelo i vučem ga kao roba, svjedočio je apostol Pavle. Borim se sa njim, odgajam ga u stezi u strogom odgoju. Postupam grubo prema njemu, obuzdavajući ga u mnogim nakanama, jer se bojim da zbog njega i njegove nadvlade ne budem odbačen. Drugima je objavljivao Evanđelje, objavljivao istine koje im pripadaju, ali je sam sebe istraživao i pazio da ne postane neprikladan i nedostojan povjerenja i kao takav odbačen. Ne smijemo zaboraviti jer to je nama zapisano za primjer, da su Izraelci ogorčili Mojsija da je kod meribskih voda izgovorio riječi ne primjerene svojoj službi. To ga je koštalo ne ulaska u zemlju u koju je mnoge druge vodio. Kad se arhanđeo Mihael borio s' đavolom za Mojsijevo tijelo, nije se usudio izgovoriti ili izreći pogrđnu osudu, uvredljivu, nego je jednostavno rekao: 'Neka te Gospod ukori! Neka bi ti Gospodin zapovjedio da ušutiš!' Danas mnoge parnice, pravna prepiranja kršćana, popraćena su uvredljivim osudama bez imalo straha i odgovornosti jer okruženi smo oblakom svjedoka. Arhanđel Mihael se nije usudio izreći ništa slično, a protivnik mu je bio sam sotona. Naša je nevolja da živimo u zadnjim danima, u vrijeme kraja kad su mnogi izrugivači koji žive po tijelu i teže da zadovolje svoje vlastite nesvete, bezbožne želje ili požude. Izrugivači koji idu za svojim vlastitim nesvetim stras-

tima. Ušuljali su se u crkve i unijeli strašne raspuštenosti. Zakonici nose zakone koje ni sami ne mogu držat, a raspuštenici, huškači postavljaju razlike, prave rascijepe i razdore koji uzrokuju svađe, nemire i raspaljuju vatre. Tko su ti ljudi? Tjelesni ljudi! Ljudi bez Duha Svetoga, oblaci bez vode i bez ikakvog višeg duhovnog života. Oni su ukorijenjeni mrmljači, nezadovoljnici, buntovnici i stožeri pobune, koji vođeni vlastitim strastima i koji idu po vlastitim željama. Njihove tjelesne strasti upravljaju sa njima, njihovim govorima i njihovim ponašanjima. U crkvama se trude uvjeravati druge u ono što oni najbolje vide i znaju. Govor im je nadmen i osoran, laskav i pun komplimenata radi vlastitog dobitka ili vlastite prednosti. Teže da zadive ljude, ne primajući ono što je od Svetog Duha da zadive Boga i da proslave Ime Njegovo! Živjeti u takvom okruženju spada u najveće nevolje, zato vi, ljubazni, utemeljite se i izgrađujte po Duhu u svojoj najsvetijoj vjeri. Rastite, napredujte kao što napreduje izgradnja neke građevine, iz dana u dan, više i više. Ispunjavajte se u Duhu da bi ustrajno molili u Svetome Duhu ili uz blisku suradnju Duha Svetoga. Čuvajte se, čuvajte svoju vjeru, držite se u Božjoj ljubavi. Težite za ljubavlju: Vruće čeznite za duhovnim darovima. Strpljivo čekajte i očekujte milost našeg Gospodina Koji će nas dovesti u vječni život. Postupajte duhovno prema svima oko sebe. Po Duhu Svetome, one koji se kolebaju i sumnjaju, opominjite da krivo čine. Po Duhu Svetom, uz mnogo molitve i posta, nastojte spasiti one koji su upali u oganj trgajući ih iz vatre. Koji su otišli daleko u tjelesnost, iskažite s bojažljivošću milosrđe, sa strahom čak i samu haljinu ili bilo koju odjeću, okaljenu ili zaprljanu od njihova tijela. Bježite od tjelesnog i od dijelova tijela. Čuvajte se da vas ne zagadi. Ono što je malo spominjano i što se nerado govori u kršćanstvu je činjenica odakle dolazi ta zla vatra. I jezik je vatra. U međusobnim odnosima na tom području trpimo mnoge nevolje. On postaje cio opaki svijet među našim udovima, svijet zla. Zapaljen od pakla, kalja, prlja i kvari sav naš život. On je zlo koje ne poznaje mira. Neodgojeno, nepopravljivo a zapaljuje sav naš život. I gle, njime bla-

goslivljamo Gospodina i Oca i njim kunemo ljude, ogovaramo ih, opadamo i napadamo. Tjelesnima nije jasno da iz istih usta kao ni iz istog izvora ne mogu istovremeno isticati svježa, čista i gorka i prljava voda. Duhovni imaju sustav obrane, Branitelja, Duha Svetoga Koji brani ih na taj način da postavlja duhovnu branu u njihova srca da iznose ono što imaju, a ono što imaju po Duhu je ili od Duha je. Duhovi bluda, duhovi ogovaranja, duhovi pohlepe i mnogi drugi su zapravo duhovi koji mogu zaposjesti tjelesna srca. Ako naš duhovni sustav ne ispunjavamo Duhom Svetim, nastanit će se druge stvari i oni će kao i u slučaju Ananije i Safire djelovati u smjeru naše pogibije. U jednom društvu razgovarao sam o politici i u jednom trenutku čuo sam glas u svojoj nutрини: 'To tebi, dijete Moje ne priliči!' Istog časa sam stao, svjestan da me je Branitelj upozorio, stao u moju obranu da me obrani od lukave navale duhova iz ovoga svijeta. zato i imamo ljude drugog Duha! Zato smo i pozvani da kao ljudi drugog Duha uđemo u kraljevstvo Božje i da Bog svjedočanstvo Spasenja ponudi još mnogim drugima. U Gospodnje vrijeme, bolesni su ozdravljali a i zli duhovi su mnoge napuštali. U apostolsko doba mnogi bolesni su ozdravljali ali i mnogi opsjednuti su doživljavali oslobođenja. Htjeli mi to priznati ili ne ali istina je da živimo u carstvu raznih demona i da smo svjedoci mnogih demonskih djelovanja i ispada. Narode Božji obnovimo hram Božji u sebi. Ako postoje zidine dopustimo i Stanaru, Duhu Svetome da nastani Svoj hram i da vlada i upravlja našim bićem. To će naše trpljenje u mnogim nevoljama učinit blaženim. Bože budi milostiv crkvi posljednjih dana da ispunjena u Tvome Duhu odoli svim prijevarnim nakanama sotone i njegovih zlih duhova. Prekrij nas i zaštititi krvlju Svojom.

Glava XVIII

Crkva prolazi kroz jedno stanje depresije. Sam pojam potiče od latinske riječi i označava pritisak ili pritiskanje. U posljednjim danima nastat će vremena velikog pritiska i nevolje – teška da se izađe na kraj i teška za nošenje. Ti pritisci su mnoge doveli u potišteno duhovno stanje. Mnogi se osjećaju potišteno, duhovno klonuli. Dolazak u zajednicu, održavanje pobožnosti kroz čitanje a naročito kroz molitvu postao je teret. Utučenost, pokunjenost, bezvoljnost nagriza kao hrđa željezo i iz dana u dan stanjuje stjenke čvrstoće pa malo, malo – čudimo se kako se netko ruši u vjeri ili doživljava pravi brodolom vjere. Nevolje dovode do tuposti kad nam postaje sve jedno – bilo nas ili ne bilo. Tjeskobe i tjeskobne brige naviru sa svih strana. Očekujemo sigurnost, ali ono što nam se nameće je nesigurnost. U meteorologiji depresija ili područje niskog atmosferskog tlaka označava isto što i u kršćanstvu stanje neispunjavanja u Duhu. Stanje tanašne ili krhke duhovnosti. Izlaz je u molitvi. O molitvi ima puno literature, a čitajući Riječ Božji naići ćemo na mnoge stihove koji govore o molitvi. Molitva u stvarnosti, u praksi, u svakodnevnom kršćanskom hodanju i življenju najčešće nije molitva iz literature ili iz Biblije. Ona je u praksi više u obliku forme i zadovoljava zahtjeve formalnosti. Njen izgled, oblik uređenje više-manje zadovoljava naše prokršćanske stavove, nego da je ona izliće srca koje vjeruje. Isus je učio kako treba uvijek moliti i nikada ne kloniti. Molite izlijevajte svoja srca kao što je i Isus cijele noći moleći se Ocu. Ne možemo molit kad je depresija zaposjela naša srca. Osjećamo se ojađeno, jadno, beznadno, besciljno jer što smo god molili nije nam uspjelo. Ti osjećaji su samo prethodnici oluja koje slijede u izlivanju teških nezadovoljstava, rogoborenja, osjećaja poraženosti i izdajstva. Sotonski duhovi vrlo su aktivni i upravo u olujama takvih očaja oni su veslači i kormilari našeg broda. Oni nam pokazuju na licemjerstvo članova crkve, na nevjerodostojnost onih koji uče. Naprosto, na promašen put

naše vjere. Zašto je to tako? Molitva je duhovna disciplina. Sama Riječ govori o stezi, navici da se pokoravamo stanovitom poretku. Petar i apostoli su svjedočili: 'Trebalo se više pokoravati Bogu nego ljudima. Bog otaca naših uskrisio je Isusa, Koga ste vi, vještajući Ga na križ ubili. Njega je Bog desnicom Svojom uzvisio za Vođu i Spasitelja, da dadne Izraelu obećanje i oprostjenje grijeha. Za ovo svjedočimo mi i Duh Sveti Kojega je Bog dao onima koji Mu se pokoravaju. On, sad uzvišen Božjom desnicom, pošto je od Oca primio obećanog Duha Svetoga, izlio je ovo što sami i vidite i čujete. To što je Isus izlio napunilo je srca u gornjoj sobi. Svi se oni napuniše Duha Svetoga... Još dok je Petar govorio, sije Duh Sveti na sve koji slušahu Riječ, i na pogane izlio se dar – Duh Sveti. U Kristu Isusu i na pogane došao je Abrahamov blagoslov, primiše obećanog Duha po vjeri. Ponavljam, molitva je duhovna disciplina. Ona nije naš proizvod ili proizvod volje našeg tijela, ona je pokornost Bogu i pokornost poretku koji u nama i iz nas uspostavlja Duh Sveti. Još je prorok Zaharija govorio da će Bog izliti Duh Milosti i molitveni Duh. Pavle je govorio o Duhu Koji nam dolazi u pomoć i Koji nas nosi u našoj slabosti. Kad ne znamo kakvu molitvu da molimo ili prinosimo Bogu, niti kako da je dostojno prinesemo kao što bi trebalo. Sam Duh Sveti zaodijeva našu molbu u pokornosti i poniznosti i zauzima se za nas u neizrecivoj želji i uzdisanju, koje je suviše duboko da se izrazi. Jednom poslije zajedničke molitve prišla mi je jedna stara sestra i šapnula na uho: 'Brate, nedostaje molitveni Duh! Nema Duha molitve!' Bilo je zanosnih molitava, bilo je molitava opravdavajućih, dodvoravajućih... Više su u njima uživali oni koji su ih govorili nego oni koji su ih slušali. Molitve su se množile, ali stanja se nisu mijenjala. Molioci su zadovoljavali svoje forme, a topline nije dolazilo. Molite se uz suradnju Duha Svetoga! Za suradnju je potreban savez po vjerni naših srca i Očevog obećanja, Duha Svetoga. Molite u jedinstvu s Duhom u svakoj prigodi i k tome bdijte sa svom ustrajnošću i svakovrsnom molitvom za sve svete. Molite u Duhu! To su duhovne molitve! Tko se združi s Gospodinom, s Njim

je jedan duh. Ako je Isus pomazan molio kako da i mi pomazani ne molimo. Pomazane molitve su molitve vođene i poticane u Duhu Svetome. Pomazani molioći razumiju – uvijek molite. Svjedočio sam o višesatnoj molitvi i kako mi je to vrijeme proletjelo iznenađujuće brzo. Jedna duša me upitala: 'Što čovjek može moliti satima?' Ona nije razumjela što bi ona trebala raditi tolike sate ili što bio ona imala za govorit Bogu cijelo to vrijeme. Nama treba molitvenog Duha. Mi imamo molitvenike, mi imamo knjige koje nas savjetuju u vezi molitve, ali nama u ovom vremenu treba sila molitve, snaga molitve, molitveni Duh, Duh molitve, naše molitve iskazivane uz suradnju Duha Svetoga, u jedinstvu s' Duhom Svetim osiguravaju siguran odgovor s neba. Zato želim, piše apostol Pavle Timoteju, da bi na svakom mjestu se ljudi molili, ali bez ljutnje ili svađanja ili neraspoloženja ili sumnje u svojim srcima i mislima, podižući čiste i svete ruke. Već je Izaija pisao – kad na molitvu ruke širite, ja od vas oči odvraćam. Molitve samo množite, ja vas ne slušam. Ruke su vam u krvi ogrezle, operite se, očistite. Uklonite mi s očiju djela opaka, prestanite zlo činiti! Ono što sprečava izliće i djelotvorno djelovanje molitvenog Duha je grijeh. Pravi cilj u molitvi je da bi se Bog mogao proslaviti u odgovoru. Nemate jer ne tražite, jer ne molite, molite a ipak ne uspijevate dobit jer tražite s pogrešnom namjerom i zlim, sebičnim porivima. Vaša namjera je, kad dobijete to što želite, da potrošite u svojim požudama, u tjelesnim uživanjima. Božja je volja dati Duha Svetoga onima Koji Ga traže, ali mnoge su molitve spriječene sebičnošću motiva koji leže iza njih. Sjećam se jednog mladića koji je tako želio krštenje u Svetom Duhu jer mu je to otvaralo vrata srca jedne djevojke. Ljubljani, mi možemo moliti za ispunjenje Duhom Svetim da bismo mogli biti sretni, uviđajni u svojoj crkvenoj sredini ili da bi mogli biti izbavljeni od bijednih poraza u svojim životima. Možda nam treba sila da bi bili glasoviti propovjednici ili da bismo mi priveli Kristu mnoge duše. Mi moramo znati odgovor na pitanje zašto bismo trebali moliti za puninu Svetoga Duha. Zbog slave Božje! Mi želimo da Duh Sveti u nama i u našim smrtnim tije-

lima proslavlja Isusa Krista. Mi želimo da Duh Sveti proslavi Boga u obraćenju ljudi – jer kad se jedan grešnik kaje, cijelo se nebo raduje. Mi molimo za ispunjenje da nas Bog probudi kao što je probudio duh Zerubabelu, namjesniku judejskom i duh Jošui, velikom svećeniku, i duh svemu ostalom narodu. Budite junaci – govorio je Gospodin. Ja sam s vama! Duh Moj posred vas ostaje. Ne bojte se – hrabrio je Gospodin. Slava ovog drugog doma bit će veća nego prvog. I na ovom Ču mjestu dati mir! – Riječ je Gospodina nad vojskama. Bog je spreman odgovoriti na viku svoga naroda, ali narod mora biti spreman odgovoriti na upozorenja svoga Boga. Odvojite se od zloće. Odbacite i usmrtite grijeh. Odbacite sve svoje idole – kumire. Idol je sve što zauzima mjesto Duha Svetoga u nama i što zauzima glavninu naše pažnje. Isus je Alfa i Omega, On je Prvi i Posljednji! Duh Sveti je u nama da taj poredak drži i održi. Mnogima od nas idoli su naše obitelji, naš posao, naš ugled, dojam ljudi oko nas. Ako želimo silu u molitvi, ako želimo molitvenog Duha, onda želimo da Isus bude apsolutno prvi. Mogli bismo nabrojati još mnoge prepreke molitvi, zapreke uspješnom molitvenom životu – zadovoljit ćemo se jednom jedinom riječju – grijeh. Kršćani su uvijek imali nevolje. One su bile česte. Po snazi udara žestoke i nemilosrdne. One su bile sudbina onih koji vjeruju. Kršćani su znali da je put u kraljevstvo Božje posut mnogim nevoljama. Pravednik ima mnoge nevolje, ali od svih ih izbavlja Gospodin i nekad su nevolje šiba za neposlušnost, nekada su nevolje čvrsta željezna konstrukcija za strpljenje. Lutahu pustinjom u samoći pustoj. Gladni su bili, žedni izmoredni, duša je klonula u njima. Tada zavapiše, uzmo-liše u Duhu Gospodina i On ih istrže iz svih nevolja. Neki prkose besjedama Božjim, sputani bijedom i gvoždima srca im se skršiše patnjama: posrtahu, a ne bješe nikoga da im pomogne. I oni zavapiše Bogu, i oni zazvaše Gospodina u svojoj tjeskobi i On ih istrže iz svih njihovih nevolja. Neki zaploviše lađama morem da po vodama silnim trguju. Olujni se vjetrovi uzvitlaše što u visinu dižu valove mora. Do neba se dizahu lađe, u bezdan se spuštahu, u nevolji velikoj duša im ginula. Teturaju i

posrtaju kao pijani, sva ih mudrost izdala i svaki oslon na tijelo. I oni uzmoliše i oni zavapiše i oni zazvaše u svoj svojoj tjeskobi i njih On istrže iz svih nevolja. Smiri se oluja u tih povjetarac, valovi morski umuknuše obradovaše se tišini, u željenu luku On ih povede. Hvalimo Gospodina Boga za dobrotu Njegovu, za čudesa Njegova na nama iskazivana u Isusu Kristu. Uzvisujmo Ga, dajmo Mu prvo mjesto, budimo hramovi Njegovog Svetoga Duha. Kroz mnoge nevolje On će nas uvest u luku mira. Molimo jedni za druge u zajednici sa Svetim Duhom znajući da mnogi drugi trpe kao i mi, a mnogi i mnogo više. Neka nam Bog pomogne da umaknemo nevolji koja ima doći a kakve nikada nije bilo niti će biti. Hvala Bogu za Isusa i za Duha Svetoga. Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome amen.